

Кони Мейсън

СМЕЛА
ЛЮБОВ

КОНИ МЕЙСЪН СМЕЛА ЛЮБОВ

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Макар и наследник на голямо имение, Бен Пенрод не желае да се обременява със семейство. Самата мисъл за женитба кара обруленото му от ветровете лице да пребледнее. Но всичко това продължава до момента, в който пред очите му се появява най-привлекателното и своенравно същество, което е виждал. С коси, подобни на слънчеви лъчи и очи с цвета на морето, Тиа е дребничка като дете, но извивките на тялото ѝ издават съвършената жена. Със самото си присъствие тя омагьосва всички наоколо. И тогава се случва нещо неочаквано — вместо в привичната роля на преследван богат красавец Бен се вижда отблъснат от единствената жена, която е успяла да плени сърцето му...

ПРОЛОГ

Лондон, 1815

Краищата на пръстите ѝ все по-трудно се захващаха за дерящата грапавина на тухлената издатина. Мъчително вкопчена в слабата нишка на живота, тя обърна глава, за да погледне долу. Под нея нямаше храсти, които да смекчат падането ѝ, само трамбуваната пръст на кръглата алея. Кръв се виждаше на бузата ѝ, където я беше одраскала в непрощаващата тухлена стена. Не биваше да пада. Беше толкова млада; животът ѝ беше твърде скъп, за да го пропилее.

По-добре смърт, отколкото животът, който съдбата ѝ беше отредила.

Трескаво започна да върти глава, търсейки здравите клони на величествения стар дъб, които се бяха извишавали там много преди построяването на къщата. Само преди мигове отчаяно беше оглеждала дървото от прозореца си ѝ го беше възприела като единствената си възможност за спасение. Разперените му клони, гъсто обрасли с пролетна шума, сякаш ѝ махаха и тя безразсъдно беше отговорила на повикването им.

Но изглеждаха толкова далече.

Би ли посмяла да се пусне с едната ръка, за да сграбчи безопасността, която ѝ предлагаша? Ами ако падне? Една усмивка, прекалено цинична за толкова младо същество, изви меките ѝ червени устни. Вече беше преценила тази възможност, но беше отхвърлила заплахата за живота и крайниците си, когато си пое дъх на няколко пъти и се подаде от прозореца.

За какво служи животът, щом ѝ предлага толкова малко?

Преглъщайки страха си, тя освободи едната си ръка — времето изтичаше — и се изви, трескаво посягайки да обгърне най-близкия до нея клон. Усилието ѝ струва скъпоценната ѝ опора, защото теглото ѝ изведнъж стана твърде голямо за другата ръка, за да може да се крепи. Разбирайки, че всеки миг може да падне и да се убие, тя притисна

крака към стената и отчаяно се хвърли към дървото. Пръстите ѝ конвулсивно сграбчиха изплъзващия се клон.

Беше го хванала!

Струваше ѝ се, че ръцете ѝ всеки момент ще се измъкнат от раменните стави, но се държеше с отчаяно упорство за слабата надежда, която съдбата ѝ беше предложила. Преметна крака над клона; после с младежка гъвкавост се спусна по дървото. Последният клон беше доста високо. Дори когато се наведе колкото можа, земята си оставаше на шест стъпки от разлюлените ѝ крака.

Светлините в огромната тухлена къща започнаха да гаснат една след друга. Със смелост, родена от отчаянието, тя затвори очи и пусна клона. Тупна на земята и се търкулна, удряйки се болезнено в каменната стена, която ограждаше имението. Понеже беше млада, здрава и гъвкава, спечели от дивото си, импулсивно бягство през прозореца само малко кървави драскотини, натъртвания и вече започващо подуване на единия глезен.

След като се надигна, тя изкуцука през портата, оставена незаклучена за удобство на гостите, които бяха посетили празненството. Само за минути потъна в неспокойната мъгла, която се кълбеше на снопове по тесните алеи и по-широките улици на Лондон.

Не погледна назад.

Нито пък съжали, че изоставя величествената къща, обрасла с бръшлян.

Каквото и да ѝ готвеше бъдещето, не би могло да бъде по-лошо от онова, което беше оставила зад себе си.

1

Лондон, 1818

Вратата се отвори с трясък и едва не изскочи от пантите си, когато един мъж нахлу в стаята и спря само на сантиметри от леглото, където Бен Пенрод енергично се любеше с Карълайн Батърсби. Не за първи път двамата споделяха страстта си и Бен се надяваше, че няма да е за последно. Какъв ужасно лош късмет беше довел оскърбения й баща в стаята, когато го очакваха да се върне чак утре?

— Надявам се да сте си прекарали добре, младежо, защото това ще е последният път, когато се любите с някоя жена, освен ако не направите каквото трябва за Карълайн и не се ожените за нея.

Бен посегна към чаршафа и моментално заметна себе си и Карълайн, преди да се опита да умиротвори разгневения мъж. В бързината не успя да забележи заговорническите погледи, които си размениха бащата и дъщерята, защото ако ги беше уловил, щеше да разбере какво са му замислили.

— Ако говорите за брак — отвърна Бен, след като си осигури защитата на чаршафа, — страхувам се, че не може да става и дума за това.

Агресивно красивият Бен Пенрод беше прекарал по-голямата част от своите двадесет и седем години в предпазване от брака. Тъй като нямаше причина да се жени и да създава наследници — брат му Деър вече направил това, — той не чувстваше необходимост да се товари със съпруга. И Деър, и приятелят му Робин Флечър се бяха преборили с толкова трудности, докато спечелят съпругите си, че Бен тържествено се беше заклел, че ще остане ерген до края на живота си.

— Вие... вие съсипахте дъщеря ми — изфуча гневно лорд Батърсби. Предизвикателният отказ на Бен да се ожени за Карълайн само утежни оскърблението. — Очевидно е, че в последните две години от престоя ви в Лондон сте имали тайна връзка с дъщеря ми, и искам да постъпите в съответствие със законите на честта.

— Не е точно така — изрече Бен със спокойствие, което опровергаваше вълнението му. — Карълайн е само една от многото жени, с които съм имал връзка в Лондон, откакто дойдох.

— Не знам как се постъпва в Австралия, но в Англия мъжът трябва да се ожени за жената, чиято добродетел е унищожил.

Бен преглътна един гневен отговор, защото беше твърде джентълменски възпитан, за да разкрие, че не е бил първият любовник на Карълайн, нито пък има изгледи да бъде последният. След като беше превзел Лондон с щурм преди две години, когато пристигна тук от Австралия, Бен си прекарваше чудесно, забавлявайки се с жени от единия край на Англия до другия. Когато беше посетил Франция, беше усъвършенствал сексуалните си умения и беше упражнявал обаянието си, докато не стана почти неустоим за противоположния пол. Безбройни жени се бяха стремили да заемат положението на съпруга на красивия богат австралиеца, дори това да означаваше да живеят в наказателна колония, макар че повечето от тях се съмняваха, че търсецията забавления Бен Пенрод ще изостави лондонските увеселения заради далечната, забравена от бога Австралия. Но пък малко от тях го познаваха дотолкова, че да предскажат какво му готви бъдещето или къде смята да прекара остатъка от живота си.

— Съмнявам се, че с Карълайн ще си подхождаме — извини се тромаво Бен.

Внезапно Карълайн, която до момента беше позволила на баща си да контролира разговора, се оживи.

— Не е вярно, Бен, ще си подхождаме чудесно!

Бен изскърца гневно със зъби. Нямаше никакво намерение да се жени за Карълайн или за която и да било друга. Още в първата година от брака тази малка хубостница щеше да му сложи рога. Не, благодаря, закле се той безмълвно. Отказваше да бъде принуден да се ожени за Карълайн, независимо колко големи бяха стимулите.

— Ти не разбираш, Карълайн, бракът...

— Не, Пенрод — прекъсна го грубо Батърсби, — вие не разбирате. Няма да търпя името на дъщеря ми да стане обект на подигравки в Лондон. Ще се ожените за нея. Имам достатъчно влияние, за да ви закарам пред олтара. Ако трябва да приложим сила, така да бъде.

Бен изпъшка. По дяволите, как можа да стане така? Не за първи път спеше с Карълайн и тя го беше уверила, че баща ѝ ще си дойде чак утре към пладне. Не беше съблазнил някоя невинна девойка. По дяволите, не! Съблазняването на невинни девизи не беше неговата област. Карълайн охотно беше влязла в леглото му, почти толкова опитна, колкото и той. Погледна я и разбра във внезапен пристъп на интуиция, че го мамят. Лицето ѝ беше прекалено самодоволно, за да бъде цялата тази сцена съвсем случайна. Малката кучка беше планирала това, за да го подчини! Месеци наред се беше опитвала да го убеди да ѝ поиска ръката и нерешителността му я беше вбесила. Когато той заплаши да прекъсне връзката, тя го помоли да дойде тази вечер при нея заради доброто старо време.

— Казвал съм ти го и преди, не може и дума да става за брак — настоя упорито Бен.

— Много ми е интересно да разбера защо — намеси се Батърсби.

— Защото... защото вече съм женен! — изтърси Бен в пристъп на лудост.

Лъжата му със сигурност не би могла да влоши положението, а може би дори щеше да му помогне.

— Какво! — Това дойде от Карълайн, която подскочи, едва не забравяйки да прикрие голите си гърди с чаршафа. Пълните ѝ червени устни се бяха извили шокирано, откроявайки се на бледото ѝ лице. Беше красива, мургава и чувствена, бялата ѝ кожа контрастираше с абаносово черната ѝ коса и дръзките тъмни очи. — За първи път чувам за съпруга.

— Въпреки това наистина имам съпруга. Тя дойде с мене в Лондон от Австралия.

— Къде е тази жена, за която твърдите, че сте се оженили? — предизвика го Батърсби. — Да не сте я крили в апартамента си през тези две години?

— Разбира се, че не! — заяви Бен, затъвайки в лъжата си още повече, отколкото беше възнамерявал. — Съпругата ми беше в провинцията на гости при роднини.

— Тогава няма да ви бъде трудно да ни представите тази ваша тайнствена съпруга.

— По дяволите, не ми ли вярвате?

— Не. Ако не ми представите съпругата си до една седмица след днешния ден, ще се ожените за Карълайн. И ако разбирате кое е доброто за вас, ви съветвам да не напускате страната.

Бен изфуча сърдито. Със сигурност не искаше съпруга, но и не бягаше от проблемите си. Малодушието не беше характерно за семейство Пенрод, а той не представляваше изключение.

— Нямам намерение да напускам Англия.

— Тогава ще се ожениш за мене, нали? — възкликна щастливо Карълайн.

— Вече съм женен — повтори Бен, утежнявайки положението си с измислянето на тази несъществуваща съпруга. Ако му бяха дали повече време, можеше да изнамери по-правдоподобно извинение.

— Ще видим — отвърна троснато Батърсби. — Междувременно, предлагам да си идете.

— Разбира се — отговори Бен, извънредно радостен, че ще избяга от неудобната ситуация, макар да беше сигурен, че е бил умело манипулиран от Карълайн и баща ѝ. — Ако бъдете така любезен да ми позволите да се облека...

Батърсби се обърна рязко и излезе и от спалнята, оставяйки Карълайн и Бен насаме.

— Скъпи, надявам се, не мислиш, че...

— Точно това мислех, скъпа — наблегна Бен. Гласът му тежеше от сарказъм, сивите му очи бяха станали твърди като стомана от леденото му презрение. — Извини ме, ако не се съобразявам с плановете ти.

— Несправедлив си с мене, Бен — нацупи се Карълайн, оставяйки чаршафа да падне до талията ѝ. — Никога не бих се опитала да те манипулирам по този начин. — Внезапно черните ѝ очи се присвиха хитро. — Наистина ли си женен?

Бен скочи от легло и се намъкна в дрехите си, без да ѝ отговори, докато не хвана дръжката на вратата.

— Страхувам се, че трябва да чакаш една седмица, за да научиш отговора на този въпрос, Карълайн.

Бен крачеше из Лондон, без да знае къде се намира или колко е късно. Беше вървял часове наред, още откакто излезе от модерната къща на Карълайн на площад „Сейнт Джордж“. Вървеше накъдето го водеха краката, през парка, по моста, а сега по улици, които не му бяха

познати. Улици с мрачни пресечки, криви проходи и затрупани с боклук тротоари. Остра воня нападаше обонянието му. Смрад на гниеща храна, човешки фекалии и соленият, натрапчив мирис на риба и на река. Мръсни кръчми населяваха района, мърляви сквернословни проститутки се опитваха да го привлекат, докато минаваше край тях.

Но Бен нито виждаше противните кръчми, нито чуваше поканите, отправяни от проститутките. Умът му беше фокусиран върху една мисъл — една-единствена мисъл. Къде да отиде, за да си намери съпруга за една седмица? И ако не представи съпруга, как ще избегне брака, който лорд Батърсби възнамеряваше да му наложи? Мислите му се въртяха в безкрайна отчаяна вихрушка, но всяка пътека отвеждаше към неизбежния факт, че му липсваше съпруга.

За миг помисли да помоли някоя от приятелките си да се престори на негова съпруга, но бързо отхвърли идеята, когато осъзна, че повечето му познати са от висшето общество и всеки ги познава. Помисли да плати на някоя проститутка от висока класа, за да се представи за негова съпруга, но бързо отхвърли и тази мисъл, защото не можа да се сети за някоя, която да бъде подходяща за тази роля. И ако случайно намереше някоя, тя сигурно щеше да бъде известна на повечето му лондонски приятели.

Той се влачеше бавно, без да забелязва нощния мрак или тежката, непроницаема мъгла, кълбяща се наоколо му с плътните си, влажни пръсти, които го смразяваха до кости. Адската мъгла беше част от Лондон, която така и не се научи да цени. В моменти като този копнееше за слънчевия, умерен климат на Нов Южен Уелс, където мъглата беше рядкост с изключение на горните части на Сините планини. Беше толкова потънал в нещастията си, че не забеляза дребната, дрипава фигура, свита в черната празнота на пътеката, по която се канеше да тръгне.

Очите на бездомното създание се свиха в жадно предчувствие, когато Бен изникна пред него, сам и очевидно погълнат от мисли. След като го огледа набързо, съществува, не по-високо от недорасло момче, забеляза фината кройка на дрехите му, гордата му походка и стигна до заключението, че това е някой от висшето общество, тръгнал да обикаля бедняшките квартали. Нямаше значение. Еднооката Берта очакваше плячката си за тази вечер и щеше да има бой, ако не й занесе нищо.

Бен наближи алеята, без да съзнава, че представлява прекрасен обект на грабеж. Чудо беше, че още не го бяха нападнали. Може би ръстът му плашеше повечето евентуални крадци. Беше много висок и ширината на раменете му наистина плашеше.

В един триумфален миг луната се плъзна изпод плътния слой облаци, за да позволи на бездомното същество добре да огледа мъжа. Загорял от безмилостното австралийско слънце, той се отличаваше с ленива арогантност и екзотична красота.

Помнейки научените по трудния начин уроци на Еднооката Берта, бездомното създание забеляза издутината на портфейла на Бен и сви в предчувствие дългите си, гъвкави пръсти. После всяка мисъл изчезна, когато инстинктът започна да действа. Щом Бен навлезе в тъмната алея, бездомничето се стрелна, протегна крак и го спъна. Бен тупна на земята и изруга, но преди да разбере какво става, малкият крадец беше бръкнал в джоба му, беше взел портфейла и беше избягал по алеята.

— По дяволите! Върни се, проклет малък крадецо! Ставайки бързо, Бен хукна и пъргаво хукна подир крадеца, макар да беше доста по-едър от него. За негово огорчение алеята нямаше изход. Но като видя как няколко празни щайги бяха струпани една върху друга, той заключи, че момчето е прескочило високата стена, за да му избяга. Гневната решителност придаде криле на краката на Бен; той с лекота прескочи оградата, стъпвайки на щайгите, и се качи на стената тъкмо навреме, за да види как крадецът изчезва зад ъгъла.

— Дяволски негодник — измърмори полугласно Бен, спускайки се след крадеца.

Беше в Лондон вече две години, но сега за първи път ставаше жертва на улично нападение и грабеж. Въпреки това трябваше да признае, че за първи път постъпва толкова глупаво да тръгне сам из тази част от Лондон.

Дългите, мускулести крака на Бен направиха няколко огромни крачки, докато той скъсяваше разстоянието между себе си и джебчията. Поддържано в превъзходно състояние, въпреки двете години в Лондон, тялото му реагира с лекота, подчиняваше се на командата да увеличи скоростта. Тъй като беше живял през повечето време в неопитомената пустош на Австралия, той беше свикнал да се

напряга неимоверно много. И голямата му сила се прояви в енергичното преследване на джебчията, който беше отнел парите му.

Бен застигна негодника точно когато дрипавото създание щеше да се скрие в една постройка. То изсумтя изненадано, когато Бен изскочи от тъмнината и го събори сред боклуците в алеята зад големия изоставен склад.

— Хванах те, проклет крадецо! — извика Бен, сграбчвайки дребосъка за врата, и го разтърси, докато не чу как тракат зъбите му. — Има много като тебе в Нов Южен Уелс, за да стана плячка на някой такъв в Лондон. Давай парите, червей такъв.

Бездомното създание беше така силно разтърсено, че не можеше да каже и дума. Ако този бик не престанеше да го тръска така, скоро щеше да остане без глава. Когато Бен най-накрая престана, дребосъкът отвори учудващо нежната си уста и се разрази в поток от диви ругатни, които опариха ушите на Бен.

— Копеле проклето, махай си мръсните ръце от мене!

— Сквернословна малка пепелянка! — изсъска Бен през зъби. — Ще ми се да те смажа още сега, момченце. Защо да чакам закона да се занимава с тебе, като и аз мога да се справя?

Крадецът пребледня, извърна се и атакува ръката на Бен с остриите си бели зъби.

— Ау! По дяволите! Ще ми платиш за това, проклет малък парцалив просяко! — изкрещя Бен, подновявайки безмилостното тръскане.

Наистина му се искаше да удуши този малък негодник, но благоразумно се въздържа.

— Боли ме, зъл дявол такъв!

— Така ти се пада. Сега давай кесията.

— Ще ме пуснеш ли, ако ти върна парите?

— Не. Ще те отведа при полицая веднага щом си върна парите.

— Дяволите да те вземат!

— Не си ли малко млад за такава работа? — запита Бен, докато си прибираше неохотно върнатата кесия.

— Годините ми са повече, отколкото изглеждам — отвърна кисело джебчията.

— Как се казваш? — продължи с въпросите Бен.

— Не е твоя работа!

— Внимавай как ми говориш. Трябва ти един хубав бой.

— Достатъчно бой вече изядох — наперено се озъби бездомното създание.

В мига, когато Бен го поотпусна, то отново се задърпа.

Стряскащите думи на хлапето накараха Бен да се замисли. Бедното бездомно момче сигурно живееше на улицата, борейки се с разни негодници още от най-крехка възраст, помисли виновно Бен, а той се държи с него като някакъв проклет грубиян. Беше два пъти по-едър от него и лесно можеше да го смачка с една ръка, така че защо трябваше да се държи толкова жестоко? Защото е проклет крадец и джебчия, каза си той. Ако се размекнеше сега, момчето вероятно щеше да свърши на бесилката или да бъде транспортирано в наказателна колония като Австралия. Но Бен почувства състрадание към това толкова младо и безпомощно същество...

Възползвайки се от разсейването му, дребосъкът се дръпна рязко и хукна да бяга. Но Бен беше по-бърз. Протягайки дългата си ръка, той скочи към бягащия крадец. Когато прибра ръката си, тя стискаше вълнената шапка, която той беше нахлупил над ушите си. Дъхът му болезнено замря в гърлото, когато изпод шапката изскочиха дълги светли къдрици и се разстлаха на раменете на крадеца като сребърна мантия. Заинтригуван, Бен настигна моментално дребосъка, хващайки един копринен кичур, което сложи внезапен край на отчаяното му бягство.

— Какво си ти? Кой си ти? — запита Бен.

Въздухът изскачаше от гърдите му на къси тласъци, докато се мъчеше да възстанови дишането си.

Сега му ставаше напълно ясно, че крадецът не е момче, както си мислеше, а младо момиче. Не знаеше на колко години е, но със сигурност възнамеряваше да разбере.

— Не е твоя работа, проклет негодник! — изкрещя момичето, когато Бен нави сребристия кичур около юмрука си и я привлече към твърдата стена на гърдите си.

— Мръсен език имаш като за дете — намръщи се Бен, взрян в зацапаното ѝ лице. — Трябва добре да ти загрея задника.

— Няма да посмееш! Получи си проклетите пари, пусни ме.

Смутено изражение се появи на лицето на Бен. Със сигурност не можеше да остави малката свадливка да живее по този начин и

занапред. Не му се искаше и да я предава на полицията. Беше виждал много като нея в Нов Южен Уелс. Може би, ако я заведе в квартирата си и я поизмие, ще ѝ намери дом. Или пък да я прати в приют. Тези две възможности изглеждаха доста по-приемливи, отколкото да я пусне или да я прати в затвора.

— Ако те пусна, ще продължиш да живееш като престъпник — каза той на глас. — Как се казваш?

Мълчание.

— Каж ми как се казваш, или ще те заведе право при полиция.

— Тиа! — изфуча предизвикателно момичето.

— Тиа коя? Как ти е презимето?

— Нямам.

— Добре, Тиа, ще го оставим засега така. На колко години си?

— Достатъчно съм голяма.

— Това не е отговор — каза Бен; търпението му вече се изчерпваше.

— Осемнайсет.

— Ти си и лъжкия, не само крадла. Не си на повече от тринайсет или четиринайсет.

— Както искаш. Какво ще правиш с мене?

— Още не съм решил, но едно е сигурно. Няма да те оставя на улицата да ограбваш нищо неподозиращи жертви като мене. Къде са родителите ти?

— Нямам.

Искрица съжаление смекчи сивите очи на Бен.

— Нямах ли настойник? Някой, който да се грижи за тебе?

Тиа замря. Въпросът на Бен като че ли запали странна реакция у момичето. Брадичката ѝ се вирна, ъгълчето на устата ѝ се изви в ядовита усмивка.

— Казах ти, нямам.

Бен изведнъж взе решение.

— Много добре, Тиа, както искаш. Но не очаквай съчувствие от мене. Ела. Подозирам, че наблизко има полицай.

— Недей! Казах ти истината. Никой не го е грижа за мене, само Еднооката Берта. А тя ще изгуби интерес, ако не ѝ нося редовно пари. Не ме пращай в затвора, ваша милост, моля ти се!

Думата „моля“ убеди Бен. Не му даде сърце да прати това нещастно момиче в затвора. Във всеки случай, не беше с каменно сърце.

— Не ме наричай „ваша милост“. Казвам се Бен Пенрод. Няма да те заведа в затвора, ако правиш каквото ти казвам и дойдеш доброволно с мене.

Очите на Тиа се присвиха подозрително. Нищо, което беше видяла или чула в мръсния подземен свят на Лондон, не би могло да я шокира.

— И какво си намислил? Не съм уличница.

— По дяволите! Приличам ли ти на мъж, който злоупотребява с деца? — В думите му се прокрадна отвращение. — Има достатъчно благосклонни жени в Лондон, няма нужда да се натрапвам на млади момичета.

— Бас държа, че има, за такива като тебе — намекна хитро Тиа. Беше забелязала мъжественото излъчване на Бен, независимо че го смяташе за непоносим грубиян.

— Стига, малка проклетнице — предупреди я Бен, сграбчвайки я за врата.

— Къде ме водиш?

— В квартирата си. Като се измиеш, ще намеря някой да те понаучи на добри обноски. Най-напред трябва да ти измия устата със сапун. След като изстържеш мръсотията от себе си, може би дори ще изглеждаш сносно. И малко образование няма да ти навреди. Разбира се, мога винаги да те пратя в приют.

— Приют! Как ли пък не, проклет идиот такъв! Много съм голяма, за да ходя в приют. Не съм ти никаква робиня.

Устата на Бен се изпъна в строга линия. Защо, по дяволите, трябваше да му се случи това? Първо Карълайн с бащата интригант, който искаше да го улови в брачния капан, а сега това създание с мръсен език му усложнява живота. Беше смятал, че животът на Деър и Робин е сложен, но внезапно неговият собствен живот стана несравнимо по-объркан от всичко, което те двамата бяха изпитали.

— Ще правиш каквото ти казвам, момиченце. — Хващайки Тиа за ръката, той я повлече безпощадно по тъмните, пусти улици, докато не стигна до една не толкова съмнителна част от града и махна на един минаващ файтон. Вдигайки я за яката и седалището на размъкнатите

панталони, той я бутна вътре и бързо я последва, като извика на кочияша накъде да кара. Облегна се на възглавниците и зараглежда внимателно Тиа през присвитите си клепачи. Всъщност почти не виждаше лицето ѝ. А това, което се виждаше, беше покрито със слой мръсотия. Имаше дребна кост и изглеждаше странно крехка и уязвима в парцаливите гънки на огромните дрипи, които беше навлякла.

Тиа седеше мълчаливо, мислите ѝ препускаха във всички посоки. Да скочи ли от файтона, запита се тя унило, и да рискува да се нарани сериозно? Или да чака по-добра възможност да избяга, може би когато този арогантен грубиян е с гръб към нея? Като го гледаше, нямаше да ѝ бъде лесно да го надхитри. Защо трябваше да ѝ се случи точно сега, запита се тя. С изключение на един-два пъти досега не я бяха хващали. Затвор. Мисълта накара тръпки да пробягат по гръба ѝ. Веднъж беше избягала от подобна съдба и ако не правеше каквото ѝ каже този непознат, щеше да изпадне в ситуация, почти също толкова неприемлива, колкото и онази, от която беше избягала, файтонът спря, Бен излезе и стисна ръката на Тиа, за да не избяга, докато той плати на кочияша. Здравата му хватка не ѝ позволяваше да помръдне. Докато Бен бе зает да отброява монетите, Тиа се заглежда наоколо. Макар че не беше толкова внушително като Сейнт Джордж Парк или площад „Бедфорд“, къщата, която Бен беше наел, се намираше на тиха улица в приличен квартал близо до парка. Улицата беше безлюдна, къщите тъмнееха и бързият ум на Тиа запомни разположението им, за в случай на нужда. Мислите ѝ се пръснаха, когато файтонът се отдалечи. Тя усети как пръстите на Бен се стягат още по-силно около ръката ѝ. Той тръгна към предната врата на малката тухлена къща.

Отключи вратата и бутна Тиа навътре. Един висок мъж с оредяваща коса и силно изправена стойка излезе от една от задните стаи, носейки лампа. Ако можеше да отсъди по тъмното му, съвсем обикновено облекло и добре модулиран глас, Тиа предположи, че мъжът е прислужник.

— Радвам се, че ме изчака, Джийвърс, имам нужда от услугите ти тази вечер.

— Разбира се, господин Пенрод, какво желаете? Погледът му се спря на Тиа, но тъй като беше слуга на място, показва само повърхностен интерес.

Баня, Джийвърс. Донеси незабавно ваната в стаята ми и топла вода, голямо количество топла вода.

Да господине — отговори Джийвърс, питайки се какво ли е замислил Бен.

Беше с него цели две години, още откакто младият австралиеца беше дошъл на гости в Лондон, и вече не се изненадваше от никоя постъпка на младия, импулсивен мъж. Джийвърс беше видял много красиви и млади жени да идват и да си отиват през това време, но никога не беше вижда нещо като това улично хлапе, което сега му водеше Бен. За щастие, неговият жребий в живота не беше да разбира прищевките на благородниците, а да обслужва нуждите им, колкото и странни да му изглеждаха.

— Нямам нужда от никаква баня! — протестира Тиа яростно. Всъщност си мечтаеше за такова нещо.

— Мръсна си — забеляза Бен, набърчвайки нос с явно отвращение. — Изобщо къпала ли си се някога в живота си?

— Само когато съм мръсна — отвърна дръзко Тиа.

Като видя как Бен вдига очи към небето, тя се изсмя. Не си спомняше откога не се беше смяла и се почувства прекрасно.

Няколко минути по-късно едно благопристойно почукване на вратата на спалнята на Бен обяви пристигането на Джийвърс. Той отвори вратата и слугата внесе в стаята голяма месингова вана.

— Водата ще се стопли след няколко минути, господине — каза прислужникът, излизайки от стаята.

Бен използва времето, за да се помъчи да изтръгне някои отговори от Тиа. Повечето от въпросите му обаче бяха посрещнати с намусено мълчание.

— Сигурно имаш презиме.

— Не помня — отговори тя кисело.

— Незаконно дете ли си? — запита Бен. — Да не би майка ти да е била уличница?

— По дяволите, никаква уличница! — изригна Тиа, вбесена несправедливото обвинение на Бен.

— Как очакваш да науча истината, ако не ми казваш нищо? — попита Бен с убедителен тон.

— Това не е твоя работа — повтори тя за четвърти път тази вечер.

— Сега вече е моя работа. Ако ще ти помагам, трябва да знам повече за тебе.

— Не съм те молила за помощ.

— Противно момиченце, не си ме молила, а? — измърмори Бен, почвайки да се ядосва. — Коя е Еднооката Берта? Спомена нещо за нея.

Тиа помисли за миг, преди да се реши.

— Тя с жената, която ме взе, когато имах нужда от помощ. Тя не позволява на другите да... да ме наранят.

Бен се изчерви, осъзнавайки, че Тиа говори за мъже, които искат да злоупотребят с нея. Което доведе до другия въпрос:

— Проститутка ли си?

— Копеле такова! Не съм никаква проститутка! — Едва беше изрекла тези думи и налетя на Бен с нокти и зъби, готови да се забият в плътта му. Успя да направи дълбока драскотина на бузата му, преди той да я хване за ръцете и не й позволи да нанесе още щети.

— Мръсна малка вещица! Ще си платиш за това. — Той я дръпна към себе си, седна на леглото, Метна я на коляното си и я обърна по корем. — Трябваше да ти ударя един хубав бой още като те видях за пръв път.

— Недей, моля ти се! Без да й обръща внимание, Бен смъкна панталоните й, оголвайки две съвършени бели полукълба, които го накараха да затаи дъх. Кожата й имаше текстурата на меко, гладко кадифе. Зашеметен, той се взря така, сякаш това беше първото женско седалище, което виждаше през живота си. Тя изглеждаше странно уязвима и невинна в тази безпомощна поза и Бен внезапно загуби всякакво желание да я наказва.

— Хайде, какво чакаш, проклет грубиян? Ако ще ме биеш, бий. Мога да го понеса.

Скъръцайки със зъби, Тиа зачака първия удар. Но той не дойде.

2

Смутено изражение се настани на лицето на Бен, когато се втренчи в меките бели полукълба на седалището на Тиа. Изведнъж му се стори, че последното, което би искал да направи, беше да нарани това момиче. Можеше да е крадла и курва въпреки младостта си и независимо че отричаше, но той нямаше сърце да я нарани повече, отколкото животът вече я беше наранил. Извъртайки глава, Тиа отвори очи и го прониза с открито пренебрежителен поглед. Когато първият удар не дойде, тя си пое дъх на пресекулки. После Бен внезапно се изправи и тя се търкулна от скута му. Без да погледне към нея, той бързо се отправи към вратата.

— Ще помогна на Джийвърс да внесе топлата вода. — Гласът му беше нисък и учудващо притеснен, но без да разкрива нещо от причините да промени решението си.

Тиа едва има време да се вдигне от пода, преди Бен да се върне с Джийвърс; двамата носеха по една кофа с вода. Донесоха по още няколко кофи и когато ваната се напълни, Джийвърс дискретно излезе от стаята, затваряйки леко вратата след себе си.

— Събличай се и влизай във ваната — нареди рязко Бен.

— Ами, как не! Не и ако ме гледаш.

— Виждал съм деца и преди — отвърна сухо Бен.

Лицето на Тиа стана тъмнорозово под мръсотията.

— Няма да се събличам пред мъж.

Бен изсумтя презрително.

— Много вероятно е не само да си се събличала пред мъже — подметна той сурово.

Стиснала юмруци, Тиа се хвърли към него.

— Вземи си думите назад, арогантно копеле такова!

Избягвайки умело нападението, Бен хвана китките ѝ.

Дългите ѝ сребристи плитки проблеснаха под светлината на лампата и за един миг Бен се усети обзет от тайнственото чувство, че целият му живот ще се разпадне. Има граници на времето, граници на

това, което човек може да извърши в живота, и граници на късмета, и Бен усети, че късметът го е напуснал.

Тиа го изгледа с безмълвна войнственост. Беше толкова висок, че тя се плашеше от ръста му, а от мига на първата им среща беше възненавидила неговата арогантност и възмутителното му настояване веднага да му се подчинява. По-черна от гарваново крило, дългата му коса се спускаше по широките рамене в явно незачитане на условностите. Плътни вежди се извиваха над пронизителните сребристосиви очи, които разкриваха противоречията в характера му по-добре от красивото му лице, финия нос или чувствената извивка на устата над твърдата, енергична брадичка. Тиа трепна под погледа на Бен, засенчен от тежките клепачи, и усети нещо странно и непознато да се раздвижва у нея.

Възцари се напрегнато мълчание, докато двамата се мереха с очи. Бен пръв отместил поглед.

— Много добре, ще изляза. Но ако не си във ваната, когато се върна, лично ще смъкна тия мръсни парцали от тебе.

Той се извърна рязко и излезе от стаята.

Щом Бен излезе, Тиа погледна с копнеж към ваната. Не помнеше откога не се е къпала в истинска вана. В последните няколко години трябваше да се оправя с бегло измиване или случайни топвания в реката, когато времето позволяваше. Погледна със съмнение към вратата, питайки се колко време има, преди да се върне Бен, и дали наистина ще я съблече, ако не се подчини на желанието му. Със сигурност изглеждаше способен да направи това, което беше обещал. Решавайки да не подлага отново на изпитание избухливостта му, Тиа бързо се съблече, хвърляйки мръсните си дрехи настрана, и се вмъкна във ваната. Беше божествено.

Вземайки ароматния сапун и кесията за баня, оставени на ръба на ваната, тя направи гъста пена и въздъхна блажено, когато усети как кожата ѝ се успокоява. Чувстваше се чудесно. Къпането беше разкош, когато нямаше много възможности за това. След като кожата ѝ стана чиста и розова, тя се зае с дългата си руса коса. Два пъти я насапуниса и я изплакна, преди от нея да потече чиста вода. После я изми отново, за всеки случай. Еднооката Берта много пъти беше заплашвала да отреже разкошните ѝ плитки, но Тиа всеки път беше съумявала да отклони тази заплаха. Само това беше останало да ѝ напомня за

живота, който някога беше водила, за живота, който доброволно беше изоставила заради свободата.

Тъжната истина беше, че качеството на свободата, която беше спечелила, беше само малко по-добро от това, от което се беше отказала. Но поне беше свободна да ходи където си иска. И животът на улицата не беше толкова отвратителен, колкото онзи, от който беше избягала. Допреди да срещне Бен Пенрод, който заплашваше да отнеме свободата ѝ. Полагайки глава на ръба на ваната, Тиа се отпусна още по-дълбоко в успокояващата вода. Затвори очи, мечтаейки за времето, когато ще може пак да се разхожда из по-приличните квартали на Лондон, без да се тревожи, че ще бъде намерена и върната към... Не, няма да мисли за това, закле се тя с твърда решимост. Някак си щеше да избяга от Бен Пенрод и да се върне към живота, с който вече беше свикнала. Нима Еднооката Берта не казваше, че редовното къпане е вредно за здравето?

Бен стоеше лениво на вратата, подпрял широкото си рамо на рамката, с ръце, кръстосани на масивните му гърди. Питаше се какво ли замисля Тиа. Очите ѝ бяха затворени, главата ѝ почиваше на ръба, русата ѝ коса падаше чак до пода. Една ръка, удивително мека, почиваше облегната на ръба на ваната. Вода се спускаше от пръстите ѝ и Бен не можеше да откъсне поглед от удивително пълните извивки на гърдите ѝ, чиято горна част се виждаше под пяната. Беше разбрал, че тя не го е чула да отваря вратата, иначе щеше да му се озъби, затова той остана неподвижен, наслаждавайки се на изкусителната гледка.

— Ако си свършила с банята, Джийвърс ще ти донесе нещо за ядене.

Очите ѝ се отвориха и тя се спусна още по-надолу в мръсната вода.

— Ка... какво правиш тука? — изфуча тя възмутено.

— Това е моята къща и стаята ми. — Той влезе в стаята, забележа кърпата, метната на един стол, и я взе.

Приближавайки се към ваната, я протегна към Тиа.

— Ако не искаш Джийвърс да те гледа във ваната, предлагам да излезеш сега.

Тиа я посегна към кърпата, но Бен я задържа далече от нея. Тя се отпусна пак във водата.

— Няма да изляза, докато не се махнеш.

Колко лесно е да раздразниш това дете, помисли Бен, внезапно отвлечен от постъпката си. Не му беше присъщо да се държи жестоко с деца. Не че Тиа беше невинно младо същество, непривикнало на такова държание. Тя беше джебчийка, крадла и само господ знае още какво. И все пак, разсъди той, нищо няма да му стане, ако намери искрица благородство за нея в сърцето. С надеждата, че ще ѝ намери дом, където ще я научат на добри обноски, подобаващи на млада дама. При добра подготовка би могла дори да стане камериерка или гувернантка.

— Излизай от ваната, Тиа. Ще се погрижа за огъня, докато се увиеш в хавлията.

Оставяйки хавлията на пейката до ваната, Бен се извърна, за да разбути огъня в огнището. Тъкмо хвърляше още дърва в пламъците, когато чу глухо тупване и пронизителен вик. Извърна се рязко и стреснато видя Тиа просната на пода до ваната.

Без да забележи локвата вода, която беше капала от краищата на пръстите ѝ, тя беше стъпила точно в нея и се беше подхлъзнала на мокрия, силно излъскан под. Кракът ѝ беше излетял напред и тя беше паднала. Главата ѝ се беше ударила в ръба на ваната и тя почти беше изпаднала в безсъзнание.

Гледката на Тиа, простряна във великолепната си голота, остави Бен занемал. Кожата ѝ беше цялата розова и бяла, блестяща от къпането. Тя лежеше сред облак руса коса, която блестеше като лунен лъч под отблясъците от огнището. Краката ѝ бяха дълги и стройни въпреки ниския ѝ ръст. Талията ѝ беше невъзможно тънка, разширявайки се в приятно заоблени хълбоци. Тя беше слаба, като че ли пропуснала много яденета, но когато очите на Бен се впиха в пълните ѝ, украсени с коралови зърна гърди, му стана ясно, че не е детето, за каквото я беше сметнал. Свеждайки поглед към женствения триъгълник между бедрата ѝ, той усети как слабините му реагират силно, когато забележа, че къдриците, увенчаващи хълмчето ѝ, са много по-тъмнозлатисти от сребристите коса на главата ѝ.

— По дяволите, та ти не си никакво дете!

Разтърсвайки глава, сякаш за да я освободи от някакви паяжини, Тиа се опита да се надигне, намирайки усилието твърде голямо, и се отпусна със стон на пода. Странно измъченият звук накара Бен да раздвижи замръзналите си крайници. Шок беше единствената дума, за

която би могъл да се сети, за да опише как се беше почувствал, когато беше открил, че Тиа е млада красавица с разцъфнала женственост. Тялото ѝ беше великолепно оформено, а лицето ѝ невъобразимо прелестно! Имаше лице на ангел, прасковено-сметанен тен под мръсотията, която беше отмила. А очите ѝ! Те имаха най-невероятния синьозелен оттенък, който Бен някога беше виждал. Подобни на скъпоценности, обрамчени с невероятно дълги златисти мигли, разположени под деликатни дъгообразни вежди със същия ярък цвят като миглите. Как не беше успял да забележи тези пълни, нацупени устни, запита се той. Или кожата, толкова мека и кадифена, че закопня да я докосне?

— Удари ли се?

Гневът на Тиа пламна, когато видя, че Бен се е втренчил в нея почти благоговейно. Това никак не ѝ хареса. Тя се вбеси и му се нахвърли като разярена тигрица.

— Проклет извратен тип, престани да ме зяпаш! Не съм различна от другите жени.

Бен се намръщи, вдигна хавлията, наметна голото тяло на Тиа и ѝ помогна да се изправи.

— Имаш да даваш някои обяснения, млада госпожице.

— Какви обяснения? — избухна Тиа, загръщайки се в хавлията.
— Казах ти, че не съм дете, но ти не ми повярва.

— По дяволите. Като си такъв дребосък, какво да си помисля? Освен това, трудно ми е да повярвам, че една млада жена може да говори така неприлично. На колко си години?

— Казах ти, на осемнайсет.

— Почти дете — измърмори Бен презрително.

Поради някаква неизвестна причина не искаше да мисли за малката свадливка като за голяма жена. Само за часове късметът му се беше преобърнал — от лош към още по-лош. Да намери дом за едно дете — както и да е, но какво, по дяволите, ще прави с една жена?

Джийвърс влезе с храната, поръчана от Бен, и сложи край на разговора, поне за момента. Но в мига, когато прислужникът остави подноса на масата и излезе, Бен отново поиска отговор.

— От колко време живееш на улицата?

— Достатъчно.

— Какъв отговор е това?

— Виж, ваша милост, може ли да ям? Яденето ще изстине, а коремът ми курка.

Бен изскърца със зъби в едва сдържан гняв.

— Не ме наричай ваша милост. Казвам се Бен. Хайде, яж, Тиа, ще почакам.

Нямаше нужда от втора покана. Грабвайки вилицата, тя се нахвърли на храната със стръв, която сепна Бен. Бедното момиче сигурно е гладувало, помисли той в пристъп на съжаление, което доста го изнерви. Загледа вцепенен как тя тъпче храната в устата си със смайваща скорост. Когато в подноса не остана нищо, тя се отпусна назад и въздъхна с очевидно задоволство.

— Може ли сега да си легна, ваша... Бен?

Втренчи се с копнеж в леглото. Не беше спала в легло по-отдавна, отколкото би искала да си припомни — в истинско легло, с дюшек от пера, който изглеждаше толкова мек, че да потъне в него. Жалко, ако не може да го използва, помисли тя, отвръщайки поглед.

— Когато му дойде времето — отвърна непреклонно Бен. — Грубият ти говор и ужасният речник ме карат да повярвам, че си израснала в най-ужасните коптори на Лондон. Винаги ли си живяла в такива невъзможни условия?

Болезнено изражение се разля по красивите черти на Тиа, хипнотизирайки Бен. Красотата ѝ така го омая, че му беше трудно да повярва, че не я е забелязал веднага. Чертите ѝ бяха деликатни, не груби или криви, както би очаквал от улично дете. Какво си мисли, запита се той. Имаше моменти, когато дълбоките ѝ чувства изплуваха на повърхността и разкриваха повече, отколкото би желала. Като сега. Бен би се заклел, че тя крие нещо от него. Нещо, което би могло да промени хода на живота ѝ.

— И аз мога да говоря като тебе — изрече Тиа с тихо достойнство.

— Какво? Какво каза?

— Чу ме добре. — Тя заговори с добре модулиран тон, без никакви следи от жаргон и грубост. — Не ми е добре и се уморих да те слушам как ми се подиграваш.

Бен зяпна, смаян от току-що чуто.

— Коя си ти, по дяволите?.

— Тиа. А ти кой си?

— Може да си си прочистила езика, но все пак си оставаш цапната в устата малка уличница — каза Бен с отвращение.

Тиа изфуча сърдито.

— Не съм никаква уличница! Как се осмеляваш да ме съдиш, когато не знаеш нищо за мене?

— Защо не ми кажеш? — предложи Бен с по-мек тон. — От кого си се научила да говориш така? И ако наистина имаш образование, защо живееш на улицата и си вадиш хляба, като обираш хорските джобове?

Очевидно Бен не задаваше правилните въпроси, защото синьозелените очи на Тиа станаха твърди като камък и устата ѝ се стегна.

— Не е твоя работа.

— Само искам да ти помогна — осмели се той, когато разбра, че тя няма намерение да го осветли.

— Нямам нужда от помощта ти — настоя тя упорито.

— Ако съдя от това, с което се занимаваше допреди няколко часа, бих казал, че имаш нужда от цялата помощ, която можеш да получиш. Бягаш ли от някого? Може би от родителите си?

Тиа замръзна. За един кратък момент изглеждаше като хванато в капан животно.

— Казах ти вече. Нямам родители. Умряха много отдавна.

— По дяволите, Тиа, как да реша кое е най-доброто за тебе, когато ти непрекъснато блокираш усилията ми?

— Остави ме да си ида. Обещавам никога повече да не ме видиш, ако ме пуснеш сега.

— Не мога да го направя — изрече полека Бен. — Под цялата тази мръсотия, която покрива лицето ти, и под тези раздърпани дрехи, които скриват тялото ти, ти си една красива млада жена. Не мога да те изхвърля на улицата, за да продължиш този престъпен живот. Един ден някой ще открие, че не си момче, и тогава какво? Готова ли си да се справиш с това? Ще станеш ли проститутка, ако вече не си, ще използваш ли тялото си, за да си изкарваш прехраната?

— Нямам намерение цял живот да бъда джебчийка. Когато дойде време, ще... ще разбере — довърши тя неумело, не желаейки да каже нищо повече. — Няма нищо, с което ти или друг да може да ми помогне.

— Опазил ме господ от такива упорити, независими и бодливи жени — измърмори неясно Бен.

— И мене от такива арогантни, любопитни мъже — отвърна кисело Тиа. — И откъде да знам, че наистина искаш да ми помогнеш? Не знам нищо за тебе. От това, което знам за мъжете, те са надменни, непоносими грубияни, които искат жената само да им се подчинява. Не ги интересуват чувствата на жената, стига тя да им служи както поискат. Повечето мъже са жестоки, груби животни.

Боднат от предубедената тирада на Тиа, Бен се изкуши да изхвърли малката свадливка обратно на улицата, където очевидно ѝ беше мястото. Но не можеше да го, направи. Независимо дали ѝ харесваше или не, той беше твърдо решен да ѝ помогне да намери друг начин на живот.

— Винаги ли си имала толкова ниско мнение за мъжете? Или говориш специално за мене?

— Ако обувката се хваща... — отвърна тя с леко лукавство в гласа.

Бен въздъхна, толкова ядосан от тази малка вещица, че му се дощя да я разтърси здравата, докато не се върне здравият ѝ разум.

— За твое сведение съм уважаван овцевъд от Нов Южен Уелс, Австралия. И както вече споменах, казвам се Бен Пенрод. Ние с баща ми притежаваме и управляваме — доста успешно, бих добавил — имението Пенрод на река Хоксбъри. Имам брат Деър, снаха Кейси, двама племенници и една племенничка. Дойдох в Англия на почивка.

Тиа не каза нищо, проучвайки Бен през полуспуснатите си клепачи. Честно казано, не знаеше какво да го прави. Не познаваше благородниците, защото дълго време беше живяла сред крадци и всякаква измет. А преди това, от дванадесетгодишна беше пратена в провинцията, където беше живяла почти забравена. Бяха я довели само веднъж в Лондон и това беше денят, когато завинаги се беше разделила с живота, за който беше родена. Доколкото знаеше, никой от приятелите на майка ѝ и баща ѝ днес не би я познал. Освен един.

Нещо у Бен я смущаваше. Той беше твърде красив, твърде мъжествен и тя се чувстваше застрашена от самото му присъствие. Беше сигурна само в едно — трябваше скоро да напусне къщата му. Само като го гледаше, това събуждаше у нея емоции, които не беше знаела, че съществуват. Непознати чувства, които караха тялото ѝ да

реагира по странен начин. За първи път в живота си ясно осъзнаваше присъствието на един мъж така, както никога досега, и не беше сигурна, че това ѝ харесва.

Очите ѝ се плъзнаха по гърдите му, отбелязвайки с тревога невероятната ширина на торса му, начина, по който раменете му обтягаха фината материя на жакета, а после спусна поглед по тясната му талия и стройните хълбоци. С непозволена наслада тя продължи да оглежда мускулите на бедрата и онази част от него, която беше предизвикателно сексуална. Очите ѝ се вдигнаха нагоре, когато доловиха несъзнателната му реакция на дръзкото им пътуване по високата му метър и деветдесет фигура.

— Харесва ли ти това, което видя? — проточи Бен. Гласът му бе изпълнен с ленив хумор, което накара Тиа да осъзнае колко дръзко го е оглеждала. — Предполагам, че промяната на позициите е честна игра, защото видях много повече от тебе, отколкото ти от мене.

Силна червенина обагри бузите и шията на Тиа.

— Сега кой се държи грубо?

— Ако мислиш да ме съблазняваш, губиш си времето. Вече имам повече неприятности с жените, отколкото ми трябват.

— Проклет да си! — изкрещя Тиа, връщайки се към уличния език. — Проклето копеле такова! Няма да седя да те слушам как ме обиждаш.

Тя скочи, притискайки плътно кърпата около себе си, докато трескаво търсеше дрехите си.

— Никъде няма да ходиш — изрече твърдо Бен. — Не и преди да реша какво да правя с тебе.

— Не можеш да ме държиш тук против волята ми — нападна го предизвикателно Тиа.

— Мога и ще го направя. В ръцете си ми. Хванах те да ми вземаш парите. Властите много ще се зарадват, ако човек като тебе се махне окончателно от улиците. Сега ще те оставя, да си помислиш за престъпленията си и за наказанието. Междувременно вземи да поспиш, защото утре ще продължим този разговор. — Той стана, за да излезе, внимателно вдигайки от пода мръсните ѝ дрехи, като ги задържа по-далече от себе си, сякаш го оскърбяваха с нещо. — И не си мисли да бягаш. Ще спусна резето от външната страна на вратата, а прозорците са плътно затворени.

Въздухът посиня от ругатните на Тиа, докато Бен прекрчаваше прага, за да излезе от стаята.

Когато той излезе, тя се спусна първо към единия прозорец, после към другия. Разбира се, капациите бяха плътно затворени и несъмнено силата ѝ не стигаше, за да ги размърда. После опита вратата, раздрусвайки няколко пъти ключалката, преди да разбере, че няма откъде да избяга. Въздъхна унило и се отправи полека към леглото и го огледа замечтано, преди да дръпне одеялото и възглавницата и да ги хвърли на пода. После, твърдо решила, се просна на коравия под и се зави с одеялото. Проклетата да бъде, ако се отдаде на разкоша, който беше толкова мимолетен. Утре или щеше да се върне на улицата и да спи където завърне, или в затвора и щеше да спи на някоя твърд сламеник.

Бен тръгна полека към бърлогата, която предпочиташе пред официалната приемна. Наля си щедра доза бренди, отпусна се в тапицираното с кожа кресло и полека отпи от кехлибарената течност. Хубаво. Прекалено хубаво, придаваше му смелост да се заеме с проблемите, които се бяха увеличили за невероятно кратко време.

При толкова благосклонни жени в Лондон защо беше избрал да се забавлява точно с Карълайн Батърсби, залита се той отново и отново. Какво да прави с неприятностите, които му се бяха стоварили на главата? Къде, по дяволите, да намери съпруга за една седмица? Не истинска съпруга, пази боже, а такава, която ще се съгласи да играе тази роля, докато му е необходимо. Защо му трябваше да си измисля, че има съпруга, когато тази лъжа беше обречена от самото начало? Защото само брак би задоволил Батърсби и дъщеря му, отговори си сам.

След като глътна брендите, Бен си наля друго, после още едно, но проблемите му не изчезнаха. Не само двамата Батърсби го тормозеха; присъствието на онази малка свадливка, която спеше горе в стаята му, прибавяше ново измерение към неговата дилема. Със сигурност не искаше да се нагърбва с отговорността да превъзпитава Тиа, не беше чувал някой да се е заемал с такава монументална задача. Само да можеше да я накара да разкрие миналото си. Бен не се съмняваше, че тя крие нещо от него, нещо, което би помогнало да се разгадае мистерията на миналото ѝ. Беше успяла да го заблуди, че е мърляво улично хлапе, и може би наистина беше, но очевидно не

винаги е била дрипава джебчийка. Тиа беше загадка, с каквато Бен не беше сигурен, че иска да се захваща.

Но за негово огромно съжаление тя му въздействаше по странни начини. В един миг му се искаше да я разтърси така, че зъбите ѝ да затракат, а в следващия... По дяволите! Какво си мислеше той? Тиа беше улично дете. Господ знае какво е била принудена да прави или с какви гнусни неща е заразена. И божичко, колко красива беше! Изглеждаше като ангел с тези копринени руси къдрици, виещи се около лицето и главата ѝ като ореол. А в тялото ѝ със сигурност нямаше нищо детско. То беше меко и женствено, закръглено точно където трябва. Беше изцяло жена — и може би свикнала да използва това невероятно тяло, за да преживява. Разтърсвайки глава, за да я освободи от смущаващите го мисли, Бен се изправи неуверено. Точно тогава часовникът в преддверието удари два часа и той се стресна, че е станало толкова късно — или рано, в зависимост от гледната точка. Тъй като проблемите му не изглеждаха по-близо до разрешението си, отколкото преди няколко часа, Бен реши да си легне. Обикновено нещата му изглеждаха по-ясни след едно добро напиване.

Той се качи полека по стълбите, благодарен за лампата, която светеше на площадката, за да направлява стъпките му. Когато стигна до стаята си, спря пред вратата и се вслуша, за да разбере дали Тиа още е будна. Не чу нищо. Реши да си легне в стаята за гости, но някакъв извратен демон го накара да пъхне ключа в ключалката и да отвори вратата. Лампата на нощната масичка светеше приглушено и една инспекция на леглото го накара да констатира, че е празно. Бен погледна към прозореца. Забеляза, че капациите са плътно затворени, и се запита дали тази палавница не се е изпарила във въздуха. Или е била плод на неговото въображение, създаден в момент на лудост?

Той влезе в стаята; според него Тиа беше толкова дребна, че лесно Можеше да се е скрила между завивките. Беше пристъпил на десетина крачки навътре, когато се спъна в някакво препятствие на пода. Изруга полугласно, погледна надолу и с изненада откри Тиа просната в краката му. Какво пък е намислила сега? Спеше дълбоко, ярката ѝ коса беше разпиляна около нея като блестяща мантия. Спускаше се над голите ѝ рамене и покриваше едната оголена гърда, подаваща се изпод одеялото. Спеше, подложила ръце под бузата си, същинско дете, а лицето ѝ беше безоблачно и ангелско. Но Бен знаеше,

че тя не е нито дете, нито ангел. Беше зряла жена, чиито щедри извивки изпъкваха с крещяща сексуалност под тънкото одеяло.

Беше възплъщение на невинността и ранимата женственост.

Беше мръсно улично изчадие, което щеше да му открадне парите и после щеше да му се присмива заедно с другите джебчии.

Беше наслада за сетивата.

Беше опровержение на правилата на обществото.

Беше... По дяволите! Защо не се беше сетил по-рано? Сивите очи на Бен блеснаха от смях. Ако успееше да го направи, щеше да разреши всичките си проблеми. Само трябваше да убеди Тиа. И нямаше да му бъде особено трудно, щом ѝ представеше алтернативите.

За съжаление, не беше взел предвид упоритата природа на Тиа или обидчивостта ѝ.

— Какво! Мозъкът ти е слязъл в задника! Искаш да се правя на твоя жена?

Бен беше събудил Тиа и ѝ беше представил предложението си още преди да се е разсънила както трябва. Думите му я зашеметиха като плисване със студена вода.

— Няма да трае много — започна да я увещава той. — Само колкото Батърсби да повярват и да ми се махнат от главата. Никога не съм имал намерение да се женя, още по-малко пък за Карълайн Батърсби.

— Пада ти се, разгонен пръч такъв — нападна го Тиа. — Точно това заслужаваш. Колко невинни девизи си съблазнил в Лондон? Да не споменаваме онези в Австралия, където и да е това.

— Карълайн не беше невинна — протестира Бен. — Нито пък аз имам навик да лягам с девизи. Има достатъчно благосклонни жени в Лондон и по света, за да съблазнявам непорочни девизи.

Тиа се втрени невярващо в него. Беше прекалено, порочно красив, за да не привлича всякакви жени, и девизи, и други, и това я накара още повече да се противи на плановете му. Съмняваше се, че някой още я помни след толкова много време, но все пак имаше такава вероятност...

— Намери си някоя друга да ти свърши мръсната работа. Няма да се правя на твоя жена, дори за всичкото злато в Англия.

— Дори и заради свободата си? — запита многозначително Бен.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще ме освободиш, след като убедиш тази Карълайн и баща ѝ, че съм ти жена?

— Точно така — отвърна мило Бен. — И ще ти платя добре заради безпокойството. Имам една седмица да представя фалшива съпруга. Иначе ще ме натоварят с истинска.

— Толкова ли е лошо? — запита тя, присвила подозрително очи. — Не си от тия, дето предпочитат момчета, нали?

Макар че технически беше още невинна, беше виждала и чувала какво ли не. Улицата беше жесток учител.

— Дяволите да го вземат вулгарния ти език! Не, не харесвам момчета, не така, както намекваш, във всеки случай. Жените ме смятат за дяволски добър любовник, но нямам нужда от съпруга. Изобщо не смятам да се женя.

— Щом жените те намират толкова неустоим, защо не помолиш някоя по-подходяща да се представя за твоя съпруга? — предложи Тиа.

— Ако познавах някоя, вече щях да съм я помолил — възрази ядосано Бен. — Истината е, че всичките ми познати са от висшето общество и са добре известни в града. А проститутките, които биха се съгласили, не са подходящи.

— Значи аз съм подходяща?

Тиа се размърда неспокойно под погледа, който Бен ѝ хвърли изпод тежките си клепачи. Острите му сиви очи я огледаха от глава до пети, оценявайки, измервайки, пресмятайки възможността да я представи като своя съпруга.

— Смятам, че ставаш. Достатъчно си умна. — Тиа изфуча сърдито. — И достатъчно красива. Имам цяла седмица да те излъскам и да те науча как да се държиш като дама; ще се справиш много добре. Трябва да помниш, че ще говориш само когато те заговорят, ще се усмихваш мило, ще премигваш начесто с тия дълги мигли и ще се правиш на празноглавка. Ще те науча на всичко, което трябва да знаеш за Австралия и за мене.

— А ако откажа? — предизвика го тя.

— Тогава ще те предам незабавно на властите. Както виждам нещата, имаш две възможности. Или се съгласяваш с моето предложение, или гниеш в затвора. Кое от двете, Тиа?

3

Боязън обзе Тиа, докато се взираше в Бен. Той очевидно беше напълно способен да изпълни заканите си. Мъж като него не би се поколебал да тикне някоя жена зад решетките. Можеше ли да му вярва, че ще удържи на думата си, ако тя изпълни желанията му?

— Е, чакам отговор — каза Бен със самодоволна увереност. Беше по-силният и го знаеше. Тиа не би посмяла да го предизвика.

Но грешеше.

— Върви по дяволите! По-скоро ще ида в затвора, отколкото да се правя, че съм ти съпруга.

— Какво? Каква жена си ти, че предпочиташ затвор пред няколко седмици преструване на някаква, каквато не си? Знаеш ли какво е затвор? Известни ли са ти ужасните неща, които се случват с жените на такива места?

Тиа се изчерви и невероятните ѝ очи помрачняха, когато се сети за потресаващите истории, които беше чувала за затвора

Нюгейт. Щеше да остарее и да умре в онези плесенявали подземия, без някога да е познала любов или удовлетворение. Това ли искаше от живота? Изправена пред страшната възможност никога повече да не види дневна светлина, тя намери, че предложението на Бен не изглежда чак толкова абсурдно, колкото когато ѝ го изложи за първи път. Всъщност неговата алтернатива от минута на минута започваше да ѝ изглежда все по-привлекателна.

— Разкажи ми още — любопитства тя. — Ако се съглася с този лекомислен план, колко време ще съм принудена да се представям като твоя съпруга? И какво точно ще означава това?

Бен се ухили нахално.

— Няма страшно, хлапе, ще бъде „брак“ само по име. Казах ти, вече си имам достатъчно неприятности с жени и не ми трябват повече. Стигат няколко седмици. Винаги мога да кажа, че Лондон не ти е харесал и си се върнала в провинцията при роднините си.

— И се заклеваш, че ще ме освободиш, след като убедя хората, че съм твоя съпруга?

— Винаги държа на думата си — изрече тържествено Бен. — Щом Батърсби и дъщеря му видят, че не могат да ме принудят да се оженя за Карълайн, заклевам, се че ще можеш да се върнеш при приятелчетата си и да продължиш престъпния си живот, без да ти се меся.

Умът на Тиа заработи яростно, докато осмисляше думите на Бен. Няколко седмици? Би ли могла толкова дълго време да издържи нахалното му присъствие и арогантните му обноски? Не за първи път в живота си тя виждаше мъжете като създания, които безсрамно използват жените. Макар да не познаваше достатъчно добре Бен Пенрод, за да го съди, той не ѝ изглеждаше по-различен от другите. Нима не кроеше заговор да се измъкне от брака и да заблуди евентуалния си тъст? Озадачаваше я обаче едно нещо. Бен можеше да бъде арогантен и властен, но не изглеждаше да е умишлено жесток.

— Защо толкова се противиш на брака? — запита внезапно Тиа. — Какво ѝ има на Карълайн Батърсби?

— Нищо ѝ няма. Тя е невероятна любовница. Но аз много отдавна съм решил да не се женя — обясни Бен небрежно. — Не съм толкова суетен, че да се чувствам задължен да създавам синове и дъщери по свой образ и подобие. Нито пък ми трябва наследник на името Пенрод. Брат ми Деър и съпругата му Кейси са се погрижили много добре в тази насока. Първо, Карълайн не беше невинна, а и аз няма да се оставя да ме оженят за жена, която не искам.

— Тя... красива ли е? — запита боязливо Тиа, а после едва не си прехапа езика, задето беше задала такъв личен въпрос.

Какво ѝ влизаше в работата колко красива е онази жена? Но не можа да не прояви любопитство с какви жени спи Бен Пенрод.

Той се замисли, извиквайки в паметта си красивите черти на Карълайн. Мургава, екзотична, с тяло, щедро надарено точно където трябва; всеки мъж би бил щастлив да предяви претенции към нея. И беше добра в леглото — дяволски добра. Но беше лукава, коварна и умееше да манипулира — черти, които Бен най-много ненавиждаше у жените. Той отдавна беше решил, че никоя жена не може да се мери с Кейси О'Кейн Пенрод или Кейт Маккензи Флечър. Освен това, ергенският живот му харесваше. На света имаше много жени, които

още не беше изпробвал, а доста много от тях нямаха нищо против да задоволят неговата чувствена природа.

— Предполагам, че Карълайн би могла да се нарече красива — изрече той накрая. — Но работата не е в това. Ти още не си ми отговорила на въпроса.

— Имам ли избор? — изфуча гневно Тиа.

— Нямаш, доколкото виждам.

Самодоволният му отговор я накара да се наежи възмутено.

— Винаги ли си толкова арогантно копеле?

— А ти винаги ли използваш уличен език?

Беше спечелил и го разбра.

— Какво трябва да правя?

— Можеш да започнеш, като свикнеш с името ми. Ние сме близки, не помниш ли? И се опитай да не минаваш на уличен език. Това е неприемливо.

Изражението на Тиа стана буреносно.

— Много добре... Бен — наблегна тя с горчивина. — Ще убедя Карълайн, че сме съпрузи, но след това очаквам да удържиш обещанието си. И да си струва времето ми — добави тя нахално.

— Ама и ти си едно користо момиченце, а? — измърмори Бен под носа си. — Ще ти платя добре за малката ти преструвка. Само се надявам да си добра актриса.

През следващата седмица Тиа непрекъснато си пожелаваше да не беше се съгласявала с абсурдната схема на Бен да я представя като своя съпруга. Някои мъже биха направили какво ли не, за да избягат от брака, и Бен беше по-решен от всякога. Повикаха веднага шивачка в квартирата му и на следващия ден Тиа вече имаше две всекидневни рокли, направени по указанията на Бен, макар че тя се изненада, че той толкова добре познава дамската мода. След тях щеше да дойде цял гардероб преди събота, деня на соарето у Батърсби.

Всеки ден носеше нещо ново. Един път — бельо, друг път — нощници. След това дойде парадът на всекидневните рокли и — костюмите за разходка. Накрая пристигнаха две прелестни бални рокли, едната в синьозелено, за да се съчетава с цвета на очите и, а другата в чисто бяло, което я правеше да изглежда като ангел. Тиа

беше поразена от щателността на Бен и от решимостта му да я превърне в онази съпруга, каквато хората очакваха да видят край богат овцевъд. Очевидно беше решил да не се обвързва с истинска съпруга. Макар че Тиа се наслаждаваше на дрехите, след като се беше обличала като момче през последните три години, тя се възмущаваше от държанието на Бен.

Всеки ден той я настаняваше да седне в кабинета му и набиваше разни факти в главата ѝ, докато тя не реши, че горкият ѝ мозък ще се пръсне.

— Никога няма да запомня всичко това — заоплаква се тя, когато Бен описваше Австралия. — Пък и не вярвам някоя страна да е такава, каквато ти я описваш.

— Вярно е, Тиа. Няма място в света както Австралия — изрече замислено Бен — Всичко, за което те моля, е да се опиташ да запомниш важни неща като климат, имена на градове и малко за флората и фауната...

— Това, за което ме молиш, е невъзможно — изрече тя намусено. — До преди три години дори не бях виждала Лондон.

Той я изгледа внимателно. Тя разбра ли какво беше издала токущо, запита се Бен. Беше признала, че не е родена в лондонските бордеи, че е живяла предимно в провинцията. Още от самото начало той беше усетил ореол на тайнственост около нея, но тя категорично беше отказала да разгласи дори минимални сведения за миналото си.

— Въпреки това, от тебе се очаква да знаеш нещо за страната. Сега внимавай, докато ти разказвам за семейството си. Имам брат Деър. Той и съпругата му Кейси имат три деца. Две момчета и едно момиче. Казват се Брендън, Луси и Джъстин. Баща ми се казва Рой. Отскоро е женен за Мод, една еманципантка.

— Какво е еманципантка? — запита Тиа.

— Осъдена, която е изтърпяла наказанието си — обясни търпеливо Бен.

Очите на Тиа се отвориха широко.

— Баща ти е женен за затворничка?

— И брат ми. Но Робин се ожени за англичанка, която беше пристигнала скоро преди това в Нов Южен Уелс.

— Робин? Това още един брат ли е?

— Не, но сме близки като братя. Той също е еманципант.

— По дяволите! В Австралия всички ли са затворници?

— Внимавай как говориш, Тиа — предупреди я остро Бен. — Не, не всички са затворници. Семейство Пенрод не са. И има много имигранти и курантисти.

Тиа отвори уста, за да зададе следващия си въпрос, но Бен я изпревари.

— Курантистите са деца на бивши затворници. Стана ли ти ясно?

Тия кимна полека, главата и вече се задръстваше от късчетата информация, които беше сигурна, че няма да запомни. Освен това, Бен я плашеше твърде много, за да ѝ позволи да се съсредоточи за повече време. Хипнотичните му сиви очи бяха безпощадни, пронизителни, неуловими. Тя го усещаше като мъж, привлекателен мъж, чийто пронизителен поглед притежаваше способността да превръща вътрешностите ѝ в желе. Никога не беше мислила романтично за мъжете, но ако той не беше такъв арогантен женкар, вероятно би могла да бъде убедена да го види в друга светлина.

Гласът му ехтеше монотонно, обяснявайки ѝ разликите в пейзажа между Англия и Австралия. Но той не внимаваше в думите си, а в устните на Тиа. Те бяха пълни, червени и леко разтворени, докато тя се вслушваше напрегнато в думите му. Бен едва не загуби нишката на мисълта си, когато крайчецът на езика се показва между зъбите ѝ, за да навлажни устните. Почти усети вкуса на сладката влага, която блесна по тях. Погледът му нерешително се вдигна към очите ѝ, отново омаян от невероятния им блясък, като на същински скъпоценни камъни. Как можа да я помисли за дете, запита се той в мълчалива възхита. Каква тайна криеше тя? Дали не беше и проститутка освен джебчийка?

— Стига Бен! — извика внезапно Тиа, запушвайки уши с дланите си.. — Не мога да запомня толкова много наведнъж.

На Бен му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че Тиа е проговорила. Тя го интригуваше, предизвикваше го, караше го да иска да изучи всяка страна от сложната ѝ личност. Каква беше? Вещица? Жертва? Блудница? Крадла? Толкова страшно ли минало имаше, че да не иска да си го припомня?

— Какво? Какво каза?

— Казах, че за днес чух достатъчно. Сега искам да се върна в стаята си.

В деня, когато се беше съгласила с предложението на Бен, тя беше получила стаята за гости в малката къща и се беше настанила в нея с удоволствие. Все още внимаваше с намеренията му относно нея, защото не вярваше на мъжете. Опитът ѝ беше доказал, че на мъжете не може да се вярва, а Бен Пенрод не беше изключение. Не се ли държеше нечестно със семейство Батърсби, не прибягваше ли до измама, за да се спаси от брака? Макар че не беше предявявал никакви претенции към нея, тя още се смущаваше от присъствието му.

— Нямах много време да научиш всичко, каквото трябва, за да заблудиш семейство Батърсби — настоя Бен, удивително не желаейки да ѝ позволи да се оттегли.

Нещо у Тиа го интригуваше... може би мистерията, която я обкръжаваше. Нямахше ѝ доверие.

Ето, призна си го. Не вярваше на Тиа. Тя изглеждаше като непокорна млада кобилка — сякаш щеше всеки момент да избяга, след като изпълни споразумението, но и сякаш би останала... Начинът, по който се взираше в него, го караше да се чувства неудобно. Нещо в очите ѝ... да не би да се опитваше да го съблазни? Мисълта предизвика познат прилив на гореща кръв към слабините му. Курвенските ѝ номера нямаше да му подействат, но той не можеше да не се пита какво ли би било да се зарови дълбоко в нея... невероятно дълбоко в тялото ѝ. Беше толкова дребна, че се съмняваше, че ще се разтегне достатъчно, за да го поеме целия.

По дяволите! Само мисълта за нежната ѝ бяла плът го изпълваше и едва не го обезсилваше. Всички жени са еднакви в това отношение, помисли той. Някои бяха по-добри от други, но всички си имаха едно и също.

— Съжалявам, Бен, не мога повече — каза тя, изправяйки се несигурно.

— Седни, Тиа, не, сме свършили.

— Аз свърших — отговори тя предизвикателно. — Уморена съм. И утре е ден.

— А вдругиден е събота, денят на приема у Батърсби. Още не съм ти описал имението Пенрод.

Без да му обръща внимание, Тиа излезе от стаята. Но Бен беше твърде бърз. Хващайки ръката ѝ, той я накара два се обърне към него. Тя се удари в твърдата стена на гърдите му. Ръцете ѝ се вдигнаха и се

хванаха за раменете му, за да я задържат на място. Обгърнаха врата му и изведнъж Тиа се оказа притисната към твърдата дължина на тялото му.

Ръцете му склучиха около нея и плътта ѝ поддаде леко, когато срещна солидната му твърдост. Тиа ахна шокирана. Нищо в живота не я беше подготвило за въздействието на срещата плът в плът. Тя никога не си беше представяла, че мъжкото тяло може да бъде толкова невероятно възбуждащо. Чувстваше хаотичното биене на сърцето му и се запита дали и нейното не бие така бясно. Топлина се излъчваше от дълбините на сребристите му очи и Тиа прекалено късно осъзна, че е в опасност. Наивно невинна, тя никога не беше изпитвала желание и не беше осъзнавала силата на простия допир. Така ли беше с всички мъже и жени?

Взрян в синьозелените очи на Тиа, Бен се запита дали устните ѝ са толкова сладки, колкото изглеждат. Така, както се чувстваше сега, не би имал нищо против да бъде съблазнен. Щеше да го приветства. Да приветства шанса да докаже, че няма ангели, че са просто от плът и кръв, с потребности и желания като обикновените хора. Но у Тиа имаше една невинност, сякаш беше прекарала целия си живот скрита от света, а не в компанията на измета на обществото.

Бен не би могъл да спре онова, което се случи после, дори ако животът му зависеше от това. Устата ѝ го приканваше неудържимо, беше твърде предизвикателна, за да ѝ устои. Задавен звук излезе от гърлото на Тиа, когато неговите устни се спряха върху нейните, отначало леко, изучавайки сочните им очертания, а после порешително, когато кръвта му се сгорещи и запулсира лудо във вените. Тиа се задушаваше, давейки се във водовъртеж от течен огън, изгубена в море от вихреци се емоции. Никога преди не я бяха целували, дори и... Никога! Стана ѝ горещо, после студено. Усещаше неща, които я объркваха.

Когато почувства езика на Бен да се плъзва между зъбите ѝ, за да изследва медената сладост на устата ѝ, тя се стегна, сигурна, че той прави неща, които не би трябвало. После ръцете му започнаха чувствен набег към забранена територия. Плъзвайки се надолу по гърба ѝ, пръстите му се обвиха около меките хълмчета на седалището ѝ, притегляйки я плътно към надигащата се горещина на неговото желание. Стонът, който се изтръгна от устните на Тиа, беше нещо

средно между протест и шок. Но тя изглеждаше беззащитна пред силата на Бен. Целувката стана по-дълбока, той търсеше още по-голяма интимност, езикът му навлизаше дълбоко в устата ѝ. Но когато ръцете му се плъзнаха нагоре, за да обхванат гърдите ѝ, Тиа внезапно намери сила да разруши магията, с която той обгръщаше сетивата ѝ.

Тя опря ръце в твърдата стена на гърдите му и се изтръгна от ръцете му, задъхана и разтърсваща глава в енергично отрицание. Тя чувстваше — о, божичко — усещаше неща, които не знаеше, че съществуват. И когато погледна към Бен, който се усмихваше самодоволно, гневът ѝ изведнъж избухна.

— Проклет идиот такъв! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Казах ти, не съм никаква уличница.

Бен продължи да се усмихва, предволен от първоначалната реакция на Тиа, защото беше разбрал, че тя е неопитно момиче, несвикнало със страстта.

— Връщаш се към уличния език, а? — подразни я той, цъкайки неодобрително с език. — Защо се сърдиш толкова? Достатъчно много ти хареса в началото. Кого се опитваш да заблуждаваш? Разбира се, не мене. Очевидно не си толкова неопитна в сексуалните работи, колкото се преструваш. Този фарс продължи вече достатъчно.

Тиа пребледня. Арогантно копеле, помисли тя, взирайки се в красивите му черти. Очевидно този мъж беше свикнал жените да падат в обятията му и при най-малката провокация. Проклетата да е, ако влезе в списъка му с лесни завоевания. Изпита известно съжаление към Карълайн Батърсби. И към всички жени, имали лошия късмет да попаднат пред хищническия поглед на Бен Пенрод.

— Уличният език е всичко, което заслужаваш — изрече тя на съвършен английски. — Обещах да ти помогна да заблудиш Батърсби, а не да ти топля леглото или да се правя на курва. Дръж си ръцете далече от мене. Припомни си, че съм ти съпруга само по име. След като свършиш каквото си намислил, ще изляза завинаги от живота ти.

— Когато и да бъде, ще е късно — изрече мрачно Бен.

По дяволите, как така нещата излязоха толкова скоро от контрол? Той кипеше в безмълвен гняв. Малката уличница имаше начин да му влезе под кожата. Господ знае, че не я желаше, или поне така се опитваше да си внуши. Целувката беше просто нещо, което се случи, толкова спонтанно, че го изненада. Последното, което искаше, беше да

спи с тази малка вещица, нали? Само защото усещането за нея в прегръдките му беше толкова сладко, а целувките ѝ толкова съблазнителни, това не означаваше, че той изпитва нещо към нея. Той беше мъж, с потребности на мъж и тялото му беше реагирало инстинктивно на топлото женско тяло.

Извъртайки се рязко на пета, Тиа излезе от стаята. Зачервеното ѝ лице и туптящата плът не оставяха никакво съмнение в ума ѝ, че Бен Пенрод е опасен за самото ѝ съществуване. Ами ако разбере коя е тя в действителност? Ако научи истината за нея? Абсурд, изсмя се тя вътрешно, нямаше как някой да се добере до нейната тайна.

На следващия ден, деня преди приема у Батърсби, Тиа и Бен се срещнаха още веднъж, за да преговорят фактите, които той ѝ набиваше в главата през последната седмица. Тя седна срещу него в кабинета, нацупила уста, докато той ѝ се караше заради вулгарния език. Тиа беше толкова непредсказуема, че Бен никога не знаеше кога пак ще заговори така, че да опърли нечий уши. Само един път щеше да е достатъчен, за да предизвика подозренията на семейство Батърсби.

— Слушай ме внимателно, Тиа — заговори той търпеливо. — Дръж си гласа модулиран и говори само когато те заговорят. И най-вече, не говори, когато си сърдита. Само господ знае какво ще излезе от устата ти, когато се ядосаш.

— Да, господарю — отвърна Тиа с глас, изпълнен със сарказъм. — Може би трябва да се правя на глухоняма, за да не обидя префърцунените ти приятели.

Бен я измери с поглед, сякаш наистина размишляваше върху предложението ѝ. След няколко секунди поклати глава.

— Не, не мисля, че ще подейства. Батърсби не е глупак. Мито пък Карълайн. Ще изглежда подозрително да представя съпруга, която нито чува, нито говори. Просто прави каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. Има ли още нещо, за което да не си сигурна?

— Разкажи ми пак за пътуването по море — подсказа му Тиа. Морето я омайваше. Не се уморяваше да слуша за пътешествието от Нов Южен Уелс до Англия.

— Отне ми почти шест месеца и беше скучно — повтори Бен, след като ѝ беше разказвал вече много пъти за плаването си.

— И когато тук е лято, в Нов Южен Уелс е зима — изрече Тиа с почуда. — Колко странно.

— Много неща в Австралия са странни — съгласи се Бен, — но няма друга страна като нея. Диви цветя цъфтят в изобилие, природата е недокосната. Едва в последните няколко години хората покориха Сините планини и мигрираха на запад. Батхърст се разрасна много, откакто Робин и съпругата му се преселиха там. Някои от най-големите овцевъдни имения в Австралия са разположени на запад от планините. Робин притежава едно от тях.

— Не каза ли, че Робин Флечър е бивш затворник?

— Да. Осъден бил за браконьерство и депортиран, още съвсем млад. Приятели сме от деня, когато се срещнахме на кораба. Съпругата му Кейт сигурно би ти допаднала.

— И Кейси О'Кейн е съпругата на Деър — изрече полека Тиа, опитвайки се да си припомни всичко. — Също е била осъдена. И баща ти се ожени за бивша затворничка. Изненадвам се, че не продължаваш традицията, че няма да се ожениш за бивша затворничка.

— Казах ти, нямам намерение да се женя. И си дръж противните мисли далече от Кейси. Тя е бижу, ощастливи Деър извънредно много. Погрешно я обвинили в убийство, но губернаторът я помилва. Двамата с Деър минаха през ада, преди да се съберат. Но Кейси е истинска дама. Не познавам много добре новата съпруга на татко, но от това, което съм виждал, Мод му подхожда идеално.

Тиа замлъкна. Очевидно Бен обичаше роднините си и ги защитаваше. Много жалко, че е толкова безсърдечно, манипулативно копеле, помисли тя в пристъп на безмълвно неодобрение. Колко жени като Карълайн му се бяха отдали с намерението да се омъжат за него, запита се тя. Той беше мъж, който взема и взема, а не дава, може би освен нещо физическо. Само обещания, но нищо истинско, помисли тя презрително. Надяваше се, че любенето му си струва тревогите на неговите приятелки, когато ги изостави без нито една дума за извинение. Като мнозина от висшето общество, Бен Пенрод беше егоистично, арогантно животно, което вземаше удоволствието си там, където го намереше, без да мисли да партньорките си. Не беше добър от...

Внезапно Тиа вдигна поглед, осъзнавайки, че Бен я гледа втренчено.

— Какво гледаш?

— Смаян съм от промяната в тебе, след като те доведох тук като мърляво хлапе с мръсен език и без обноски.

Тонът му беше твърд и присмехулен.

— Мисли каквото си искаш — каза тя, вдигайки предизвикателно брадичка, — но противно на това, което си мислиш, аз съм напълно равна с твоите високопоставени приятели.

Бен се изсмя сурово.

— Да, поусвоила си изтънчен език, но това не доказва нищо. Освен че някой от любовниците ти те е научил на нещо повече от обноски в леглото. Ако мястото ти беше другаде, а не на улицата, нямаше да те хвана да ми бъркаш в джоба. И нямаше да носиш мръсни парцали.

Тиа изфуча сърдито.

— Нямах право да ме съдиш. Нямах никаква представа какъв е животът ми или защо живея на улицата.

— Не, но бих искал да ме опровергаеш — изрече меко Бен. — Защо не ми разкажеш? Склонен съм да променя мнението си за тебе.

Той хвърли предизвикателството и то увисна във въздуха помежду им.

Устата на Тиа се изопна в права линия и лицето ѝ се изчерви силно под пронизателния му поглед. Проклета да е, ако му каже каквото и да било. Нека мисли каквото си иска.

Бен изсумтя; усети упорството на Тиа, но не искаше сега да се занимава с това. Имаше да мисли за по-важни неща. Ако това момиченце не искаше да разказва за миналото си, това изобщо не го интересуваше. Щом си изпълни задължението, ще се отърве от нея завинаги.

— Все ми е едно какво мислиш за мене — изрече нацупено Тиа. — Само искам да свършим с този маскарад и да си продължа живота.

— В бордеите ли?

— Там ми е добре. Свършихме ли?

— Има ли още нещо, което да искаш да знаеш за Австралия?

— Главата ми бръмна от факти.

— Пристигнаха ли балните ти рокли? — Тя кимна. — Облечи синьозелената за утре. Искам да направя впечатление на всички. Можеш ли да си оформиш косата?

— Ще се справя — изрече тя сухо. — Няма да се разочароваш.

Наистина стана така.

Когато Тиа се появи на следващата вечер, Бен беше като ударен от гръм. Вече губеше търпение и си беше налял второ бренди, когато усети присъствието ѝ в стаята. Обърна се и я видя подпряна на рамката на вратата, в поза, предназначена да му вземе ума. Така и стана.

Тафтената рокля беше почти в същия поразителен нюанс като синьозелените ѝ очи. Деколтетото беше ниско изрязано, осигурявайки съвършена рамка за щедрите извивки на гърдите ѝ. Макар че той се опита да отмести поглед, очите, му жадно се впиха в сладките бели хълмчета, повдигнати от блещукащата материя на корсажа ѝ. С огромна нерешителност спусна поглед надолу, покрай невероятно тънката талия, над пищния ханш и до върховете на модните ѝ обувки. Бухналите ръкави висяха ниско над лактите ѝ, оставяйки раменете оголени. Беше решила да позволи на сребристите си коса да се спуска свободно на раменете и гърба, прихваната отстрани с черна панделка. Вместо бижута беше вързала също такава панделка на врата си. Беше ослепителна. Никой не би предположил, че е нещо друго, а не съвършена дама в истинския смисъл на думата. Бен не мога да познае окъсаното хлапе, което беше пребъркало джобовете му.

— Как е? — запита Тиа, вдигайки изящно оформена вежда. — Одобрена ли съм?

Умишлено потушавайки похотливите си мисли, Бен си наложи замислено изражение, вдигнал брадичка в поза на откровено одобрение.

— Ставаш.

Гласът му беше нарочно безизразен. Със сигурност не искаше Тиа да си помисли, че е смаян. Въпреки разкошните си одежди тя си оставаше гаменче, чиито приятели бяха крадци, джебчии и проститутки.

Джийвърс чакаше пред вратата с наметалото на Тиа, подплатено с кожа, което Бен беше купил в момент на лудост и беше включил при другите дрехи от новия ѝ гардероб. Освобождаването от манипулаторката Карълайн си струваше всяко пени, похарчено за Тиа, каза си той, опитвайки се да обясни разточителността си. Разбира се, беше купувал подаръци на жените, някои от които много скъпи, но

винаги беше възнаграждаван със страстта на дамата. Сега обаче, поради някаква необяснима причина намираше любопитно удоволствие да наблюдава как лицето на Тиа светваше от удоволствие, когато пробваше новите си дрехи. Беше като дете в много отношения, а в други проявяваше невероятни познания за улицата. Можеше да бъде сурова, възмутителна, упорита, скандалджийка — и толкова дяволски красива, че и ангелите биха се засрамили. Удовлетворяваха я прости неща, но нищо у нея не беше просто. Тиа беше сложна и мистериозна и Бен реши, че си има достатъчно проблеми и без да търси отговори, които тя не беше склонна да дава.

Онова, което той смяташе, че ще бъде малка официална вечеря, се оказа събиране на около четиридесет души. Каретите бяха заели двете страни на улицата пред голямата тухлена къща и Бен изруга, когато двамата с Тиа спряха на широките каменни стъпала пред портата. Тъй като живееше наблизо, а и нощта беше приятна, той реши да отидат пеша. Това се хареса на Тиа, защото беше стояла затворена цяла седмица и свежият въздух ѝ се отрази много добре. Но когато видя многото карети пред ярко осветената къща, стомахът ѝ се сви и цялата и несигурност изплува застрашително.

Ами ако се провали? Ако я изхвърлят или я вкарат в затвора за измама? Ако някой я познае след толкова време? Внезапно тя се задърпа, съпротивлявайки се на Бен, който я водеше под ръка нагоре по стълбите.

— Какво има, Тиа? Не е моментът да се отказваш. Ще се справиш.

— Аз... не мога. Не мога да вляза там и да се правя, че съм някоя, която не съм — изрече задавено тя. — Защо трябва да се излагам така на показ като... като...

Мекият му отговор криеше нотка на неодобрение.

— Защото аз казвам така. Защото, ако не влезеш там и не убедиш всички, че си моя съпруга, никога повече няма да видиш дневна светлина. Затворът е ужасно място за жена. Ще попаднеш във властта на всякакви извратени типове. Ако се отметнеш, ще те отведе направо в полицията.

Изражението на Тиа стана бунтовно и тя се втренчи в Бен. Знаеше, че е неотстъпчив и упорит, но досега не ѝ беше дал причина да вярва, че е и жесток. Наистина ли щеше да я предаде на властите,

ако не направи каквото ѝ е казал? Въпреки заплахите не изглеждаше човек, който да обича да причинява болка или да наказва жени. Не се съмняваше, че е женкар и пройдоха, че е мъж, чието его се храни от многото завоевания, но дали наистина би изпълнил заплахата си? Вдигайки предизвикателно брадичка, тя се реши на настъпление.

— Хайде, викни полицията. Стигат ми твоите заплахи. Намери друга жена да те избави от безпокойствата, аз си тръгвам.

Зашеметен, Бен загледа как Тиа се обръща и се отдалечава бързо. Изпитваше ли го? Наистина ли имаше намерение да си тръгне, без да е изпълнила своята част от сделката? Така изглеждаше, защото тя вече беше преполовила разстоянието до другата пресечка. Невероятен бяс освободи замръзналите крайници на Бен и той хукна след нея. Настигна я, когато тя зави зад ъгъла. Сграбчвайки ръката ѝ, той я дръпна рязко.

— Отиваш или на приема у Батърсби, или в затвора. Кое от двете?

— Няма да ходя на приема — каза тя намусено.

Устата на Бен се изви надолу, буреносни облаци се събраха в сивите му очи.

— Не ми оставяш никакъв избор — изрече той строго, докато я влачеше надолу по улицата. — Ако не греша, отминахме един полицай преди малко. А, да, ето го там — обяви той доволно, когато един едър полицай влезе в полезрението' им под светлината на уличните лампи.

— Не, чакай! — извика Тиа и се задържа. — Промених си решението.

— Не искаше да прекара нощта в затвора. Която и да било нощ оттук нататък.

— Никога повече не се усъмнявай в мене, Тиа — изсъска Бен. Натъртваше думите с леден и пронизителен поглед. — Хайде, закъсняваме.

— Проклет глупак такъв — измърмори Тиа под нос. — Ако умът ти не беше в гащите, нямаше да се забъркаш в това. Ще ти помогна, но тая работа не ми харесва.

Проклинайки деня, когато я беше срещнал, Бен помоли небесата да му дадат сила, докато изричаше:

— Само още един път така да избухнеш, момиченце, и ще ти измия устата със сапун.

4

Тиа изскърца със зъби и позволи на Бен да я поведе към къщата на Батърсби. Изгледа го свирепо, но благоразумно си замълча. Колкото по-скоро свършеше с това изпитание, толкова по-скоро щеше да бъде свободна и пак да изчезне в благословено затъмнение.

— Не ме излагай — изсъска Бен, когато вратата се отвори след почукването му.

Ако можеше да се съди по долитащите от задната част на къщата оживени гласове, приемът беше в пълния си разгар.

Тиа само се усмихна, отказвайки на Бен удовлетворението да му гарантира, че ще се държи добре. Двамата последваха лакея до залата за танци и когато той обяви на висок глас пристигането на господин и госпожа Бенджамин Пенрод, коленете на Тиа започнаха да треперят. Нямаше да бъде толкова зле, ако не беше настъпила мигновена тишина сред събралите се около четиридесет души. Сякаш по даден сигнал всички присъстващи се обърнаха и се втренчиха в тях. Тиа се почувства като марионетка в куклен театър и щеше да избяга, ако Бен не я беше стиснал здраво за ръката.

— Не забравяй, само се усмихваш и оставяш на мене да говоря — посъветва я с едва доловимо мръдване на устните, докато една красива брюнетка се отдели от група гости и се запъти право към тях.

Всякакви мисли излетяха от главата ѝ, когато Карълайн Батърсби спря точно пред тях.

— Не бях сигурна, че ще дойдеш — обърна се тя към Бен, докато оглеждаше оценяващо Тиа.

— Защо не? — запита любезно Бен. — Тиа не беше толкова далече, че да не я доведе в Лондон, когато имам нужда от нея.

— Разбира се, че не — изкоментира сухо Карълайн. — Няма ли да ме представиш на „сърпугата“ си?

Бен изстена безмълвно, хвърляйки нервен поглед към Тиа. Замоли се тя да е достатъчно напласена и достатъчно интелигентна, за да играе неговата игра, защото ако не беше, той щеше да се види

натоварен със съпруга, която нито обичаше, нито искаше. Лорд Батърсби имаше достатъчно силни лостове, за да го види оженен за Карълайн, ако се усъмни в историята му. Господи, каква бъркотия!

Няма изход, помисли Бен, обръщайки се към Тиа.

— Скъпа, бих искал да ти представя Карълайн Батърсби. Карълайн и баща ѝ са едни от новите ми приятели, с които се запознах в Лондон. — Обърна се към Карълайн. — Карълайн, това е моята съпруга Тиа.

— Тиа, какво интересно име — каза Карълайн и тъмните ѝ очи се присвиха хитро. — Отдавна ли сте женени с Бен, Тиа?

— От три години — вметна Бен, преди Тиа да отвори уста. — Оженихме се малко преди да заминем от Австралия.

— Колко... мило — изрече Карълайн изрече, откровено скептична. — Имате ли деца?

Този въпрос беше ориентиран пак към Тиа, но Бен отново реши той да отговори.

— Не, нямаме деца.

Карълайн го погледна раздражено и отново опита.

— Тиа — запита тя остро, — в Австралия ли сте родена?

Преди Бен или Тиа да отворят уста, лорд Батърсби се присъедини към тях.

— Значи това е съпругата, която пазиш от приятелите си вече почти две години.

— Това е Тиа — произнесе Карълайн с толкова сладък глас, че Тиа почувства как вътрешностите ѝ се вкисват.

Вече не се учудваше, че Бен не иска да се жени за нея. Видя ѝ се манипулаторка, разглезена и властна.

Лорд Батърсби се обърна към Тиа с дръзко осъдителен поглед.

— Не съм ли ви виждал някъде и преди? — запита той хладно. — Може би у мадам Лайла?

За момент Тиа изглеждаше озадачена. Коя, за бога е тази мадам Лайла? Тя погледна към Бен, надявайки се да я осветли, и с изумление видя как лицето му се изкривява в маска на ярост.

Той едва не се задави при думите на Батърсби. Мадам Лайла! Най-престижният публичен дом в Лондон. Несъмнено Батърсби не му вярваше чак толкова. Беше достатъчно разумен да не търси помощта

на проститутка, която вероятно беше обслужила половината мъже на Лондон.

— Твърде много си позволявате, господине — изфуча гневно Бен. Достатъчно, за да създаде впечатление, че съпругата му е ужасно оскърбена. — Както можете да видите от изражението на съпругата ми, тя дори не знае какво или коя е мадам Лайла.

Батърсби неохотно се извини.

— Съжалявам, госпожо Пенрод, нямах намерение да ви обидя. Просто ми е много трудно да повярвам, че „съпругът“ ви наистина ви е държал в тайна през цялото това време. Особено понеже сте така прелестна. Къде се срещнахте с вашия съпруг? — запита той с подчертан интерес.

Очевидно Батърсби още не вярваше на версията на Бен.

— Аз...

— Срещнахме се в Австралия — побърза да каже Бен, преди Тиа да отговори. — Баща ѝ е емигрант и се е установил в Батхърст.

Батърсби се намръщи, докато разменяше многозначителен поглед с дъщеря си. После се прокашля и опита отново.

— Кажете ми, госпожо Пенрод, къде в Англия живеят вашите роднини?

— Тя има далечни роднини в един малък град в Кент — отговори Бен, без да мигне. — Няма откъде да ги познавате.

Тиа не можа да не се възхити на речовитостта му. Какъв манипулатор, помисли тя с малко злоба.

— Съпругата ти може ли да говори, или е няма? — запита Карълайн с убийствен сарказъм. — Започвам да мисля, че си ѝ отрязал езика, за да не ѝ позволяваш да отговаря на въпроси.

— Няма такова нещо — възрази възмутено Бен. — Тиа е напълно способна да говори. Но е невероятно плаха и говоренето с непознати е мъчително за нея. Ето защо предпочете да остане в сравнителна изолация по време на пребиваването ни в Англия. Предпочита така, нали, скъпа?

Той се обърна към Тиа с покровителствена усмивка, толкова неприсъща за него, че я накара да се изкикоти. Никога не би се сметнала за плаха. Но лекомислието ѝ ѝ спечели едно смущаване в ребрата.

— Казахте ли нещо? — запита Карълайн, докато Тиа се мъчеше да овладее веселостта си.

— Аз... — Господи, не позволявай да се изкикотя сега — Аз... наистина съм плаха — призна тя, свеждайки очи, за да скрие смеха, който преливаше в синьозелените им дълбини. — Съпругът ми каза истината, че предпочитам да стоя в сянка. Живея в Австралия толкова време, че съм забравила как да се държа в лондонското общество. Не че някога съм знаела — натърти тя, — защото винаги съм живяла в провинцията с родителите си, преди да емигрират в Австралия.

— Колко хубаво е да разбере, че можете да говорите — изрече Карълайн.

Нещо тук определено не беше наред, но тя не можеше да каже какво точно. Защо една жена, толкова красива като Тиа, ще позволи на съпруга си да се забавлява с половината жени в Лондон? Ако действително бяха женени. Тя още не беше изцяло убедена.

— Съпругът ви каза ли ви защо ви е повикал толкова спешно в Лондон? — запита Батърсби.

Трудно му беше да повярва, че Бен наистина е женен, и не го беше грижа кого ще нарани, докато търси истината. Дъщеря му искаше Бен Пенрод и със сигурност щеше да го има, ако излезеше, че лъже или се опитва да ги мами.

— Необходимо ли е това? — запита сурово Бен. — Няма нужда от грубост. Тиа има ясна представа за живота, който вода в Лондон.

— Вие, австралийците, имате доста либерални схващания за брака — намеси се Карълайн. — Кажете, Тиа, одобрявате ли... мм... страничните занимания на вашия съпруг?

На Тиа ѝ се доця да фрасне Карълайн по носа. И щеше да го направи, ако не я беше страх от наказанието на Бен. Дори наличието на съпруга не притъпяваше желанието на Карълайн към Бен Пенрод. Какъв мъж беше той, запита се тя, че да вдъхва такава преданост у жена. Тя не можеше да понася този невъобразим грубиян и не разбираше защо Карълайн го иска толкова много. Имаше ли нещо повече от очевидното? Беше красив, наистина, с мургав и съкрушителен чар, за какъвто повечето жени копнееха. Беше толкова висок, толкова мъжествен, но така вбесяващ, че тя нямаше търпение да се отърве от него.

— Чухте ли ме, Тиа?

— Какво? О, съжалявам, какво казахте?

— Просто исках да знам дали страничните „интереси“ на Бен имат вашето пълно одобрение. Ако беше мой съпруг, сигурно нямаше да му позволя да... е, вие много добре знаете за какво говоря.

— Всъщност не знам — изрече сладко Тиа.

О, колко хубаво беше да вижда как Бен и Карълайн се гърчат.

— Ще ви го кажа?

— Ако обичате.

Внезапно Бен започна да кашля и се дави. Лицето му почервения и той погледна към Тиа с несдържан ужас. Нямаше нужда някой да изброява греховете му, знаеше си ги. Освен това, в залата беше станало толкова тихо, че той беше сигурен, че всички присъстващи са посветени в техния разговор. Щом се върнеше у дома си с Тиа, щеше да я натупа хубавичко. Трябваше да се усмихва сладко и да оставя той да отговаря на въпросите. Очевидно тя беше решила да го унищожи.

— Мисля — започна той, когато овладя дишането си, — че Тиа знае всичко, което трябва да знае. Може би трябва да си тръгваме.

— Не! — намеси се Батърсби. — Настоявам да останете за вечеря. Това събиране, в края на краищата, е във ваша чест.

— Тогава ще останем с удоволствие, нали, скъпа? — изрече Бен, побутвайки леко Тиа с лакът. Със сигурност не искаше да оставя впечатление, че има какво да крие или че е нервен.

— А... разбира се — съгласи се тя, пожелавайки си никога да не се беше съгласяваха с този недомислен план.

Как да се храни сред знатни хора, когато не беше правила подобно нещо повече години, отколкото искаше да си спомни? Бен не беше имал време да я научи как да се държи на официална вечеря. Трябваше да разчита на инстинкта си и на обноските, на които я бяха учили като дете. Но онова, което не беше предвидила, бяха постоянните намеци на Карълайн Батърсби.

Бен си пое дъх на пресекулки, когато Карълайн и лорд Батърсби нерешително се отделиха от тях, за да се върнат към задълженията си на домакини. По-скоро усети, отколкото да види как Тиа трепери до него. За миг почувства състрадание към нея, докато не си спомни как нарочно беше подразнила Карълайн. Имаше достатъчно причини да се плаши, защото ако измамата им бъдеше разкрита заради несдържания й език, щеше да я натупа както трябва, щом се върнеха у дома.

Погледна я бегло и изруга под нос, когато разбра, че трепери не от страх, а от смях.

Тиа не можа да сдържи смеха, който избиваше в гърлото ѝ. Част от него се дължеше на нервна реакция, но той беше предизвикан най-вече от самата нелепост на ситуацията. Беше комична до известна степен. Очевидно Бен Пенрод би направил всичко, само и само да избяга от брака — даже би се престорил, че е женен за крадла и джебчийка. Няма ли да бъде чудесно за шокира всичките тези благородници, помисли тя, изхълцвайки в неуспешен опит да сподави кикота си.

— Ако се разсмееш, ще те удуша — изшептя Бен със заплашителен тон. Целият му живот се разпадаше, а тази малка уличница, която беше спасил от тинята, гледаше на това като на огромна шега. — Ако не убедиш всички, че си моя съпруга, ще се намериш в Нюгейт толкова скоро, че свят ще ти се завие.

На нея вече ѝ беше омръзнало от арогантността на Бен и отвори уста, за да му каже да си гледа работата, когато при тях дойдоха един мъж и една жена.

— Бен Пенрод, къде си държал това пленително създание?

Макар и външно спокоен, той усети как вътрешностите му кипват. Това явно не беше краят и двамата трябваше да водят светски разговори с всички в залата. Трябваше да се досети, че малката вещица няма да се справи. Но сега нямаше друг избор, освен да прибегне до неохотно даваната помощ на Тиа. Усмивайки се любезно, той изрече:

— Пърси, колко хубаво да те срещна отново. И вас, лейди Фенмор.

Семейство Фенмор бяха сред най-близките приятели на Бен в Лондон и често го бяха канили в дома си на вечеря и интимни събирания. Представи Тиа и затаи дъх, страхувайки се какво ще излезе от устата ѝ в следващия миг. За негово облекчение тя отвърна с няколко любезни думи.

— Не мога да повярвам, че Бен ще запази в тайна от нас нещо толкова сериозно като брака си — изрече лейди Фенмор с лек упрек. — Лошо момче такава, защо реши да държиш Тиа настрана от лондонското общество? Тя е прелестна, Бен.

— Предпочитам личният ми живот да си бъде личен — изрече непринудено Бен. — Освен това, както много точно отбелязахте, Тиа е

прелестна и непокварена и предпочитам да я държа такава.

Прелестна и непокварена ли? Тиа изпръхтя подигравателно, спечелвайки си въпросителен поглед от семейство Фенмор и предупреждаващо намръщване от страна на Бен.

— Казахте ли нещо, скъпа? — запита Пърси.

— Н-не — заекна Тиа, — само се изкашлях.

— Е, не мога да обвинявам съпруга ви, че ви пази за себе си, но сега, когато ви представи пред обществото, смея да кажа, че бъдете наводнени с покани.

— Съпругът ми има право — съгласи се лейди Фенмор. — Устройвам малко събиране следващата седмица и бих искала и двамата да присъствате, Ще ви пратя покана.

Преди Бен или Тиа да откажат, семейство Фенмор се оттеглиха само за да бъдат сменени от други двойки, желаещи да се запознаят с Тиа и да им отправят покани. Когато обявиха, че трапезата е сложена, на Тиа ѝ се стори, че късат вътрешностите ѝ. Беше се уморила да се усмихва, вече не понасяше да ѝ се подмилкват и определено беше отвратена от неотстъпното наблюдение на Бен. Толкова се страхуваше тя да не направи или да не каже нещо, с което да го дискредитира, че се чувстваше като марионетка.

— Виждаш ли колко е лесно, когато си държиш устата затворена? — прошепна ѝ Бен, докато я водеше към трапезарията. — Можеш да бъдеш очарователна, когато направиш усилие. Никой не подозира, че си малка уличница, която буквално измъкнах от канавката.

Тиа замря и го изгледа яростно.

— По дяволите, ама че си неблагоприятно копеле!

Бен пребледня, оглеждайки се, за да види дали някой е чул избухването на Тиа. За щастие се бяха позабавили и повечето гости бяха вече в трапезарията. Той я дръпна рязко и я накара да застане с лице към него.

— Говори тихо! Да не искаш всички да си помислят, че съм се оженил за някаква повлекана? Произхождам от богато семейство със силни връзки в Англия и не мога да позволя името ни да се валя в калта. Дядо ми беше граф и Деър щеше да наследи титлата, ако беше пожелал. Този уличен език е свършено неуместен.

— Пази боже да шокирам високопоставените ти приятели — каза Тиа на изряден английски. — Просто се държах естествено. Това е повече, отколкото мога да кажа за тебе. Ти се правиш на нещо, което не си. Непочтен и ненадежден, и освен това непоносим негодник. Макар че не мога да кажа, че те обвинявам, задето не искаш да се жениш за Карълайн. Тази жена е същинска кучка. — После погледна свенливо към него през завесата от дълги златисти мигли, усмихна се сладко и забеляза: — Мозъкът ти се е мотал между краката, като си се захванал с тая.

Лицето на Бен преbledня под загара му. Боже господи, беше създал чудовище! Благовъзпитаните жени не говореха така. Трябваше да осъзнае от самото начало, че тази измама няма да подейства. Тиа беше плод на улицата и независимо колко знания тъпчеше в главата ѝ, нямаше вероятност да се промени. Може да я е превърнал от мръсно гаменче в ослепителна красавица, но някои неща никога не се променяха. Който и от любовниците ѝ да я беше научил да говори както трябва, беше пропуснал да насади у нея поне наченките на доброто възпитание. Най-доброто, което би могъл да направи сега, беше да я отведе оттук колкото може по-бързо и да прати извинително писмо до Карълайн и баща ѝ.

— Защо се бавите вие двамата? Вечерята ще започне без почетните гости.

Бен изпъшка, когато Карълайн се появи до тях и хвана ръцете им, с което направи невъзможно да избягат бързо, без да привлекат нежелано внимание.

— Настаних ви от двете си страни, за да се опознаем по-добре.

Тя грейна, радвайки се на очевидното смущение на Бен.

Интуицията ѝ подсказваше, че не е възможно Бен да е женен, че е измъкнал отнякъде някаква „булка“, и възнамеряваше да открие истината. Цял Лондон знаеше, че Бен бяга от брака, и Карълайн отдавна си беше наумила да стане негова съпруга. Малцина мъже биха могли да сравняват с него по външност и умения в леглото и тя искаше винаги да бъде неин. Освен това, беше достатъчно богат, за да се хареса и на баща ѝ.

Тиа за момент изпадна в паника, когато беше настанена на масата. Забеляза множеството разнообразни вилици, ножове, лъжици и блюда, поставени пред нея. Съсредоточи се върху тях за момент,

изненадана да открие, че още помни в какъв ред се ползват. Погледна зад Карълайн и видя Бен да се взира в нея сериозно разтревожен. Сигурно бе забелязал объркването ѝ се страхуваше, че липсата на обноси ще провали малката им измама. Понеже беше мъж, не беше се сетил да я научи на такива неща, като например коя вилица да използва или къде да постави салфетката.

Когато поднесоха първото ядене и Тиа избра правилната вилица, той въздъхна облекчено. Нямахше представа как се е справила с това, но трябваше да ѝ се довери. Въпреки недодялаността и уличния език тя беше достатъчно умна и схватлива. Ако си държеше устата затворена и продължеше да се усмихва и да кима, сякаш няма капчица мозък в главата, може би щяха да успеят.

Храната беше възхитителна и Тиа не осъзнаваше, че яде повече, отколкото прилича на дама, докато Карълайн не отбеляза лукаво:

— Начинът, по който се храните, ме кара да сметна, че съпругът ви не ви храни. Господ знае, че сте достатъчно слаба. Око се хранехте така, щяхте да сте дебела като крава.

Тиа, която се беше накарала да пъкне в устата си хапка ростбиф, замря. В последните три години храната ѝ беше повече от оскъдна и всеки път, когато можеше, се натъпкваше. Трудно се отвиква от старите навици. Усети как Бен ѝ хвърля свиреп поглед, очевидно дочул забележката на Карълайн, но вместо да се поддаде на предизвикателството на домакинята и неудоволствието на Бен, тя нарочно пъкна голямата хапка ростбиф в устата си, сдъвка я бавно и я глътна. Едва тогава удостои въпроса на Карълайн с отговор, от който Бен едва не се задави.

— Апетитът ми напоследък е доста голям. Може би съм бременна. Няма ли да е прекрасно?

Усмихна се на Бен така кокетливо, че му трябваша няколко секунди, за да се съвземе. Коего стана с помощта на тупания по гърба и сърдечни поздравления от седящите близо до него. Само Тиа обаче изтълкува правилно изпепеляващия поглед, който ѝ хвърли той. Не предвещаваше нищо добро за нея, но тя не можа да устои на изкушението да накара Карълайн да зягне.

— Просто... чудесно — изрече сковано Карълайн. — Но се питам как е станало всичкото това? Доколкото знам, Бен не е напуснал Лондон от много отдавна. Всъщност — добави тя свенливо — рядко се

отделяше от мене в последните шест месеца, а и вие не изглеждате достатъчно едра, за да сте в толкова напреднала бременност.

По дяволите, изруга Тиа под нос. Тази кучка ѝ хвърляше в лицето собствената си афера с Бен. Тя не знаеше още колко може да понесе, без да избухне. А само господ знае как би могла да си сдържи езика, щом жлъчката ѝ кипнеше.

— Но, разбира се, каквато сте красива, едва ли ще се очаква да чезнете далече от съпруга си, когато има други мъже, склонни да ви осигурят... компания — намекна грубо Карълайн.

Думите ѝ накараха сътрапезниците да ахнат.

— Карълайн! — Възклицанието дойде от Бен, който видя бурни облаци да се събират в очите на Тиа и от опит знаеше какво ще последва. — Страхувам се, че прекали. Вече достатъчно много оскърби съпругата ми. — Изправи се рязко. — Ела, Тиа, време е да си тръгваме.

Тя не се успокояваше толкова лесно и знаеше точно какво иска да предотврати Бен. Само че този път нямаше да стане. Ако имаше курва в тази зала, както Карълайн намекна, това беше самата Карълайн Батърсби.

— Няма да си тръгна, Бен, докато, не кажа на твоята хубостница точно какво си мисля за нея. По дяволите! Твоята курва си позволява да ме обвинява, че съм била уличница, когато спиш с нея вече месеци наред. Трябваше да ѝ сритам задника, но съм твърде добре възпитана, за да го направя.

Храната изпадна от устата на Бен. След като изрече тези парадоксални думи, Тиа скочи от стола си и излетя от залата. Бен загледа смаяно изправения ѝ гръб, прекалено вбесен, за да каже нещо. Тогава изведнъж иронията на ситуацията му помогна да овладее гнева си, докато се опитваше да успокои Карълайн и да оправдае грубото поведение на „сърпугата“ си и шокиращия ѝ вулгарен език. Искаше му да се разсмее, но всичко, което можа да направи, беше да мисли за алтернатива, ако не успее да убеди семейство Батърсби, че са наистина женени с Тиа.

— Моля те, Карълайн, извини я. Австралийските жени са естествено прями и са свикнали да казват каквото мислят. Трябва да признаеш, че я дразнеше безмилостно тази вечер и си спечели неуважението ѝ.

— Нямах представа, че една дама може да употребява такъв вулгарен език — изсумтя Карълайн, далеч не успокоена.

Според нея беше шокиращо съпругата на Бен да използва език, годен само за улицата. Какво, за бога, го беше прихванало да се жени за такава жена? Нищо чудно, че я е държал скрита. Сигурно има голяма зестра, за да хване плячка като Бен Пенрод. В този момент тя усети огромно състрадание към него, но това не намали решимостта ѝ да го задържи за себе си.

— Съжалявам, че сама трябваше да откриеш колко избухлива може да бъде Тиа. Но имам чувството, че си го заслужи.

Няколко глави кимнаха в знак на съгласие. Повечето бяха забелязали постоянните нападки на Карълайн и усещаха, че Тиа с право се е бранила, макар че огнената ѝ тирада шокира всички, които я бяха чули. Повечето австралийци, във всеки случай, бяха полуцивилизовани и лондончани не очакваха друго от тях.

— Предлагам да изпратиш тази малка уличница обратно в провинцията — изфуча надменно Карълайн.

Сребристите очи на Бен потъмняха от гняв. Едно беше той да нарече Тиа уличница, но беше абсолютно различно някой друг да го каже. Особено някой като Карълайн Батърсби.

Едно покровителствено чувство, което досега не беше осъзнавал, го накара да поиска да защити Тиа и живота, който беше принудена да води, защото със сигурност никоя млада жена нямаше да избере толкова ужасно съществуване по своя воля.

— Може би ще я пратя обратно в провинцията — каза той загадъчно. — Сега, ако ни извините, трябва да я намеря и да я отведа у дома.

За негово огорчение лорд Батърсби го последва до вратата.

— Имам странното чувство, че се опитвате да ме измамите, Пенрод. Имам си начин да научавам нещата и можете да бъдете сигурен, че ще наблюдавам отблизо вас и съпругата ви за в бъдеще. Нарочно запазихте в тайна вашия брак, ако наистина сте женени, от своите приятели. Не ценя начина, по който подведохте Карълайн, и ако разкрия, че не сте женени, ще разберете точно колко жесток мога да бъда.

Бен нямаше време да спори, защото побърза да излезе, за да намери Тиа. Знаеше, че вероятно си е спечелил враг, но нямаше какво

да направи.

Нищо и никой нямаше да го накара да се ожени за Карълайн Батърсби. Или за която и да било друга.

Тиа тичаше из къщата на Батърсби, сякаш самият дявол я гонеше. И може би наистина беше така, помисли тя, представяйки си всичките болезнени начини, по които Бен щеше да си излезе гнева върху главата ѝ. Със сигурност не беше човек, на когото да се противопоставя. Тя спря само колкото да грабне наметката си, преди да излети през вратата. То беше подплатено с кожа и вероятно щеше да спечели от него много пари. Достатъчно, за да умиротвори Еднооката Берта и да компенсира дългото си отсъствие. А тя определено се нуждаеше от закрилата на Берта, ако искаше да живее заедно с утайките на лондонския престъпен свят.

Тиа хукна по тъмните улици, внезапно осъзнавайки, че фините женски дрехи са явно неудобство. А тя със сигурност не искаше да разкрива, че е жена. Нямаше представа колко време щеше да ѝ се налага да живее инкогнито; много повече предпочиташе да се представя за момче, отколкото да използва женското си тяло, за да преживява. Докато мислеше за тези неща, първото, което направи, беше да открадне едни момчешки дрехи, прострени да съхнат. Но късметът я изостави. Тя се натъкна на една тухлена стена. Стена от плът и кръв, непоклатима като твърд гранит.

Разбирайки накъде се е запътила Тиа, Бен беше хукнал направо през пресечките и я пресрещна на една от улиците, които водеха към лондонските бордеи. Ръцете му я сграбчиха и я стиснаха здраво.

— Не можеш да ми избягаш.

Изпъшкването ѝ отекна високо в безлюдната улица.

— Откъде знаеш как да ме намериш?

— Не беше трудно. Знаем те как мислиш. Връщаше се в тинята. Може би трябваше да те оставя там, на отвратителната ти съдба.

— Може би — изстреля тя предизвикателно. — Направих каквото ме помоли.

— Не съвсем. Още не съм свършил с тебе, Ела.

— Къде отиваме?

— У дома. Улицата не е място да оправяме разногласията си, а и лорд Батърсби не е глупак. Ако „изчезнеш“ удобно, той ще стане подозрителен и ще започне да разследва.

— Няма да ме заплашваш, инат такъв! — извика Тиа, отказвайки да помръдне, когато Бен я хвана за китката и я дръпна след себе си.

Слабите ѝ сили не бяха равни на неговите и скоро тя се видя да подтичва след огромните му крачки.

Бен стисна зъби и продължи мрачно по пътя си, игнорирайки язвителните ѝ изблици. Започваше да очаква мръсен език от Тиа, когато гневът я накараше да изпадне в уличното си настроение. Какво друго да очаква от момиче, отраснало сред лондонските отрепки и свикнало с всички подли твари, обитаващи бедняшките квартали? За нейна чест още не беше покварена, след като е била използвана от безброй мъже. Всъщност той бе поразен да открие, че красотата и младостта ѝ са още толкова свежи, вземайки под внимание факта, че тя вероятно доста добре знае да търгува тялото си срещу храна.

Тиа се изненада, че не са далече от дома на Бен. Беше тичала, след като излезе от къщата на Батърсби, но очевидно не достатъчно далече. Бен я завлече вътре и затръшна вратата зад себе си така силно, че тя едва не се откачи от пантите. Очевидно Джийвърс знаеше кога да се оттегли и остана благополучно скрит в някоя далечна част от къщата. Без да каже нито дума, Бен повлече Тиа нагоре по стълбите, бутна я в стаята си и с огромно удоволствие затръшна и нейната врата.

Двамата стояха един срещу друг и погледите им мятаха искри, а в същото време очите изпращаха послания, коренно различаващи се от това, което чувстваха.

— Какво те накара да загубиш самообладание с Карълайн? — запита строго Бен. — Знаеш какво е зложено, но умишлено рискуваш свободата си, а и моята.

— Ти си един проклет идиот, Бен Пенрод — изрече Тиа със забележително самообладание. — Не ми пука какво казваш, но няма да оставя да ме оскърбяват такива като Карълайн Батърсби. По дяволите, не виждам как можеш да спиш с такава баракуда.

Бен се усмихна с хладна, самоуверена арогантност, която накара Тиа да изскърца със зъби.

— Не беше трудно. Карълайн е красива жена, а аз се радвам на вниманието на красивите жени. Просто станах непредпазлив с нея и тя ме вкара в трудна ситуация. Но ти ще ми помогнеш да изляза от нея.

— Как ли пък не!

Очите ѝ се отвориха и тя го изгледа свирепо и предизвикателно.

Бен изви очи нагоре. Ако беше достатъчно умен, щеше да остави малката вещица да изчезне от живота му. Но поради някаква необяснима причина тази мисъл го накара да се почувства зле.

— Помисли, Тиа, как ще изглежда, ако изчезнеш внезапно, след като си се появила пак така внезапно. Трябва да постоиш още малко сега, когато вече те представих в обществото.

— Колко?

— Не знам. Докато успея да убедя лорд Батърсби, че не се опитвам да го измамя. Във всеки случай, тук с мене си защитена. Какво бъдеще ще имаш на улицата?

— Ти обеща — напомни му Тиа, внезапно смазана от мисълта да прекарва цели дни в компанията на Бен.

— Аз... имам нужда от тебе — изрече меко той.

Последните му думи прозвучаха като дрезгав шепот. Тиа почувства как гласът му я облива като физическа ласка. Несвикнала с мъжете, тя загледа очарована как устата му се приближава бавно. Реакцията ѝ я шокира. Тя си пое дъх на пресекулки, задържа го... и разтвори устни.

Бен я зацелува с дива жажда, която не оставяше място за нежност, със свирепост, която я разтърси от глава до пети и накара вътрешностите ѝ да се разтреперят. Тиа за първи път се целуваше с мъж и това' почти я накара да обезумее. Усети как мозъкът ѝ се разтапя и остава объркана и дезориентирана. Какво ставаше с нея? Как един отявлен женкар като Бен Пенрод я прави на безгръбначна глупачка? А топлината! Тя усети как жаравата на целувките му прониква във вените ѝ като течен огън и стопява костите ѝ. Напрягна се, когато почувства как гърдите ѝ набъбват срещу грапавата топлина на дланта му. Той се притискаше към нея, карайки я да осъзнае силната възбуда на неговия секс и колко му харесва да я целува. Пръстите му се отклониха към зърната ѝ и започнаха да си играят с твърдите малки пъпки, докато те не щръкнаха и не запулсираха от болезнена жажда. Когато Тиа почувства езика му да разделя нейните устни, реагира непринудено, приемайки твърдото навлизане на езика му, и се притисна още повече към него. Бен правеше с нея вълшебни неща, които я караха да се чувства изцяло жена за първи път в живота си.

Мъчителен стон се изтръгна от гърлото на Бен. Той знаеше, че Тиа е опитна, но не беше очаквал такава поглъщаща страст. Не можеше да си припомни кога е искал някоя жена толкова силно, колкото нея. Може да е проститутка и джебчийка, но той не можеше да си помогне. Понякога изглеждаше така невинна, толкова наивна, а в други случаи познавачка на живота на улицата и опитна, що се отнася до мъжете. Беше опровержение на всичко, което той знаеше за жените, и този факт сам по себе си го накара да пожелае да открие истинската Тиа. Понякога тя се държеше като родена дама, но той знаеше, че е дете на улицата.

Целувката му стана по-дълбока, езикът започна да изследва устата ѝ, докато ръцете му запомнях заоблените очертания на приятно оформеното ѝ Тяло. Учудваше се, че е могъл да я вземе за момче. Тя беше нежна, женствена и красива като ангел. Докато не отвореше уста.

Очевидно устата ѝ беше създадена за целувки, а не за говорене, защото езикът ѝ никак не беше изискан. Макар че трябваше да признае, че умее да говори правилно и с учудваща самоувереност, когато ѝ се доще, но проблемът беше във факта, че той не знаеше какво ще излезе от устата ѝ в следващия момент.

Тиа чу изпъшкването на Бен и се запита дали и той не чувства същото, което и тя. Или е толкова преситен, че не прави разлика между жените? Мисълта, че прави същите неща с безброй други жени, внезапно я накара да се свести. Божичко, какво правеше тя? Ако не спреше сега, Бен несъмнено щеше да я помисли за курва, каквато я обвиняваше, че е. Когато сръчните му пръсти се пъгнаха в корсажа, за да обхванат едната ѝ гърда, Тиа замръзна и се дръпна.

Бен се намръщи, озадачен от внезапното ѝ охлаждане. Какво не беше наред, запита се той. Беше ли направил нещо, което да не ѝ харесва? Да не би да го смята за неопитен любовник, който не знае какво харесват жените? Ако е така, лично щеше да гарантира, че е на висотата на другите ѝ любовници.

— Какво има, Тиа? Страхуваш се, че няма да ти доставя удоволствие? Няма причина да не се наслаждаваме един на друг, докато се правим на съпрузи. Обещавам, че няма да останеш разочарована.

— Дяволите да те вземат! Ти си едно надуто магаре, Бен Пенрод! Дебелата ти глава не може ли да разбере, че не искам да имам нищо общо с тебе?

— Можеше да ме заблудиш — каза Бен с ленива развеселеност. — Много добре се преструваш, че ме искаш.

— Ти ме накара — изрече Тиа със съвършена дикция. — Ти... ти ме хвана неподготвена, но това няма да се случи втори път.

— Ще видим — каза загадъчно Бен. — Имала си толкова любовници, че се съмнявам, че един в повече ще има някакво значение.

Това беше последната сламка. Без никакво предупреждение Тиа скочи срещу него и юмрукът ѝ го улучи право в окото. Бен изрева от шок и болка. Ръката му излетя автоматично и Тиа отхвъркна настрана. Тя залитна, падна на леглото и въздухът посиня от ругатните ѝ. Когато Бен видя какво е направил, веднага се разкая. Не беше искал да я удрия. Никога в живота си не беше удрял жена и сега не смяташе да го прави,

въпреки неспирните тиради на Тиа и непредизвиканите с нищо изблици на уличен език.

— Нараних ли те, Тиа? — запита той.

— Проклет грубиян такъв — изрече тя намусено. — Върви си намери някоя по твоя ръст.

Ръката ѝ се стрелна към бузата. Беше получавала много по-лоши шамари от Еднооката Берта, но нямаше да го признае пред Бен. Играейки ролята на наранена невинност, тя отказа да погледне към него.

— Тиа, погледни ме. Нека да видя къде те ударих.

Тя го изгледа изпод полуспуснатите си клепачи и внезапно се разкикоти. Красивото лице на Бен се очертаваше на светлината на лампата и тя с радост видя, че окото му вече посинява. Може да беше дребна, но достатъчно силна, за да нанесе видима рана на такъв едър мъж като Бен Пенрод.

— Какво, по дяволите, ти е толкова смешно?

Кикотът на Тиа се разрази в неистов смях.

— Виж се.

Бен се обърна, за да се види в огледалото. Поразителната гледка на подутото и насинено око накара чертите му да се сгърчат свирепо. После внезапно се случи нещо. Комичността на ситуацията преобрази гримасата в усмивка, а после в неудържима веселост и той се разсмя заедно с Тиа.

— Дяволски трудно ще ми бъде да обяснявам това — каза гой, масажирайки подутината около окото си. — Кой да повярва, че една дребосъчка като тебе ще ме ступа така? — Внезапно той стана сериозен. — Животът, който си живяла, сигурно не е бил лесен.

Представата как Тиа отблъсква хищници в човешки облик, борейки се да оцелее, предизвика неочаквана остра болка някъде дълбоко в сърцето му. Нямаше как да го разбере, но Тиа бавно унищожаваше бариерите, които той издигаше, за да защити свободния си живот.

— Справях се — каза тя тихо.

Още лежеше на леглото, където беше паднала, след като Бен я удари, и когато се опита да стане, той я бутна да легне отново и се настани до нея.

— Мисля, че е време да ми разкажеш повече за себе си. Нарочно не ти задавах въпроси, защото виждах, че те притесняват, но у тебе има нещо повече от онова, което окото вижда. Коя си ти, Тиа? Каква си? Откога живееш сред крадци и обираш джобове, за да се прехранваш?

— Достатъчно дълго — отвърна тя рязко. — Няма нужда да знаеш друго. Когато изпълня своята част от сделката, ще изчезна и повече няма да ме видиш.

Точно от това се страхувам, помисли Бен, но не го казва.

— Кажи ми само цял живот ли си била на улицата? Или имаш семейство, което се чуди какво се е случило с тебе?

— Нямам семейство! Нямам никого — натърти тя.

— Отговори само на половината ми въпрос.

Тиа мълча дълго, преди да отговори.

— Не съм израснала на улицата — каза тя с тъжно лице. — Много отдавна имах истинско семейство, но... сега нямам никого. НИКОГО! Моля те, престани да ми вадиш душата. Вече ти казах всичко, което мога.

Изглежда го втренчено и Бен благоразумно осъзна, че въпросите му само я ядосват и не изясняват нищо от миналото ѝ.

— Много добре, Тиа, сега ще спра, но рано или късно ще науча истината.

— Истината често пъти е измамна — измърмори тя загадъчно. — Моля те, остави ме сега, Бен. Срещата с приятелите ти и представянето за твоя съпруга ме измориха.

— Аз искам най-напред да ми обещаеш, че няма да избухваш така пред приятелите ми.

— Карълайн си го заслужи.

— Въпреки това няма да допусна да говорят, че съм се оженил за вулгарна уличница. Просто трябва да се научиш да контролираш темперамента си.

— Предупреждението ти е ненужно. Не възнамерявам да стоя тук и да се оставям твоите приятели да ме обиждат.

— Няма да ти позволя да си отидеш, Тиа, във всеки случай не и сега. — Следващите му думи бяха толкова тихи, че тя Тиа едва ги чу. — Още имам нужда от тебе.

Интензивността на сребристия му поглед я изучаваше безпощадно, а думите му накараха дъха ѝ да се заблъска в гърдите.

Боже господи, какво ѝ ставаше? Трябваше само да я погледне и тя се разтапяше. Сякаш тези негови омагьосващи сиви очи проникваха зад грубиянската фасада, която си беше изградила, и прозираха в най-скритата част на душата ѝ. Какъв беше този човек?

Господ да ѝ е на помощ!

Той беше арогантен и властен.

Висок, красив и така невероятно мъжествен, че не можеше да разчита на самообладанието си, когато той беше наблизо. Той имаше нужда от нея...

Тя трябваше да си тръгне, преди да е загубила повече, отколкото се е пазарила.

Той се наведе над нея, толкова близо, че тя почти вкуси опияняващия му, неповторим аромат. Леко пикантен, мускусен, но чист и мъжествен. Носът ѝ трепна, искайки да запомни измъчващия я аромат, така че когато се върнеше в бордеите на Лондон, да си го спомня в самотните си нощи.

— Тиа...

— Хм?

— Искам да се любя с тебе.

Тя подскочи.

— Какво!

— Позволи ми, Тиа, позволи ми да те любя. Ти ме завладя още откакто разбрах, че си жена. Ще ти дам повече удоволствие, отколкото си познала с когото и да било от любовниците ти.

Тя преглътна автоматичното „да“, което изскочи на устните ѝ. О, колко искаше да даде и да изпита нежност само веднъж в живота си, преди да се върне в суровата действителност на живота на улицата. И въпреки ръста и обезпокоителното държание на Бен тя инстинктивно усети, че той би бил много нежен любовник. Но независимо от живота, който беше избрала да води през изминалите три години и въпреки цялата жестока действителност, за която повечето млади жени на нейната възраст не знаеха нищо, тя осъзна, че да се отдаде на мъж, който я искаше само заради удоволствието си, щеше да бъде нередно. Това, че той успяваше да я накара да го пожелае, само увеличаваше мъката ѝ.

Хващайки се за единствената защита, с която разполагаше, Тиа навлече грубиянското си лице, което я беше спасявало в много

невъзможни ситуации.

— Не съм ти курва! — избухна тя. — Не си казвал, че ще спиш с мене. Съгласих се да те измъкна от сватбата с Карълайн, а не да задоволявам страстта ти. Карълайн не ти ли е достатъчна?

— Стига си кряскала — каза Бен и прекрати сърдитата ѝ тирада по единствения възможен начин.

Устата му плени нейната и Тиа си пое дъх с остра наслада, докато всички чувства, които се опитваше да потисне, превръщаха кръвта ѝ в разтопена лава.

Бен беше поразен от внезапния, почти болезнен изблик на страст, който Тиа предизвикваше у него. Дори когато се държеше най-отвратително, у нея имаше нещо земно и привличащо. Тя го вбесяваше, разстройваше го, предизвикваше го и господ да му е на помощ — му доставяше огромно удоволствие. Той отчаяно искаше да се люби с нея, да я почувства как се стяга около него, да навлиза в нея отново и отново, докато не я доведе до съвършената кулминация. Съвършена — точно такава искаше да я направи за Тиа. По-съвършена, отколкото всяка друга, която е познала с когото и да било от предишните си любовници.

Един стон се изтръгна от устните на Тиа, когато целувката на Бен стана по-дълбока. Прииска ѝ се да захапе езика му, когато той го пъкна в устата ѝ, но не можа да намери сили да го направи. Внезапно костите ѝ омекнаха и тя се превърна в желе в ръцете му. Винаги беше имала ясна представа за силата на Бен, но сега неговото насилие едновременно я привличаше и отблъскваше. Не това обаче я нараняваше. Насилието, което сега изпитваше, беше това на страстта му. Започна да разбира решимостта на Карълайн да задържи Бен за себе си.

Целувката му изведнъж стана нежна, когато той усети, че тя се предава, и започна да се наслаждава на прекрасния ѝ вкус. Когато тя се отпусна под него, той започна полека — о, толкова полека — да я съблича. Грешката му беше, че подцени силната ѝ воля и непоколебимата решимост да не се остави да бъде използвана от който и да било мъж. Вече веднъж беше избягала от един живот на покорно робство и никак нямаше да ѝ хареса да бъде лишена от девичеството си от един негодник в облика на благородник.

— Махни си проклетите ръце от мене!

— Какво!

— Чу ме. Няма да си вдигам краката за такъв грубиян като тебе.

Нарочно говореше грубо и жестоко, надявайки се да угаси страстта му. Стана точно така, но не поради тази причина.

— За кого си вдигаш краката? — запита Бен сурово. Мисълта, че тя позволява на други мъже да я любят, го накара да избухне неконтролируемо.

Тиа се усмихна със зловна наслада и изрече сладко:

— Не е твоя работа.

Невероятно разгневен, Бен разбра, че желанието му се беше изпарило с разгарянето на яростта му. Без да знае, Тиа ефикасно беше прогонила любовните му намерения. Сега усещаше само непреодолимо желание да удуши тази малка вещица. Дръпна се рязко от нея и скочи на крака.

— Лягай да спиш, Тиа, вече понесох от тебе всичко, което можах, за една вечер. Ако сега не излезе оттук, или ще се любя с тебе, или ще те набия, а в момента съм настроен повече за второто.

Сребристите му очи таяха опасна светлина, когато се плъзнаха по изящните извивки на тялото ѝ. Едва след като той излезе, Тиа се осмели отново да си поеме дъх.

На следния ден започнаха да пристигат покани. Най-напред от семейство Фенмор, а след това заваляха бележки от почти всички, с които Тиа се беше запознала на приема. Когато Бен обяви намерението си да приеме поканите, тя изпъшка недоволно.

— Докъде смяташ да докараш тоя фарс?

— Докъдето е необходимо. Поне докато семейство Батърсби се убедят, че не могат да ме принудят да се оженя.

— Това е твърде неопределено. Искам да си тръгна още сега.

— Защо? Не се ли чувстваш удобно тук? Животът ти сега е значително по-добър от този, на какъвто си свикнала. Има ли причина да искаш да си тръгнеш?

Самодоволната му усмивка заслепяваше със суровата си чувственост.

Сърцето на Тиа се сви при този въпрос. Страхуваше се да изпитва някакво чувство към този мъж. Беше твърде опасно. Не само за нея, но и за самия Бен. Чувството означаваше болка; ангажирането

означаваше разочарование, любовта... Господ да ѝ е на помощ — беше забранена за нея.

Реши да се защити, задавайки въпрос:

— Защо искаш да остана? Нямаме бъдеще заедно.

Това беше борба на две воли. И ако един глас у Бен шепнеше за някаква отдавна потискана емоция, той се принуди да не му обръща внимание. Никога не би се отдал на чувство, на каквото беше устоявал по-отдавна, отколкото би могъл да си припомни.

— Имам нужда от тебе — каза той с тон, който подсказваше, че простият му отговор няма нужда от обяснение.

После излезе, оставяйки я да се чуди на странното му нежелание да я освободи.

Противно на решението си Тиа отиде заедно с Бен на приема на семейство Фенмор. Нямаше как да се изплъзне. Нощем той я заключваше в стаята ѝ, а през деня, когато трябваше да излезе, Джийвърс бдеше Тиа да не напуска къщата. Разбира се, тя би могла достатъчно лесно да се изплъзне от безстрашния прислужник, но някакво странно чувство я застави да остане и да изпълни своята част от сделката. Освен това, всеки ден, прекаран в компанията на Бен, означаваше ден, в който няма да гладува или да се опитва да се хареса на Еднооката Берта, или да отблъсква разни гнусни твари, които харесваха млади момчета почти толкова, колкото и жени.

Последните му думи, преди да тръгнат към приема на семейство Фенмор тази вечер, бяха:

— Дръж се прилично.

Тази вечер Тиа се държа забележително добре. Усмиваше се на всички, сякаш нямаше и капчица мозък в главата, говореше само когато я заговореха, и изричаше очарователни глупости. Очевидно красотата ѝ беше достатъчна, за да я харесат най-близките приятели на Бен, защото тя беше донякъде изненадана да открие, че повечето от тях са ѝ простили за възмутителното избухване у Карълайн Батърсби. Разбира се, много помогна ѝ това, че самата Карълайн беше решила да не дойде на приема на семейство Фенмор. Но две вечери по-късно късметът изневери на Тиа, когато Карълайн и родителите ѝ дойдоха на соарето на семейство Патерсън.

— Виждам, че твоето... неразположение вече е преминало — каза ехидно Карълайн, промъквайки се при Тиа и Бен.

На Тиа не ѝ се наложи да гадае към кого е отправено това изявление.

— Не съм била неразположена — изрече тя мило. — Компанията не ми хареса.

Тръгна да каже още нещо, но предупреждащото смущаване в ребрата от страна на Бен ѝ напомни да си сдържа езика.

— Баща ми иска да поговори с тебе, Бен — каза Карълайн, игнорирайки едва завоалирания намек на Тиа. — Ще те заведе при него.

Бен се намръщи недоволено, питайки се какво ли е намислил сега старият мишелов. Решавайки да удовлетвори тази молба, той кимна на Карълайн и я зачака да го отведе при баща си. Тиа се накани да ги последва.

— Само Бен — натърти Карълайн, спирайки Тиа.

Тя поиска да протестира, но Бен изрече:

— Чакай ме тук, Тиа, няма да се бавя.

Не знаейки какво да прави, тя намери една усамотена ниша и седна там, за да чака завръщането на Бен. Чакането се проточи в дълги, тревожни минути на чудене какво ли може да иска лорд Батърсби от Бен. Накрая, след четиридесет и пет минути Тиа започна да се върти нервно, питайки се какво става. Тогава забеляза лорд Батърсби в другия край на залата да говори с приятели и я обхвана леден страх.

Къде беше Бен? Случило ли се беше нещо с него? И тогава отговорът блесна пред нея. Лорд Батърсби в действителност не е искал да се срещне с Бен, това е било работа на Карълайн. Тя е искала да се види насаме с него и причините за това не се нуждаеха от никакво обяснение. Тиа се запита дали да тръгне да го търси, или да го остави на нежните грижи на бившата му любовница. Някакво необяснимо чувство я накара да излезе от нишата и от залата.

Бен беше последвал Карълайн в една безлюдна стая надолу по коридора. Дори не му хрумна, че няма да се среща с лорд Батърсби, докато не откри, че стаята е празна — с изключение на едно легло и самата Карълайн. Обърна се рязко с лице към нея, вдигнал въпросително вежди.

— Какво означава това, Карълайн?

— Искан да поговоря с тебе... насаме.

— Няма какво да си кажем повече. Забавлявахме се, но всичко свърши. Може да не съм образцов съпруг, но съм женен и следователно съм извън твоя обсег.

— Баща ми е доста влиятелен и ако поискаш развод, сигурна съм, че съдът ще погледне благосклонно на молбата ти.

— Не искам развод — възрази Бен. — Тиа ми харесва. — Внезапно той замря, осъзнавайки поразителната истинност на изявлението си.

— Тя е още дете — каза насмешливо Карълайн. — Ако сте женени от три години, значи е била на не повече от петнадесет или шестнадесет години тогава. Нямах представа, че харесваш деца.

— Тя е по-голяма, отколкото изглежда — защити я Бен.

— Люби ме, Бен, заради старите времена — изрече Карълайн настоятелно.

Тя беше убедена, че щом Бен се озове отново в леглото ѝ, ще осъзнае какво губи и ще остави младата си съпруга.

— Съжалявам, Карълайн, не и този път. — И той се обърна, за да излезе.

— Бен, погледни ме!

Звук като от раздиране на плат привлече любопитството му и той се обърна, за да види какво е намислила Карълайн.

Тя беше хванала деколтето на роклята си и го беше раздрала, излагайки на показ пищния си бюст.

— Ако не се любиш с мене, ще викам, че си ме изнасилил. Помисли за последиците. Помисли за клюката и какво ще направи с реномето на семейството ти. Не искам много, само да се любиш с мене.

Умът на Бен заработи трескаво. Нямаше желание да се люби с Карълайн, но не искаше и името му да се влачи в калта. Австралия не беше толкова далече, че слуховете за „приключението“ му да не стигнат до семейството му. Деър щеше да го убие, когато научи, че брат му е бил обвинен в изнасилване... ако баща му не го убиеше най-напред. А Бен със сигурност не възнамеряваше да остава завинаги в Англия. Австралия беше домът му и той винаги беше смятал да се върне там, след като се насити на лесния живот във веселия стар Лондон. Но подвижният му ум беше вече намерил решение на дилемата.

— Любенето с тебе ще бъде истинско удоволствие, Каро, както винаги. — Лека усмивка заигра по устните му. — Съблечи се.

Карълайн писна възхитено и започна да хвърля дрехите си. Когато остана гола, се изтегна в цял ръст на леглото и му помаха с пръст. Никой от двамата нямаше и най-малката представа, че Тиа, все по-разтревожена от дългото отсъствие на Бен, беше започнала да го търси. Отваряше една по една всички затворени врати в къщата на семейство Фенмор, докато не стигна до стаята, където бяха Бен и Карълайн. Вслуша се за момент в гласовете, после предпазливо натисна дръжката на вратата и я отвори достатъчно, за да надникне вътре. Очите ѝ се отвориха широко, когато видя голото тяло на Карълайн на леглото и Бен, надвесен над нея. После се обърна и тихо се отдалечи. Ако беше останала още малко, щеше да чуе как той със смях казва на Карълайн, че си тръгва. Че не иска да има нищо общо с нея. Че тя може да вика, че я е изнасилил, но ще ѝ бъде трудно да убеди когото и да било в това, щом нападателя го няма и няма никакви доказателства, че е бил точно той.

Бен намери Тиа точно където я беше настанил. Извини се излиятелно, че я е оставил сама толкова дълго време, но не се впусна в обяснения. Когато предложи да си тръгнат, тя не възрази. Докато пътуваха към дома, тя беше мълчалива и дистанцирана, но Бен не го забеляза; още се ядосваше на дръжката постъпка на Карълайн. Когато накрая си спомни, че Тиа е до него, вече бяха на няколко пресечки от дома му.

— Благодаря ти, Тиа.

— За какво? — запита тя намусено.

Радваше се, че ѝ е дал време да помисли, защото имаше да крои планове.

— Че се държа като дама тази вечер. Беше изключителна.

Тиа отвори уста, за да изплюе някаква язвителна забележка, но възражението ѝ беше изпреварено от внезапното друсване на каретата, в която пътуваха.

— Ка... какво има?

Бен се подаде от прозореца, за да пита кочияша, когато вратата се отвори и той се намери издърпан навън.

— Какво, по дяволите... Това обир ли е?

Двама мъже с цепеници го нападнаха едновременно. Кочияшът, вече ударен по главата, се въргалаше на земята. Беше късно, улиците бяха безлюдни.

— Това е жената, която търсим — излая един от мъжете, давайки знак на партньора си да издърпа Тиа от каретата.

— Оставете я, тя няма никакви ценности — извика Бен. — Вижте в джобовете ми, ако искате, а после си вървете.

Те не обърнаха никакво внимание на думите му, издърпвайки Тиа от каретата. Тя се бореше и бълваше ругатни, каквито никоя дама не изричаше.

— Я, чуваш ли това, Кребс? Сигурен ли си, че това е жената? Не ми се ще да ми нашарят задника, че съм отвлякъл друга.

— Не само ще ти го нашарят, ами и нещо повече, ако не си затвориш плювалника. Знаем какво ни е поръчано.

— Да, аз я държа, ти се справи с тоя.

Това бяха последните думи, които изрече. Докато изблъскваше диво борецата се Тиа, той се натъкна на Бен, който чакаше точно такава благоприятна възможност. Добре осведомен за опасностите на лондонските улици, той никога не излизаше от дома без оръжие. Същото беше и в Австралия, където разбойниците скитаха из храсталациите и често нападаха, без да са били предизвикани. Ножът беше скрит в ботуша му и той го извади моментално, когато разбойникът го бутна. Тъй като онзи, който държеше Тиа, беше по-наблизо, той пръв почувства ухапването на студената стомана. Строполи се, стиснал корема си, и веднага я пусна.

— Връщай се в каретата, Тиа — викна Бен, обръщайки се към втория нападател.

Но онзи беше страхливец, веднага забеляза едрият ръст на Бен, опасния блясък в очите му и реши да не рискува. Партньорът му вече лежеше мъртъв или умиращ, а на него не му се искаше да го сполети същата съдба. Ако богаташът, който им беше платил, реши да го намери, за да си отмъсти за провалената мисия, винаги можеше да изчезне сред лондонските отрепки, където никой никога нямаше да го намери. Той се обърна и побягна.

Ако беше сам, Бен нямаше да се поколебае да го подгони. Но трябваше да мисли за безопасността на Тиа. Кочияшът се размърда и той му помогна да се изправи. Бутна го вътре в каретата при Тиа.

Скочи на мястото му и подкара конете. Вътре Тиа беше твърде зашеметена, за да помръдне или дори да проговори. Очевидно тези двама мъже търсеха нея и Бен щеше да загуби живота си, ако не беше достатъчно умен, за да носи оръжие. Може би следващия път нямаше да има такъв късмет. Тя знаеше точно какво трябва да направи. Трябваше да направи така, че да няма следващ път.

Разстоянието до дома на Бен беше малко и преди Тиа да протестира, той я извади от каретата и я внесе вътре. Остави я да стъпи на пода едва когато се озоваха в стаята, която тя заемаше.

— Добре ли си? Онези мъже не са те наранили, нали?

— Не, добре съм — каза тя леко задъхана. — Благодаря, Бен.

— Страхувам се, че едно „благодаря“ този път няма да свърши работа, Тиа. Искам отговори и ги искам сега. Онези мъже не бяха крадци; търсеха тебe. Защо, Тиа? Какво искаха от тебе?

6

— Аз... не знам защо някой ще иска да ме отвлича — възрази Тиа. Не се осмеляваше да погледне към Бен от страх, че той ще познае, че го лъже.

— Не ти вярвам, Тиа. Да не си се забъркала в някакви неприятности? Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш.

— Никой не може да ми помогне — изрече тя тихо. — Освен това, нямам представа какво искаха онези мъже от мене.

— Тиа, погледни ме.

Той подпря брадичката ѝ с пръст и повдигна лицето ѝ, за да погледне в очите ѝ. Погледите им се кръстосаха в безмълвно противоборство; и двамата съзнаваха, че между тях се надига нещо експлозивно и мощно. Тя чувстваше желанието му, виждаше топлината в сивите му очи и нещо вътре в нея реагира с разтапящо сгорещяване.

Той сведе глава и плени устата ѝ в целувка, която трябваше да бъде властна, но намерението му се обърка, когато меките ѝ устни се разделиха под напора на неговите. Тя изпъшка тихо, когато целувката стана по-дълбока. В нея се разгоря пламък, който започна да разтапя костите ѝ. Страстта, веднъж разпалена, нарастваше и двамата не бяха способни да я потиснат.

Бен прекъсна целувката, отдръпна се и се втренчи в Тиа с растящо любопитство. Какво у тази дребна, пламенна жена го караше болезнено да копнее да я притежава? Вярно, беше прекрасна, но такива бяха десетки други жени, които познаваше. Много от тях отблизо. Понякога беше безсрамна и цапната в устата, друг път, когато най-малко очакваше, го изненадваше с възпитано и изтънчено поведение. У нея имаше някаква тайна, която не подлежеше на определяне, но тя отказваше да разгласи каквото и да било за живота си освен факта, че си е изкарвала прехраната с джебчийство. И господ знае още с какво. Отвратителните неща, които е трябвало да прави, за да оцелее, дори не се поддаваха на разглеждане. Но някак си това нямаше значение. Господ да му е на помощ, но той я искаше! —

Позволи ми да се любя с тебе — изстена Бен, притегляйки я към себе си, за да усети настойчивата му жажда. — Искаш го толкова, колкото и аз.

— Не... не... не съм го правила преди.

Устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— Не е нужно да лъжеш, скъпа. Знам каква си и не ме интересува. И аз не съм неопитен.

Защо да настоява, че е девствена, помисли мрачно Тиа. Бен вече беше решил и очевидно не беше в настроение да чуе истината. За да бъде напълно честна със себе си, той я беше накарал да усети неща, които не беше знаела, че съществуват, беше я накарал да изпитва неща, за които само си беше мечтала. Толкова ужасно ли щеше да бъде да се почувства обичана и желана поне веднъж в живота си, преди да загуби самоличността си и да изчезне още веднъж в недрата на Лондон, където никой няма да я намери?

Бен взе мълчанието ѝ за съгласие, грабна я на ръце и я отнесе в леглото.

— Няма да съжالياваш, скъпа, заклевам се. Искам да те ощастливя още повече, отколкото който и да било мъж, когото си познавала.

Навеждайки се над нея, той хвана ръба на роклята ѝ и го дръпна нагоре, а ръцете му погалиха голата ѝ плът и спряха на горната повърхност на бедрата ѝ. Той полека вдигна роклята до кръста ѝ. Краката ѝ бяха дълги и стройни и той се загледа в тях смаян. Сякаш бяха първите женски крака, които някога беше виждал, макар да беше виждал много. Но не и така красиви като нейните. Бързо свали обувките и чорапите ѝ, вече толкова възбуден, че започна да се оплита като неопитно момче с първата си жена. Накара я да седне, за да вдигне роклята над раменете ѝ и да я дръпне през главата ѝ.

Гола и беззащитна, Тиа се опита да закрие гърдите си с ръце, но Бен ги отстрани.

— Не, не се крий от мене. Искам да те видя цялата. Красива си, знаеш ли. Гърдите ти са съвършени. Никой ли не ти е казвал колко си красива?

— Аз... не, никой — и тя преглътна, изгаряйки в пристъп на горещина и зачервена от първите истински тръпки на тялото си, че не можа да каже нито дума повече.

— Значи мъжете, с които си спала преди, са глупаци. — Внезапно лицето му стана каменно и той се замисли. — На колко мъже си показвала тялото си, Тиа? Сигурно си се разкривала много пъти в живота си.

Спирала на внезапен гняв се набра у Тиа.

— По дяволите, Бен, защо трябва да разваляш всичко?

Тя го бутна, но той не помръдна. Вместо това тялото му я притисна към леглото.

— Това няма значение, скъпа, нищо няма значение. Дяволите да ме вземат, не знам как се удържах да не те докосна толкова време.

— Съмнявам се, че ще те провъзгласят за светец — подметна саркастично Тиа.

— Млъкни и ме целуни.

Когато неговата уста плени нейната, тя почувства топлината да се набира отново. Той задържа главата ѝ и започна да целува лицето, носа, бузите, да ѝ говори колко много има нужда от нея, колко му харесва нежната ѝ плът, колко иска да влезе в нея и да я люби, докато не разпилее семето си вътре и тя не извика в сладък екстаз. После се надигна на колене и се съблече с нарастващо нетърпение, докато не остана гол като нея.

Тиа го наблюдаваше с огромни, блеснали очи, докато той хвърляше дрехите си и се надвесваше над нея в свършената си голота. Беше слаб и строен, с прекрасни мускули. Ханшът му беше тесен и преминаваше в дълги, стройни крака, яки като дъбове. Но очите ѝ непрекъснато се връщаха към великолепната му, напълно възбудена мъжественост.

— Надявам се, че ти харесвам.

Лека усмивка се появи на устните му. Тиа преглътна един пристъп на внезапен страх. В този момент тя разбра, че ще я разкъса, ако влезе в нея, и му го каза. Усмивката му стана по-широка и той се разсмя.

— Това още никога не ми се е случвало. Признавам, че си дребничка, но те уверявам, че жените усещат болка само веднъж. И понеже това не се отнася за тебе, смятам, че ще ти доставя само удоволствие.

Отново я покри и я зацелува диво, намери зърната ѝ и започна да ги търка между пръстите си, докато езикът му напираше срещу

устните ѝ, преди да намери нейния. Тогава пръстите му се пъгнаха между телата им, разделяйки плътта ѝ, започнаха да я дразнят и масажират, докато тя не изкрещя от жажда, която не можеше да обясни. Той повдигна ханша ѝ и тя усети как сексът му напират срещу нея, плъзгайки се безпощадно все по-навътре, за да я изпълни и... о, как болеше!

Тиа изстена, когато той я разпъна, за да се вмести в нея. Бен погрешно взе това за признак на наслада.

— Търпение, скъпа, искам това да трае повече.

— О, божичко, боли — изпъшка Тиа, опитвайки се да избяга от силния натиск, който ставаше все по-болезнен, колкото повече Бен навлизаше в нея.

— Знам, че съм голям, скъпа, но ако се отпуснеш, ще ти бъде по-добре.

Тиа прехапа долната си устна, сподавяйки вика, който се изплъзна неканен от гърлото ѝ. Ако знаеше, че толкова ще я боли, никога нямаше да позволи на Бен да се люби с нея. Жените наистина ли харесваха това?

— Спри!

— Аз... не мога...

— Убиваш ме.

Внезапно Бен замря. Не може да бъде! Но беше. Беше се натъкнал на бариерата на нейната девственост.

— Тиа, погледни ме! Защо не ми каза?

— Проклето копеле толкова, казах ти, но ти не ми повярва. Сега ще спреш ли?

— Не.

Той навлезе дълбоко... много дълбоко. Тиа почувства как девствеността ѝ се разтяга срещу члена му. Изкрещя от разкъсващата болка. Бен я прегърна и се опита да я успокои, зацелува я нежно, отмятайки косата от челото ѝ с голямата си ръка, докато още беше дълбоко в нея. Парещата болка постепенно отмина, заменена от изтръпване, което я накара да раздвижи хълбоците си срещу него.

— Съжалявам, скъпа, наистина. Не съжалявам, че съм първият, който се притежава, но защото ти причиних болка. Господи, ти си толкова дребна, усещаш ли ме в себе си? Никога не съм чувствал нещо

толкова невероятно еротично. — Тя леко раздвижи ханша си. — О, господи, не мърдай или всичко ще свърши, преди да искаме.

Пот изби по челото му, докато се опитваше да се сдържи. Тежкото му дишане полека престана, после той се раздвижи съвсем бавно. Дъхът му докосна нежно устата ѝ, когато измърмори:

— Вдигни ханша си, скъпа.

Тиа се подчини незабавно, ръцете му я притиснаха, за да я накарат да посрещне тласъците му, и тя изохка, когато усети как е влязъл дълбоко в нея. Лицето му беше изкривено сякаш от болка, той влизаше и излизаше, дишайки тежко. Можеше да свърши веднага, но нарочно се бавеше, за да ѝ даде максимално удоволствие.

Тогавя нещо започна да става с нея. Болезнената ѝ сърцевина стана мека и податлива. Дълбоко в нежния ѝ център започна да се набира ужасна, вибрираща потребност, която я изпълни със сурова, сладка агония. Не можа да се сдържи и извика, докато той навлизаше отново и отново.

И внезапно започна да реагира диво, притискайки ханша си в неговия, разпалвайки настойчивостта и страстта му, искайки всичко, което той можеше да ѝ даде. И Бен го даде на драго сърце, радостно, с възхитително въздържане, докато удържаше кулминацията си, докато не чу трепетната въздишка на Тиа и не почувства как тялото ѝ се вцепенява под него. Краят дойде в експлозия, която я изненада. Тялото ѝ се разтрепери, а после се разпадна на хиляди мънички блестящи светлини, когато тя се изстреля в един неизвестен свят на сексуална наслада. Бен отметна глава и извика, и тя почувства освобождението му, усети влагата му, когато той свърши в нея.

— Тиа.

— М-м-м? — Как да говори, когато вълни от неизследвани усещания още пулсираха във вените ѝ?

— Заболя ли те?

Бен лежеше настрана, взирайки се в нея с озадачено изражение.

— Да, отначало. Но после... никога не съм изпитвала нещо толкова прекрасно.

— Ама и ти си ми една плаха — подметна той, развеселен от незавоалираната ѝ забележка.

Тиа се изчерви красиво.

— Е, нали ме попита.

- Ако знаех, че си девствена, щях да пристъпя по-полека.
- Опитвах се да ти кажа.
- Да. Но кой да помисли... Смятам, че ми дължиш обяснение.
- Вече говорихме за това, взех да се уморявам.
- Ти си най-дразнещата жена, която някога съм познавал.

Отдръпна се от нея и стана от леглото. Тя го загледа със страх как отива до умивалника, сипва вода в една купа и се връща към леглото. Когато разтвори краката ѝ и нежно започна да отмива доказателството за току-що отминалото им съвкупление, Тиа го гледаше като омагьосана. Водата в легена стана червена и тя сви вежди, хвърляйки въпросителен поглед към Бен.

- Това е девствената ти кръв — обясни той.

Когато свърши, се изтегна в цял ръст до нея. Знаеше, че трябва да ѝ даде време да се съвземе, че може би ще я боли, но усещаше как отново набъбва, как я желае толкова силно, че се учуди на себе си. Сведе глава и я целуна, после плъзна уста надолу, изучавайки и дразнейки чувствителните ѝ зърна с езика си, докато крайниците ѝ не натежаха и кръвта ѝ не започна да тече като гъст мед във вените ѝ.

— Искам те пак, Тиа. Не мога да ти се наситя. Мисля, че си ме омагьосала.

Когато устните му спряха на едно нежно място между краката ѝ, тя почти подскочи.

- Бен!

Ръцете ѝ инстинктивно го отблъснаха.

Той нерешително се премести нагоре. Тя беше толкова невероятно еротична. Излъчваше силна сексуалност, която го караше да я иска да я люби по всички възможни начини, по които мъж би могъл да се люби с жена. Но беше още толкова неопитна в любовта, че той реши да я посвещава лека-полека, вкусвайки всеки нюанс на обучението ѝ.

Тиа си пое дъх плитко и накъсано, когато Бен спря. Усети срам, че реагира на бавната му, омайваща съблазън, но чувството, което той предизвикваше, беше толкова силно, така невероятно фантастично, че тя искаше да продължи безкрай. Но беше научила по трудния начин, че нищо не трае вечно. Мъжете бяха лъжливи, арогантни, взискателни и жестоки. Всички. Включително Бен Пенрод. Само защото, беше му

отдала тялото си веднъж, това не означаваше, че я притежава. Никой мъж не я притежаваше, освен... Не, никой!

— Махай се, Бен, това не трябваше да се случва.

Очите му блеснаха, присвиха се и ръката му се вдигна, за да обгърне бузата ѝ.

— Но се случи. И ще се случи отново. Сега.

Отначало целувката му беше нежна, мека и бавна, разделяйки устните ѝ така, че езикът му да се пъкне вътре. Лицето му беше напрегнато от страст, очите му горяха. Но имаше нещо повече освен страст, нещо, което Тиа не би могла да определи. И тогава, като изруга полугласно, той я притисна под себе си и ръцете му бяха навсякъде по нея, докато разделяше бедрата ѝ с коляно. Ръката му се плъзна между телата им, между краката ѝ, намери горещата влажност там и я погали. С опитни пръсти той откри мястото, където езикът му се намираще преди броени мигове, и започна нежно да го масажира. Тиа извика, стенийки и треперейки, и тялото ѝ се разтърси от прилива на наслада. Тогава той започна да влиза и да излиза, дълбоко, толкова дълбоко, че невероятните му размери я накараха да зачака идването на болката.

Но болка нямаше. Само повече удоволствие. Удоволствие толкова интензивно, че тя отново и отново се разтърсваше от приливите му. Започна да се гърчи под него, умът се отдели от тялото ѝ и тя се превърна в нещо безумно, диво, стенеше и се задъхваше, викайки името му. Пришпорен от нейната реакция, Бен се присъедини към нея и намери собственото си удовлетворение.

Когато Тиа изплува, той се облегна на лакът и се взря в нея.

— Не мога да повярвам, че никога преди не си го правила, толкова си добра. Тялото ти е само страст и огън.

Тя се изчерви и отвори уста, за да каже нещо язвително, но Бен я изпревари.

— Не го казвай. Не мога да понеса да чувам уличен език от сладките ти устни.

— Откъде знаеш какво щях да кажа?

— Вече свикнах с неженствените изрази, които излизат от устата ти.

Тя го изгледа с неприкрито отвращение.

— Предполагам, знаеш всичко за дамите.

— Всъщност, да.

— Не смятам Карълайн Батърсби за дама.

— Каро е разглезена и понякога е доста противна, но никой не оспорва факта, че е дама.

Тиа изсумтя презрително.

— Като е такава дама, защо така се противиш на женитбата с нея?

— Нямам нищо против нея конкретно. Не съм мъж за женене. Никога не съм се влюбвал, а и не съм принуден да създам наследник. Брат ми Деър вече е осигурил на баща ми трима внуци. Бракът е за идиоти, които не знаят къде им е интересът. Освен това, няма да бъде добър съпруг.

— Да бе, поне за едно нещо сме на едно мнение — измърмори сънено Тиа.

Бен не можа да не се засмее на доста язвителната ѝ забележка. Омаян, той загледа как гъстите ѝ мигли полека се спускат над невероятните ѝ очи, прилични на истински скъпоценности, и тя се унася в сън. Трябваше да признае, че я беше изтощил. Колко жалко, че не можеше да каже същото за себе си. Никога в живота си не се беше чувствал по-силен. Струваше му се, че може да я люби цяла нощ, непрекъснато, възстановявайки се всеки път, след като излее семето си в нея. Обикновено веднъж или два пъти му беше достатъчно, но нещо в Тиа го правеше истинска сексуална машина.

По дяволите! Такива мисли бяха опасни.

Решавайки да обмисли всички непознати чувства, които го бяха нападнали, малко по-късно, Бен се обърна и я притегли в прегръдките си. Още носеща се по ръба на съня, тя просто въздъхна, когато тялото ѝ се прилепи до неговото, и се почувства така, сякаш си е у дома.

Когато се събуди, слънцето светеше и Бен го нямаше.

Тя остана в леглото, докато можа. Беше гладна, но пренебрегна това усещане, не искайки да се среща с Бен толкова скоро, след като се беше предала. Не беше сигурна какво да очаква от него. Щеше ли да ѝ се присмива, че се е поддала на фината му съблазън? Или защото е била девствена? Забави се в стаята си колкото можа, после слезе долу, когато гладът я подгони към трапезарията, точно навреме за обед. Бен я чакаше, изглеждайки във висша степен самодоволен и отворително

отпуснат. Противно на това, което беше решила, очите ѝ срещнаха неговите и тя се предаде. Страстта, горещта, интензивно и толкова чувствена се спусна право в нейната разтапяща се сърцевина. Той ѝ се усмихна и сърцето ѝ падна в петите.

— Надявам се да си спала добре.

Втвърдявайки сърцето си срещу опустошителното му обаяние, Тиа просто кимна.

— Надявам се да си гладна. Накарах готвачката да приготви специален обед.

Тя кимна отново.

— Сърдиш ли ми се?

— Аз... не, наистина не.

— Добре. — Той изглеждаше искрено обезпокоен и се зарадва, че не му е сърдита. — Ще бъда добър с тебе Тиа, обещавам. Няма да съжаляваш. Когато тръгна за Австралия, ще направя така, че да не се налага вече да крадеш, за да се изхранваш.

— Какво!

Да не би Бен да мислеше онова, за което и тя си мислеше?

— Искам да живееш с мене като моя любовница, докато съм в Лондон. Освен това, хората ще очакват съпругата ми да живее с мене.

— Не — изрече тя с корава надменност.

— Отказваш ли? — Не беше мислил за такава възможност.

— Разбира се. Никога не съм принадлежала на който и да било мъж и не възнамерявам сега да става така. Малцина биха завидели на живота ми, но поне съм свободна.

— По дяволите, Тиа, няма какво да загубиш, ако ми станеш любовница — възрази Бен, хвърляйки салфетката си.

— Няма ли? Този разговор ме отегчава, Бен, освен това съм прегладняла.

Тя спокойно напълни чинията си и започна да се храни. Но честно казано, не беше толкова спокойна, колкото изглеждаше. Сърцето ѝ биеше яростно в гърдите и мисълта да заспива всяка нощ в ръцете на Бен ѝ носеше нежелано успокоение. Не би могла да си позволи такива мисли. Нямаше бъдеще за нея и Бен, никога нямаше да има. Той не само беше против брака, но и собственото ѝ положение забраняваше всякакви мисли за нормален живот, за какъвто копнееха повечето жени. Всякакъв вид връзка с Бен би довела до катастрофа.

Той се изправи рязко. Нямахте представа защо мисълта, че Тиа ще го напусне, му причиняваше такава силна болка. Само знаеше, че иска тя да остане с него, докато е в Лондон. Вече я беше представил като своя съпруга и не виждаше защо трябва тихо да изчезва. Господ да му е на помощ, но я желаше!

— Няма да си тръгнеш, Тиа, и това е! Трябва да посетим тазвечершното соаре на семейство Фишър. Облечи бялата сатенена рокля.

След като изрече тези думи, той излезе от стаята; енергичните му стъпки отразяваха раздразнението му.

Тиа беше замислена и тиха, когато придружи Бен на соарето на семейство Фишър. Въпреки че той твърдеше обратното, тя знаеше, че времето ѝ с него е ограничено. Беше опасно да остава повече, защото рано или късно можеше да бъде разпозната. Вече знаеше, че онези мъже я следят и е само въпрос на време, преди да бъде насила върната в плачевната ситуация, от която беше избягала преди три години.

Вечерта бе приятна, Бен беше внимателен, но озадачен от странното ѝ настроение. Щеше да бъде шокиран, ако знаеше, че тя води вътрешна война. Дълбоко в сърцето си усещаше, че иска да остане при него, докато той я желае, да бъде негова любовница и да вкусува повърхностната любов, която той ѝ предлагаше. Не... не любов... никога любов. Но би могла да се преструва, нали? Не беше очаквала да изпитва нещата, които той я караше да изпитва, или дивия екстаз, който любенето му ѝ даваше. Сега, когато имаше това, ѝ беше трудно да се откаже от него, като знаеше, че никога повече няма да го изпита. Но точно поради тази причина трябваше да си тръгне. Не се осмеляваше да отдаде сърцето си на този нежен дявол.

Когато Бен предложи да си тръгнат, тя се съгласи с готовност. Устата я болеше от усмихване, а и беше още изтощена от липсата на сън предната нощ. Този път се върнаха без произшествия, макар че Бен беше бдителен и напрегнат и се отпусна едва когато кочияшът спря пред портата. Помогна на Тиа да излезе от каретата и се обърна, за да каже нещо на кочияша. Разсеяна за момент, тя погледна към безлюдната улица. С крайчеца на окоото си зърна движение в сянката отстриани на къщата и обърна поглед нататък.

За свой ужас видя там да се спотайват двама мъже. Когато я видяха да гледа, към тях, те изчезнаха в мрака, оставяйки у нея

недвусмисленото впечатление, че шпионират нея и Бен.

Поемайки си дъх, разтреперана, тя се втурна към къщата. Понеже вече беше платил на кочияша, Бен тръгна след нея. Отвори вратата и тя се вмъкна вътре.

— Иди горе, след малко ще дойда — изрече той провлечено, хвърляйки ѝ многозначителен поглед.

Загледа я как се качва по стъпалата и на лицето му се изписа замислено изражение. Толкова беше възбуден, че му трябваше всяка частица самообладание, за да се въздържи да не хукне нагоре след нея, да я хвърли на леглото и да влезе в нея, отново и отново. Но докато говореше с кочияша, беше видял нещо, което трябваше да проучи. Ако не грешеше, някой наблюдаваше и него, и Тиа. Той силно подозираше, че това е свързано с двамата мъже, които ги бяха нападнали предната вечер. Тиа беше в опасност и рано или късно той щеше да изтръгне истината от нея.

Тиа се разхождаше из стаята с дребни, нервни стъпки. Знаеше, че в края на краищата ще бъде принудена да напусне къщата на Бен, а случилото се в последните две нощи потвърждаваше необходимостта. Тя не само беше заплашена да загуби свободата си, но излагаше и живота на Бен на опасност. Ако нещо му се случеше заради нея, нямаше да си го прости.

Вратата се отвори и той влезе в стаята. Двамата се взряха един в друг за момент, който им се стори цяла вечност, преди Бен да заговори.

— Видя ли някого да се спотайва пред къщата, когато си дойдохме?

Тиа не знаеше какво да отговори. Ако признаеше, че е видяла двамата главорези, Бен вероятно щеше да я разпитва, докато не сломи съпротивата ѝ. А тя не можеше да позволи да стане така.

— Не, никого не видях.

Той я изгледа остро.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, защо да те лъжа?

— Защо, наистина.

Той разкопча ризата и я издърпа от панталоните.

— Какво правиш?

Една тъмна вежда се вдигна нагоре.

— Готвя се да си лягам.

— Това не е твоята стая.

— Грещиш, това е моята стая. Всичко тук е мое, включително и ти.

Тиа опита друга тактика.

— Не мисля, че това е добра идея.

Идеята е чудесна.

Той разкопча панталоните и ги смъкна по тесния си ханш.

Тиа облиза внезапно пресъхналите си устни и загуби способността да говори за около две минути. Когато гласът ѝ се върна, му липсваше убеденост.

— Аз... много съм уморена тази вечер. Не искам това.

— Точно това искаш — каза Бен с върховна арогантност. — Искаш ли да ти помогна да се съблечеш?

— Не... искам да кажа, да... о, боже, не знам.

— Тиа, не се противи, ще се любя с тебе тази вечер. Не мисля за нищо друго, откакто излязох от леглото ти тази сутрин.

— Защо? Сигурна съм, че има други жени, по-опитни от мене, които ще искат да те приемат в леглата си.

— Проклет да съм, ако знам защо те искам. Още не съм се опитал да го анализирам.

Сега той беше гол, всеки инч от изваяното му тяло беше изложен пред погледа ѝ. Беше твърд и готов и се придвижваше към нея с бавни, отмерени стъпки. Тиа отстъпи, докато не усети как коленете ѝ се опират в ръба на леглото. Когато се обърна, за да се оттегли в друга посока, Бен я прегърна, притегли я към твърдата стена на гърдите си и устните му потърсиха нейните с властна настойчивост. Този път Тиа не искаше да се предаде толкова лесно, брутално осъзнавайки, че всеки път, когато се люби с нея, той прави раздялата още по-трудна.

Тя замря неподвижна в напрегнатите му обятия. Но Бен не остави никакво място за протест, когато започна да съблича дрехите ѝ. Харесваше му начинът, по който тя се изпълваше с пренебрежение, а в следващия миг трепереше, отдавайки му се. Харесваше... всичко у нея. Дори начина, по който се опитваше да го накара да повярва, че не го желае. Накрая вече нямаше значение какво иска тя, защото тялото ѝ реагираше независимо от ума ѝ, докато тя се отдаваше на изкусните му докосвания. Мъчеше се да не чувства сгорещаването на кръвта си или

извисяващия се пламък, който бушуваше във вените ѝ, но всичко бе изгубено, когато сетивата ѝ се разпаднаха на милиони парченца.

Следващото, което осъзна, беше Бен, изтегнат на леглото, който я слагаше върху себе си, за да проникне в нея. Ханшът ѝ започна от само себе си да се извива, посрещайки всеки тласък, докато тя се опитваше да усмири невъобразимата буря, която се надигаше у нея. Възбудата се усилваше и тя люлееше ханша си, яздейки го с диво отдаване. Неспособен да задържи силния изблик на безумна страст, която го разтърсваше, Бен докара и нея, и себе си до съкрушителната кулминация. Извика името ѝ и бе възнаграден, когато чу собственото си име прошепнато от устните ѝ — нежно като сладък летен дъжд.

Тиа беше решила. Трябваше да напусне Бен, и то веднага, преди да му се е случило нещо ужасно. Той беше излязъл рано на следващата сутрин и тя реши, че няма по-добър момент да изчезне тихо от живота му. Беше си изпълнила ролята — така, както не беше предвиждала — и нищо добро не би могло да произлезе, ако останеше при него. Само щеше да му донесе неприятности, особено сега, когато изглеждаше много вероятно присъствието ѝ тук да е станало известно на единствения човек, който имаше пълното основание да разруши нейния живот и този на Бен.

Тъй като не можеше да излезе облечена като жена, тя претърси килерите на Бен в надеждата да намери нещо по-подходящо за обличане. Но дрехите му бяха толкова големи, че нямаше как да ги облече. Помисли да поиска от Джийвърс някакви дрехи, но реши, че съвестният иконом може да заподозре нещо и да не я пусне. Вече обезумяла, тя се качи на тавана и започна да рови в оставените там сандъци. Щастието ѝ се усмихна, когато намери запазени момчешки дрехи, спретнато сгънати в един от сандъците. Бяха старомодни, но съвършено подходящи за целта ѝ. Имаше няколко каскета и тя избра един, който се спусна ниско над ушите и закри буйната ѝ руса коса.

Когато изплува от тавана след малко, дори Бен не би я познал, помисли тя самодоволно. Грешеше, но понеже той не беше там, за да я предизвика, тя не обърна внимание на натрапчивото подозрение, че именно той би я познал с най-голяма сигурност. Преди да се измъкне на свобода, влезе в кабинета му и затърси пари из чекмеджетата. Бен

вече знаеше, че е крадла и джебчийка, така че още едно такова обвинение нямаше да има никакво значение. Освен това Еднооката Берта сигурно щеше да я цапардоса здравата, ако се появеше без нещо, с което да я усмири, и с обяснение за дългото отсъствие.

За щастие Бен винаги държеше пари за Джийвърс, ако стане нужда да се купи нещо, и Тиа бързо грабна половината. Обърна се, за да излезе, но размисли, събра останалите монети и се измъкна от стаята, а после и от къщата. Погледна назад само веднъж. Сълзите, потекли по лицето ѝ в яростна надпревара, не ѝ позволяваха да види каквото и да било.

Беше живяла за кратко в рая; само да можеше да остане там цял живот.

Бен се върна у дома в прекрасно настроение. Беше купил едно украшение за Тиа и нямаше търпение да ѝ го подари. Много беше доволен от себе си и от нея, не би могъл да намери по-отзивчива любовница. Тя беше всичко, което някой мъж би могъл да желае от жена — и това, което правеше цялата картина още по-изключителна, беше сигурността, че той пръв я е въвел в света на чувствената удоволствие. Бен наистина се беше учудил, че тя е девствена, особено като знаеше в какви ужасни условия е живяла. Да приеме самоличността на момче беше гениален ход, но той не беше сигурен колко време би издържала с тази маскировка.

Джийвърс му отвори вратата. Загрижената физиономия на иконома и умисленото му изражение накараха сърцето на Бен да падне в петите, защото той веднага разбра, че нещо не е наред.

— Какво има, Джийвърс? Можеш да ми кажеш.

— Съжалявам, господине, нямах представа... искам да кажа, бях зает и дори за миг не съм си и помислял, че тя ще...

— Станало ли е нещо с Тиа? — Първата му мисъл беше, че човекът или хората, които я следяха, са я отвлекли в негово отсъствие. Изруга глупостта си, че я е оставил без надзор. — Нали ѝ няма нищо?

Зададе въпроса почти с надеждата да се е случил някакъв инцидент, а не някой да я е отвлякъл и да ѝ е причинил физическа вреда.

— Няма я, господине, изчезна безследно. Бях в задната част на къщата и когато отидох в стаята ѝ малко по-късно, за да я проверя, тя не отвори вратата. Търсих я навсякъде в къщата, но не можах да я намеря.

— Може да е отишла на пазар? — предположи оптимистично Бен, макар че в сърцето си знаеше, че пазаруването е последното, с което би се заела.

— Не мисля така — изрече полека Джийвърс. — Нищо не липсва от гардероба ѝ, нито една от новите рокли, които ѝ купихте.

— Сигурно не е излязла от къщата необлечена.

— Проверих и гардероба ви, спомних си, че когато я доведохте тук, тя беше облечена като момче.

— И?

— Всичко си е на място.

— По дяволите!

Вземайки стъпалата две по две, Бен се качи на горния етаж и влезе в стаята на Тиа. Беше точно както му разказа Джийвърс. Докато търсеше из гардероба, той забеляза, че всичките ѝ дрехи са окачени спретнато вътре.

— Тиа!

Хукна от стая на стая, викайки я по име. С всяка изминала минута гневът и тревогата му нарастваха. След като едва не я бяха отвлекли, тя не разбираше ли, че е опасно да излиза без придружител? И най-напред, защо е излязла, замисли се Бен озадачено. Не я беше наранил. В действителност ѝ беше доставил удоволствие. И беше получил повече удоволствие, отколкото можеше да си припомни. Неблагодарно момиченце, помисли той. Толкова му беше приятно с нея, беше отишъл да ѝ купи подарък, а тя изчезва веднага що той се обърне гърба.

Тогавя една ужасяваща мисъл влезе в мозъка му и отказа да бъде изтикана. Ами ако онези главорези са я хванали? Все още не знаеше защо я търсят, но това не намаляваше страховете му... или гнева му. Нещастна неблагодарница! Когато я намери, ще я натупа здравата. Ще ѝ посини задника. Представи си го. Това малко, дръзко дупенце, голо и извиващо се, когато я метне на коляното си...

По дяволите! Втвърдяваше се, щом започнеш да мисли за това съвършено малко седалище, а би могъл да си представи и още десетки хубави неща, които да направи с нея, вместо да я набие. Но най-напред трябваше да я намери. Спусна се по стълбите, мина покрай изумения Джийвърс и излезе навън. Запъти се към най-отвратителната част на Лондон, сигурен че Тиа, ако е избягала по собствено желание, се е върнала към живота, с който е свикнала. Тъй като носеше пистолет, както и нож в ботуша си, а и още беше светло, той се чувстваше в сравнителна безопасност.

Макар че го срещнаха десетина подозрителни типове, пет-шест окъсани проститутки и неколцина съмнителни просяци, не намери и

следа от Тиа. Когато се опита да получи информация срещу няколко монети, срещна малко по-добър прием, макар че прояви достатъчно разум да не вярва на нито едно от лукавите създания, които беше запитал. За съжаление, като че ли никой не беше виждал някакво момче да скита из улиците. Или ако бяха виждали, описанието, което даде Бен, подходеше на още десетки такива момчета.

Той скита из улиците дълго след полунощ, докато не започна да вали силно и това го принуди да изостави търсенето си. Но на следващия ден се върна там, по-решен от всякога да намери Тиа. Ужасяващата мисъл за всички страшни неща, които можеше да ѝ се случат, едва не го подлуди. Тя беше твърде красива, твърде женствена, за да продължава да се маскира като момче. Рано или късно някой щеше да я разкрие и тя щеше да попадне в ръцете на мъже, които щяха да я похитят без никаква милост.

Тази ужасна мисъл накара вътрешностите на Бен да се сгърчат болезнено. Тиа може и да беше проклета, но не заслужаваше такъв живот, какъвто беше водила преди съдбовната им среща. Как можеше да предпочита такова долно съществуване, когато той ѝ предлагаше нещо много повече, запита се сърдито Бен. Защо беше избягала, след като ѝ беше казал, че ще се грижи за нея и никога повече няма да ѝ се налага да краде, за да се прехранва? Не беше ли обещал да се погрижи за благополучието ѝ, когато дойде време да се върне в Австралия? Бягството ѝ имаше ли нещо общо с мъжете, които се бяха опитали да я отвлекат?

Въпроси. До един без отговор. Беше спал много малко в последните два дни, беше се хранил дори още по-малко, защото нямаше време да яде, докато обикаляше бордеите, за да търси едно дребничко момиче, което като че ли беше престанало да съществува. Да не би да си я беше измислил? Да не беше създание на мечтите му? Не, изсумтя той решително, представяйки си всяка умопомрачителна подробност от любенето им. Тя беше като живак в ръцете му, топла и прекрасна, толкова чувствителна, че страстта ѝ поддържаше неугасващ огън в ума и тялото му.

Когато Бен се върна у дома късно тази нощ, го чакаше съобщение. Джийвърс го осведоми, че е било донесено от капитана на един кораб, който наскоро се върнал от Нов Южен Уелс. Пишеше Рой, бащата на Бен. Макар да беше уморен, Бен отвори плика и се зачете.

Заради това, че пътуването от Англия до Австралия траеше много, той беше получавал много малко писма от семейството си и през дългото му отсъствие можеше да се е случило какво ли не.

За щастие, никаква катастрофа не се беше стоварила върху семейството му, но въпреки това новините бяха поразителни. Баща му, Рой Пенрод, настояваше Бен веднага да се върне в Нов Южен Уелс — колкото може по-скоро. Рой, отскоро женен за еманципантката Мод Линч, искаше да заведе невестата си на продължителен меден месец в Англия и Европа и даже смяташе да прекара остатъка от живота си в Англия. Оставяше процъфтяващата си овцевъдна ферма под управлението на Бен, тъй като по-големият му син Деър имаше повече имот, отколкото би могъл да управлява, обширно имение и растящо семейство, за което трябваше да се грижи.

Бен остана като ударен от мълния. Това беше най-лошият възможен момент за завръщане в Австралия. Имаше прекалено много недовършени работи, за които да се погрижи. Не искаше да тръгне, преди да намери Тиа, но и не би могъл с чиста съвест да се противопостави на желанията на баща си. Беше отсъствал вече две години, в края на краищата, и беше пропилял времето си в лекомислени занимания, докато баща му и Деър работеха за прехраната си. Щом имаха нужда от него, значи щеше да замине, както баща му молеше. В един момент от живота си Деър беше прекарал известно време в Лондон, точно като него сега, само че се беше върнал със съпруга. Бен се надяваше да не очакват от него да повтори постъпката на брат си, защото щяха да бъдат сериозно разочаровани.

— Значи, реши да се върнеш, а? Да не те е подгонил законът?

Еднооката Берта изгледа Тиа със здравото си око, отбелязвайки чистите дрехи и здравата розовина на бузите ѝ, които забележимо бяха напълнили през седмиците отсъствие.

— Намерила си си най-накрая мъж, а? — запита тя проникателно. — Така ми изглеждаш. Надявам се да си е струвало. Защо се връщаш?

Тиа трепна. Берта беше единствената е изключение на Бен, която знаеше самоличността ѝ, и тя зависеше от нейната добра воля, за да не научи никой друг тайната ѝ. Досега се радваше на

благоразположението ѝ, защото беше най-добрата джебчийка и ѝ носеше пари. Но същевременно изобщо не се съмняваше, че Берта би я продала, ако получи добра цена.

— Върнах се, друго не ти трябва да знаеш — изрече Тиа намусено.

Единственото око на Берта проблясва злобно. Никой не можеше да обвини тази купчина кожа и кости, че има нежно сърце. Никой не знаеше как точно беше загубила едното си око и малцина се бяха осмелили да я питат. Висока и слаба, тя беше сръчна и имаше на разположение цяла армия просяци. Можеше да натопи всекиго само с едно намигване, докато в същото време предлагаше закрила срещу пари. Къпеше се рядко, косата ѝ стърчеше на всички страни в объркани сиви кичури. Един поглед към нея би бил достатъчен за цял живот неспирни кошмари.

Берта обаче беше развила любов към Тиа от самото начало, ако някой би могъл да я обвини, че крие нежност във вкамененото си сърце. Но само докато очакваше от нея да ѝ носи пари.

— Внимавай какво говориш, хлапе — предупреди я Берта, като се извъртя без никакво предупреждение и цапна Тиа с опакото на дланта си. — Помни, в безопасност си само докато аз казвам, че е така. Много от приятелчетата ми с удоволствие биха научили, че си момиче.

— Прости ми — измърмори Тиа, докато се надигаше от пода. Не биваше да забравя, че сега се зъби на Берта, а не на Бен. Знаеше, че Бен никога не би я наранил умишлено, но нямаше такива гаранции за Берта. — Чакай да видиш какво съм ти донесла.

Извади парите, които беше взела от джоба на Бен, и ги подаде на жената.

— Добре, така повече ми харесва. Сядай, хлапе, има ядене ей там на щайгата.

Берта се беше разположила в една къща, пълна с плъхове, отдавна изоставена от предишните си собственици. Спеше на парцалив сламеник и раздаваше правосъдие сред разпадащи се руини и рушащи се стени. През зимата беше студено, през лятото горещо и Тиа наричаше това дом цели три непоносими години. Онова, което правеше положението ѝ още по-плачевно, беше фактът, че доскоро се беше наслаждавала на удобство. Но то не беше за нея. Не и сега, не и когато я застрашаваше много по-голяма опасност, ако останеше с Бен.

На следващия ден Еднооката Берта я прати на улицата да практикува занаята си. Но тя не можа да се застави да обере нечий джоб, нито да отмъква храна от уличните продавачи, нито пък да краде монети от магазинчетата. За това трябваше да благодари на Бен Пенрод. Единственото добро нещо, което произтичаше от завръщането ѝ при съмнителната компания на крадците, беше, че враговете ѝ не биха могли да я открият. Нито пък Бен.

Бен...

Името ѝ припомни толкова прекрасни неща, които ѝ причиниха по-скоро болка, отколкото удоволствие. Това арогантно прасе беше такъв красавец, че само като го гледаше, оставаше без дъх. Решимостта му да избягва брака я беше учудила, но тя се беше съгласила да играе неговата игра, защото наистина вярваше, че ще я прати в затвора, ако му откаже. Оттогава беше започнала да го опознава като подлец и измамник, чиято дяволска усмивка беше омагьосала половината жени в Лондон. Другата половина пък искаха да заемат леглото му. И за да стане положението още по-лошо, тя му беше позволила да я съблазни. Трябваше да го намрази, но, господи, колко беше хубаво. Нищо чудно, че Бен Пенрод беше толкова популярен в Лондон. Беше много добър любовник.

Защо избягването на брака се беше превърнало в мания за него, питаше се тя. Не че го обвиняваше; и тя самата нямаше особено високо мнение за тази институция.

Тази вечер Еднооката Берта беше бясна, когато Тиа се върна, без да ѝ донесе никакви пари. Ако нямаше бързи крака, би се озовала просната на пода с разбита челюст. Но тя вече знаеше какво да очаква и беше избягала, вместо да се остави Берта да я пребие. Заброди из улиците, копнеейки за комфорта в прегръдките на Бен и проклинайки съдбата, която беше направила живота ѝ толкова труден.

В деня, след като беше получил известието, че баща му го вика да се върне в Австралия, Бен уреди да тръгне с първия кораб, заминаващ за Нов Южен Уелс. За късмет корабът принадлежеше на Джереми Комбс, отдавнашен приятел, женен за бивша затворничка, която беше прислужвала в дома му едновременно с Кейси, съпругата на Деър. Корабът на Джереми — „Марта“, трябваше да отплава с

полунощния отлив, натоварен с ром, чай и подправки. След като се поздравиха и размениха информация за семействата си, Бен си запази каюта.

— Можеш да дойдеш на кораба когато искаш — каза Джереми, доволен, че ще има приятел, с когото да споделя пътуването.

— Има нещо, което трябва да свърша най-напред, Джереми — каза Бен.

Мислеше за Тиа и за факта, че все още не я беше открил. Никога нямаше да си прости, ако не я намереше и поне не ѝ предложеше нещо, за да направи живота ѝ по-лесен. По дяволите, беше достатъчно богат, за да ѝ даде пари да отиде във Франция или където поиска. Достатъчно далече, за да не я намерят враговете ѝ... макар че той още нямаше представа кои са те.

— Не закъснявай, приятел.

— Ще бъда тук, Джереми, можеш да разчиташ. Ще пратя багажа си по прислужника.

Бен побърза към дома си, за да даде указания на Джийвърс ' да опакова сандъците му. После тръгна пак из бедняшките квартали, все още таейки надежда, макар и слаба, че ще открие Тиа. След два дни търсене и разпитване на безброй безименни и безлики мъже и жени той започна да се страхува, че Тиа е завинаги изгубена за него, и тази мисъл му причини странна болка. Болка, каквато беше сигурен, че досега не е изпитвал, нито пък би изпитал отново.

Едва тази сутрин беше научил от Джийвърс, че парите, които държеше в бюрото си за покупки за домакинството, ги няма. Отначало почувства облекчение, че Тиа поне има някакви пари да си купи храна, но, от друга страна, след като по-размисли, се ядоса. Крадецът си остава крадец, помисли той презрително. Малката вещица чисто и просто е чакала удобен момент да грабне парите му... макар че господ знае, бяха доста малко. Може би именно представата, че е могла да го напусне с такава лекота след страстната нощ, която бяха споделили, го ядосваше най-много. След като я намери — ако я намереше, — заслужаваше да я натупа.

Бен беше толкова погълнат от мислите си, че не забеляза жената, която се беше промъкнала боязливо до него. Едва когато тя докосна ръката му, той се обърна към нея. Превръзката на окото изпъкваше на

слабото ѝ изпоцапано лице. Бен веднага разбра коя е тя. Еднооката Берта. Беше чул Тиа да споменава за тази вещица.

— Ти ли питаш за едно хлапе? — запита Берта с писклив глас, от който косата на Бен настръхна.

— Да, имаш ли някакви сведения за мене?

— Е, зависи, приятел. Сведенията на старата Берта не са евтини. Бен извади шепа сребърни монети от джоба си.

— Това става ли?

Единственото око на Берта пламна алчно. Но тя беше достатъчно умна, за да знае, че там, откъдето идват тези пари, има и още.

— Нека да са повече.

Бен се направи, че мисли върху думите ѝ. После бръкна пак в джоба си и извади една златна монета. Берта посегна към нея, но Бен бързо я дръпна далече от нея.

— Откъде да знам дали информацията ти е вярна?

— Познавам хлапето, за което говориш — намекна хитро Берта. — Не е като другите хлапета, ако ми разбираш какво искам да ти кажа. Бен знаеше какво означава това.

— Говори. Къде да я намеря? И не се опитвай да ме измамиш, иначе ще съжаляваш.

— Това хлапе ношува при мене. Пазя го това изтърсаче колкото мога — изскимтя угодливо Берта.

— Обзалагам се. Къде живееш?

Тя го упъти как да намери един изоставен склад.

— Това копеленце не се появи снощи, обаче аз не съм виновна.

— Не си е дошла ли? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че това неблагодарно същество избяга снощи и не се върна.

— Ако си направила нещо...

— Нищо не съм направила — изрече намусено Берта. — Само ела в склада, подозирам, че гладът ще подгони това неблагодарниче към къщи.

После, преди Бен да успее да ѝ зададе още въпроси, тя грабна златната монета от ръката му, обърна се и изчезна. Тъй като вече имаше информацията, той не тръгна да я гони. Не го беше грижа нито за Еднооката Берта, нито за парите. Имаше само няколко кратки часа, за да намери Тиа, и поне сега знаеше, че е била видяна в старите си

обиталища. Ако Еднооката Берта казваше истината, Тиа щеше привечер да се върне в склада. Бен се надяваше да е навреме. И че отсъствието ѝ предната нощ не означава, че ѝ се е случило нещо неприятно или че не се е хвърлила през глава в ситуация, с която не е била готова да се справи.

Бен намери склада, за който му беше разказала Еднооката Берта, сравнително лесно и се прикри в сенките край входа, очаквайки появата на Тиа. Когато се стъмни и тя не се появи, той започна да се безпокои. Времето му изтичаше и ако не се качеше на борда на „Марта“ преди полунощ, корабът щеше да замине без него. Следващият кораб за Австралия трябваше да замине след няколко седмици, затова не можеше да си позволи да се бави и да закъснее за качването. Заваля дъжд — мъглива завеса, която го смрази до кости и го изпълни с леден страх за благополучието на Тиа.

Когато заваля студеният дъжд, Тиа стигна до неизбежното заключение, че да се върне Берта беше за предпочитане пред това, да прекара още една нощ на открито под ледените дъждовни капки. Единствената ѝ алтернатива беше да отиде при Бен и независимо колко много го искаше, не можеше и дума да става за такова нещо. Опасността не беше отминала. Опасност за него и за самата нея, което включваше и сърцето ѝ, също както тялото ѝ. Да отдаде сърцето си на Бен Пенрод беше рисковано и безполезно. Беше се научила по трудния начин, че не бива да се доверява на мъжете.

Навеждайки глава срещу остриите иглички на дъжда и щипещия студ, Тиа полека тръгна по опустелите улици в посока към склада, който беше единственото убежище, с което разполагаше в този момент. Мъглата беше толкова гъста, че тя не усети каретата, която я следваше, или мъжа, който се беше притаил, треперейки, край входа на склада. Просто се радваше, че е наближила мястото, където ще получи топлина и комфорт, колкото и съмнително да беше на вид.

Когато каретата се приближи към нея, вратичката се отвори и двама мъже изскочиха от нея. Стъпките им бяха заглушени от трополенето на дъжда и когато сграбчиха Тиа изотзад, тя беше напълно неподготвена за атаката. Успя да издаде задавен вик, преди една мръсна ръка да запуши устата ѝ и да я дръпне към очакващата

каре́та. Но това беше достатъчно, за да алармира мъжа, който се укриваше край входа. Измръзнал и отчаян, Бен почти се беше отказал от надеждите си, когато забеляза дребната, свита на две фигурка, предизвикваща вятъра и природните стихии.

Зловещата черна карета се беше появила от мрака като предвестник на съдбата, карайки космите по тила на Бен да настръхнат. В мига, когато спря до Тиа, той разбра, че тя е в опасност. Когато видя двамата мъже да изскачат от каретата, се задейства моментално, накарвайки премръзналите си крайници да отговорят на повика за максимална бързина. Пистолетът в колана му беше зареден за стрелба и скочи в ръката му като по магия.

Живописната картина се разви като в забавено движение. Единият от похитителите се обърна и получи куршума на Бен право в гърдите си. Другият мъж пусна Тиа и атакува Бен. Беше почти толкова висок, колкото него, но с не толкова силни мускули. Имаше обаче инстинктите на закоравял уличен боец. Бен беше на висотата на предизвикателството, след като беше покорил Сините планини и суровата пустош на Австралия. Борбата беше кратка, но брутална. Двамата мъже получиха значителни удари, но в края на краищата главорезът не беше достоен противник за Бен, който се бореше не само за своя живот, но и за този на Тиа. Когато нападателят се просна в краката му, Бен се обърна към Тиа с изкривено от гняв лице.

— Негодница такава! — изсъска той през зъби. Беше уморен, гладен, премръзнал, пребит и извън себе си от притеснение, че думите му удряха като юмруци. — Защо избяга?

— Аз... аз...

Зъбите ѝ тракаха от студ и страх, тя трепереше от глава до пети. Внезапно целият гняв се оттече от едрото тяло на Бен. Огледа се и изруга, когато видя как каретата потегля и изчезва. Очевидно кочияшът не възнамеряваше да сподели съдбата на другарите си.

— По дяволите, сега какво ще правим? В такава нощ, в този квартал няма да намерим друга карета. Почти полунощ е.

— П-полунощ ли? — заекна Тиа, все още неспособна да изрази благодарността си или да подреди мислите си. — Какво трябва да стане в полунощ?

— Ела — каза Бен, хващайки я за китката, и я дръпна след себе си. — Ако побързаме, може да успеем.

— По дяволите, Бен, за какво говориш? Къде ме водиш? Студено ми е, мокра съм и съм прекалено уморена, за да направя и две крачки, без да припадна.

Отговорът му беше едно приглушено изръмжаване, докато в същото време той ускоряваше ход, принуждавайки я да подтичва след него.

— Знам, че си ми сърдит, Бен, но си тръгнах за твое добро.

— И парите ми ли открадна за мое добро? — подметна той през рамо.

— За това ли ми се сърдиш? Че съм ти взела парите? Ще ти ги върна, кълна се. Тези няколко монети не може да означават за тебе толкова много.

— Не са парите, Тиа, а... По дяволите, мълчи и бързай, че може да не успеем.

Тиа се дръпна рязко.

— Не и преди да ми кажеш къде ме водиш. Ако е към затвора, имам право да знам.

Затвора ли? Ако не бързаше толкова да се качи на „Марта“, преди да е дошло време за отплаване, той щеше да спре на място и да се размее. Последното място, където искаше да я заведе, беше затворът. По дяволите, дори не би могъл да понесе да я остави в Англия. Нямахше време да помисли за това и дори не беше сигурен, че го иска, но си оставаше факт, че Тиа не беше в безопасност в Лондон и беше немислимо да я остави тук.

Вместо отговор той силно я дръпна за ръката, принуждавайки я да престане с въпросите и да го следва. Тя се задъхваше, тичаше и пъшкаше, останала без никакви сили. Бяха стигнали на пристанището и тя разбра къде отиват.

— Какво... ще правим... тук? — изохка тя.

Бен само изсумтя. После видя кораба. „Марта“. Беше целият осветен и той виждаше как неколцина мъже сноват по палубата, приготвяйки се да вдигнат платната. Дъската още беше на място, очаквайки последния пасажер. Облекчението на Бен беше огромно. Той дръпна Тиа след себе си по дъската. Джереми ги посрещна, когато двамата стъпиха на палубата.

— Още една минута и щеше да си закъснял, приятел — ухили се Джереми, приветствайки Бен на борда. — Кое е това момче?

— Можеш ли да вземеш още един пътник, Джереми?

— Няма празни каюти, Бен — каза морякът, като изгледа любопитно Тиа.

— Хлапето ще бъде в моята каюта.

Тиа беше твърде зашеметена, за да каже нещо или да протестира. Какъв беше този кораб? Закъде пътуваше? Защо Бен я беше довел тук?

— Тогава, разбира се, можем да поемем още един пътник. — Бен се обърна към светлината и Джереми погледна лицето му. Пое си дъх шокиран.

— Господи, какво е станало с лицето ти?

Бен трепна, внезапно осъзнавайки болката, и вдигна ръка към пребитото си лице. Едното му око беше подуто и почти затворено, устната му беше разцепена, носът му като че ли беше смазан.

— Трябваше да видиш другия — каза той и се ухили широко. Заболя го и изпъшка.

— Има вода в каютата ти, върви се погрижи за раните си — каза Джереми. — Сандъците ти пристигнаха по-рано, в последната каюта, в края на коридора. Ами момчето? Има ли багаж?

— Не — отвърна Бен, отказвайки да погледне моряка в очите. — Дрехите му са опаковани в сандъците ми.

И бутна Тиа към тяхната каюта.

— Къде ме водиш? — запита тя, когато си възвърна дар слово. — Няма да се махам от Англия.

— Ще идеш където те вода — изрече той троснато.

Бяха в малката каюта, определена за тях, лице в лице, разярени и решителни.

В последните няколко часа Бен беше стигнал до поразителния извод, че не може да остави Тиа в Лондон. Животът ѝ беше в опасност. Той самият не можеше да остане в Англия да се грижи за нея, защото трябваше да се върне у дома. Единствената алтернатива, както я виждаше, беше да я вземе със себе си и да я държи в безопасност, докато не разгадае мистерията ѝ.

— Тръгвам си... сега — обяви тя, отваряйки вратата.

Когато Бен не я последва, тя му метна самодоволна усмивка и се затича по стълбата, водеща към палубата. Когато стигна до мястото, където трябваше да бъде дъската, тя замря в смаяно мълчание, виждайки как водната шир става все по-голяма и по-голяма, а

Лондонското пристанище се смаява в далечината. Докато двамата с Бен бяха спорили долу в каютата, „Марта“ беше вдигнала котва и беше отплавала с отлива.

— Австралия ще ти хареса — изрече Бен, заставайки зад нея.

— Дяволите да те вземат! Ти си един проклет тиранин, Бен Пенрод. Никога не съм казвала, че искам да ходя в тая проклета езическа страна.

— Искаш да те оставя на произвола на онези, които толкова много искат да те хванат ли? Което, ако си забравила, така и не благоволи да ми разясниш. И ако бях на твое място, щях да внимавам какво говоря. Не искам хората да казват, че съм се оженил за уличница.

— Оженил! Ти... ти си полудял. Не съм ти съпруга и двамата знаем, че няма вероятност да стана.

— Ще бъде дълго пътуване, Тиа, а хората не са глупави. Скоро капитанът и другите пътници ще започнат да си задават въпроси за тебе. Ако те представя като моя съпруга, нещата ще бъдат много по-прости, в края на краищата. — Тази идея му беше хрумнала внезапно, но му хареса. — Досега само Джереми те е видял, но няма да каже как си се качила на борда на кораба му.

— Ами дрехите? — запита Тиа, изненадана, че той я иска, макар да няма никаква полза от това.

Можеше да се прави на момче и тук, както го беше правила в Лондон.

— Донесох всичко, което бях ти купил в Лондон — изрече самодоволно Бен. — Смятах да дам нещата на Кейси, защото повечето от тях изобщо не са обличани.

От предишните им разговори Тиа знаеше, че Кейси е съпругата на Деър, а Бен я смяташе за образец на красота и добродетел.

— Очевидно нямам избор и трябва да отида в Австралия, но имам известен контрол над действията си — изрече тя, сваляйки каскета си, за да разтърси златистата си грива от букли. — Няма да ти бъда любовница. Ще споделяме каютата, но само със сила можеш да ме принудиш — и се изчерви — да ти позволя да използваш тялото ми. Ако бях искала да бъда играчка на някой мъж, щях да си остана... е, няма значение, тази част от живота ми отмина. Щом стигнем в Австралия, ще си намеря работа и ще си създам нов живот, само за себе си. Без никакви мъже да ми усложняват живота. Може би си прав

— допусна тя неохотно. — Може би заминаването за Австралия е най-доброто, което мога да направя.

Бен зяпна, загледан в Тиа. Шест месеца в една каюта и да не се люби с нея? Глупости.

— Ще видим, скъпа, ще видим — усмихна се той загадъчно.

8

Бен беше раздразнен. Тиа се беше отпуснала на леглото и веднага беше заспала. В последните две нощи почти не си беше почивала и силите ѝ бяха стигнали до края си. А начинът, по който Бен я беше влачил по безлюдните улици под дъжда, съвсем я беше довършил. Без да обръща внимание на мокрите дрехи, които лепнеха по нея като още една кожа, неискрайки да спори с Бен за ролята ѝ в неговия живот, тя се тръшна на леглото и моментално се подчини на съня.

— Малка вещица такава — измърмори Бен под нос, докато я гледаше. Не можеше да я остави да спи с мокрите дрехи, затова започна да събува обувките и чорапите ѝ. Последваха ги напоените с вода панталони и блуза, после и късата долна риза. Когато тя остана съвсем гола, Бен вече се тресеше като болен от малария.

По дяволите, помисли той. Как една такава дребосъчка успява да запали този див огън в кръвта му? Беше виждал много голи жени досега, някои от тях бяха красиви като Тиа, но никоя не му беше въздействала като мистериозната малка вещица, която сега споделяше каютата му. Тя спеше толкова дълбоко, че дори нямаше представа, че той я съблича. Ако не беше такъв джентълмен, щеше да се хвърли върху нея, да влиза и да излиза, отново и отново, докато не прочисти организма си от нея. Но един глас вътре в него шепнеше, че никак няма да му бъде лесно да премахне Тиа от себе си. В действителност, това може би щеше да бъде най-трудното нещо, което някога се беше опитал да направи.

Въздъхвайки съжалително, той съблече собствените си измокрени дрехи и се вмъкна в леглото до Тиа, дръпвайки покривките над двамата. Нейното премръзнало тяло беше като ледено блокче и макар да знаеше, че ще разпъне самообладанието си до невъзможни граници, Бен се обърна към нея и придърпа несъпротивляващото се тяло в прегръдките си. Мек стон се изплъзна от посинелите устни на Тиа и тя се сгуши по-плътно в ръцете му, поглъщайки неговата

топлина. Блажено затоплена за първи път от два дни насам, тя спеше непробудно. Но не и Бен. Мъчението да държи нежното ѝ тяло така близо до сърцето си — това толкова дребно, така уязвимо тяло — беше непоносимо. Шест месеца такъв живот и той щеше да се превърне в беснеещ маниак много преди да стигнат Австралия.

Преди Тиа да се събуди на следващата сутрин, Бен отиде да се срещне с капитан Комбс. Намери го на мостика.

— Спа ли добре, Бен? — запита Джереми, донякъде стреснат от измъчения вид на приятеля си.

— Честно казано, изобщо не съм спал — призна сухо Бен.

— Ако момчето те притеснява, може би ще успее да ти намери място при първия помощник.

— Да, бе — изръмжа Бен, изпращайки такъв свиреп поглед към Джереми, че горкият човек не знаеше какво да мисли. — Има нещо, което трябва да знаеш, и се надявам, че ще ме разбереш, когато ти го кажа.

Джереми търпеливо зачака Бен да продължи.

— „Момчето“, което доведох на борда, не е момче, а съпругата ми.

Озадачено изражение се настани на простодушното лице на Джереми. Той добре знаеше каква антипатия изпитва Бен към брака. Не му повярва, нито за минута. Но щом Бен го молеше да му повярва, кой беше той, че да оспорва решението му?

— Доста странно, нали? — Направи всичко възможно да не се разсмее. Бен си беше голям женкар и сякаш такъв си и оставаше.

— Знам, че ти е трудно да го преглътнеш, Джереми, особено като се вземе предвид по какъв начин доведох Тиа на борда, но ми повярвай, като ти казвам, че тя ми принадлежи.

Джереми не се усъмни нито за момент. Повечето жени биха признали какво ли не, само и само да сграбчат такъв женкар като Бен Пенрод.

— Не поставям под съмнение почтеността ти, Бен — ухили се Джереми. — Щом казваш, че хлапето... ъ-ъ... младата дама е твоя съпруга, това е достатъчно за мене.

— Бих оценил, ако не казваш нищо на другите пътници за начина, по който изглеждаше Тиа, когато я докарах снощи на борда. Историята е доста сложна и не искам сега да се разпростирам.

— Разбира се. Кога ще ме представиш на съпругата си, както си му е редът?

— Веднага щом се събуди. Беше крайно изтощена снощи, когато най-накрая заспахме.

Джереми едва не се задави от изблика на смях, който трябваше да потисне в гърлото си.

— В такъв случай, остави я да спи, сигурен съм, че си е заслужила отдиха. — И морякът вече избухна в смях. — Съжалявам, приятел, но като те познавам, ми е много смешно. Колко жалко, че Марта не дойде на това пътуване с мене, тя обича да се смее, както и аз.

Бен се изчерви, донякъде смутен, че е излъгал Джереми за отношенията си с Тиа, но странно несклонен да я нарече своя любовница. Тиа сега беше негова отговорност. Той беше предявил претенции към тази отговорност, когато я беше завлякъл на борда на „Марта“ и я беше принудил да го придружи в Австралия. Там тя нямаше приятели, нямаше средства, с които да се издържа. И тъй като по негова вина сега пътуваше към непозната земя, честта му забраняваше да я изостави. Освен това, той беше отнел невинността ѝ и ѝ дължеше покровителството си.

Тиа се протегна чувствено. Не можеше да си спомни откога не е спала толкова добре. Смътно си спомняше, че едни силни ръце я бяха прегръщали един дълбок глас беше шепнал нежно на ухото ѝ... и топлина. Беше толкова премръзнала, а тялото на Бен ѝ беше дало топлина и комфорт. Господ да ѝ е на помощ, когато не е прекалено изтощена, за да реагира на близостта му! Щеше да и трябва цялото ѝ самообладание, за да държи Бен на една ръка разстояние и да опази собственото си сърце цяло.

Точно тогава Бен отвори вратата и влезе вътре. Носеше поднос с храна, която миришеше възхитително.

— Време е да ставаш, сънливке. Надявам се да си гладна.

— Прегладняла — каза тя и седна, за да може той да сложи подноса на скута ѝ.

Едва тогава разбра, че е гола. Почервеня, издърпа чаршафа до брадичката си и му хвърли строг поглед.

— Аз те съблякох. Не можех да те оставя да спиш с мокри дрехи, нали?

— Разбира се, че не — изрече тя намусено — Какво друго си направил?

Бен я изгледа изумено.

— Нищо. Може да съм копеле, но не ми харесва да се любя с жени, които не могат да го почувстват или да реагират. Когато се любя с тебе, искам да си напълно будна и да се наслаждаваш.

И ѝ отпрати такава дяволита усмивка, че Тиа едва сдържа гнева си.

— Как ли пък не!

Бен само се подсмихна.

— Побързай, наяж се. След като се облечеш, искам да изведа „сърпугата“ си горе, за да се запознае с другите пътници.

— Още дрънкаш глупости. Вече няма да се правя на твоя сърпуга.

— Как предлагаш да обясним това, че споделяме една каюта? — наблегна Бен. — Или искаш да те обявя за своята курва?

— Проклет арогантен негодник! Трябва ли винаги да е по твоemu? Може да искам да съм твоя курва, а не сърпуга.

— Малка вещица такава — изрече Бен през здраво стиснати зъби. — Има много жени, които биха завидели на положението ти.

— Като Карълайн Батърсби ли?

— Е... да. Каро би припаднала от щастие, ако споделяше каютата с мене и я бях представил като своя сърпуга.

— Тогава защо не се ожени за тая малка интригантка?

— Не искам да се женя за която и да било!

— Хубаво — изрече самодоволно Тиа. — И аз не искам.

— Тази преструвка е само за твое добро. Аз със сигурност нямам какво да спечеля.

Тиа неохотно се съгласи.

— Много добре, Бен, ще продължа с този фарс, но само докато стигнем в Австралия. След това всеки си тръгва по пътя. Съгласен ли си?

— На нищо друго не съм съгласен — заяви Бен с върховна арогантност.

Джерemi Комбс беше приятно изненадан, когато се запозна с Тиа малко по-късно. Тя изглеждаше зашеметяващо, облечена във възхитителна рокля, златистите коси се развяваха около красивото ѝ

лице, а дребното ѝ, стройно тяло стоеше гордо изправено. Но, от друга страна, той не беше очаквал нищо по-малко от Бен Пенрод. Тиа и Бен бяха представени на по-голямата част от другите пътници, общо двадесет, и бяха приети като съпрузи, за каквито се представяха. Всяка нощ Бен лягаше при Тиа на общото легло, но за негово огорчение тя твърдо отказваше да бъде съблазнена. А той нямаше желание да принуждава малката разбойничка. Но, господи, не знаеше колко време още би могъл да издържи на сладкото мъчение да спи до нея, да чувства топлината ѝ да се просмуква в порите му, да я желае толкова силно, че да ѝ предложи...

Божичко! Мислите му напоследък го ужасяваха. Обмисляше неща, които преди няколко седмици, преди да беше срещнал Тиа, бяха го изпълвали с отвращение. Но когато започнаха да минават цели седмици, тези мисли се връщаха, изкушаваха го, дразнеха го... изтезаваха го. Тиа го подлудяваше и единственото решение, за което можеше да се сети, беше онова, което отбягваше с всепоглъщаща страст, което беше белязало зрелия му живот. Не можеше да продължава така. Нещо трябваше да даде...

Мислите на Тиа вървяха в същата посока като тези на Бен. Започваше да не издържа да се представя за негова съпруга. Имаше званието, но не и облагите. Ако не знаеше точно в какво се състоят тези предимства, нямаше да бъде толкова важно. Но тя беше вкусила страстта, беше отпила дълбоко от неповторимото любене на Бен и отчаяно копнееше за истински брак, какъвто разиграваха двамата пред хората. Но никой по добре от нея не знаеше колко невъзможна е тази мечта. Не само защото Бен хранеше антипатия към брака, но и защото нейният собствен живот беше прекалено усложнен. Любовта беше чувство, което тя не можеше да си позволи да усеща, защото не беше предназначена да изпита любовта на някой мъж или да ѝ отвърне.

Тя побърза да се приготви за лягане, искаше да е заспала, когато Бен се върне в каютата. Така беше много по-лесно, отколкото да лежи будна часове наред, усещайки топлината на тялото му, виждайки страстта в изразителните му сребристи очи, докато се впираха в нейните с интензивност, която разтапяше костите ѝ. За съжаление, той влезе в каютата, преди тя да си беше легнала.

— Още си будна, това е добре — каза той. Погледът му беше странен и накара Тиа веднага да застане нащрек. — Има нещо, което

искам да те питам. Мислих за това дълго време и усещам, че е редно да постъпя така.

Очи на Тиа се разшириха. Нямахте представа за какво говори Бен, но инстинктивно разбра, че няма да ѝ хареса. Нямахте и никаква представа колко му е струвало това или колко нощи е лежал буден, обмисляйки решението си. Старите идеи и навици се разбиваха трудно и той беше мислил достатъчно много, достатъчно се беше борил със съвестта си, за да стигне дотук.

— Уморена съм, Бен. Какво искаш да ме питаш?

Той преглътна. Устата му беше суха, усещаше гърлото си като затъкнато с дебели пластове памук. Трябваше да преглътне няколко пъти, преди да изрече първата дума.

— Омъжи се за мене, Тиа. Комбс е капитан и може да изпълни церемонията в каютата си, никой от пътниците няма да заподозре.

Възцари се зашеметена тишина, докато Тиа осъзнаваше полека думите му. Бен предлага женитба? Бен? Мъжът, който се беше закле, че никога няма да се жени? Гордият, арогантен Бен, който безсрамно се възползваше от жените? Неверие пролича в деликатните черти на Тиа, бързо последвано от възхищение, което нерешително отстъпи пред върховна безнадеждност.

— Аз...

— Вече помолих Джереми да ни ожени и той се съгласи. Ще бъде тук след час.

— Не. Не мога... искам да кажа, не искам.

— Ти... не искаш? — Задавеният ѝ отговор зашемети Бен.

— Няма да се омъжа за тебе, Бен.

— По дяволите, Тиа, каква жена си ти? Взех невинността ти. Буквално те отвлякох и те домъкнах на борда на „Марта“. Да не би по-скоро да искаш да бъдеш моя курва?

Тиа прехапа долната си устна до кръв.

— Приеми го. И ти не искаш да се жениш.

— Не говорим за това. Помолих те, нали? Какъв е проблемът? Защо не искаш да се омъжиш за мене?

— Няма да ме разбереш — извини се несръчно Тиа.

— Да видим.

— Не искам съпруг. Не искам да принадлежа на когото и да било.

— Не ми отговори на въпроса. Значи искаш по-скоро да бъдеш моя курва, така ли?

— Аз... да, по дяволите, ще бъда твоя курва, ако забравиш тия глупости за женитба и повече не говориш за това.

Бен не можеше да повярва на ушите си. Никога нямаше да разбере жените. Какво караше една жена да прави всичко, само и само да го накара да отиде с нея пред олтара, а друга е съгласна да му стане любовница, за да избегне брака? Това беше ужасно унижително, точно така. Той се беше унизил, защото усещаше вина заради Тиа, и галантно ѝ беше предложил брак като начин да я извади от затрудненото ѝ положение. И какво получаваше в замяна? Рязък отказ. Това беше прекалено. Хубаво, че нямаше любов, каза си той, отказвайки да обърне внимание на странното трепване в сърцето.

— Много добре, Тиа, да бъде както искаш. Можеш да бъдеш моя курва, но не очаквай пак да ти предложи брак. И не се опитвай да ми отказваш, защото няма да ти се размине. Запомни, Тиа, искам те и дяволите да го вземат, ще те имам!

Тя изрече тихо:

— И аз те искам, Бен.

— Какво! Каква е уловката?

— Няма уловка. Просто съм честна спрямо себе си. Просто... бракът не е за мене.

Бен се ухили хищно.

— Това ми е изгодно, скъпа, аз мислех за тебе, когато ти предложих.

Това не беше съвсем вярно, но Тиа нямаше защо да знае колко дълго беше изстраждал предложението си.

— Ценя предложението ти, Бен, наистина, знам колко ти е било трудно.

— Но...

— Но не искам повече да говоря за това. По-скоро бих... — Тя му изпрати поглед, който правеше думите излишни.

— Повече никакви спорове, Тиа, прекланям се пред твоите желания. Можеш да бъдеш моя любовница, и аз исках точно това, във всеки случай. Сега, скъпа, замълчи и ме остави да ти покажа какво умеят да правят любовниците.

Тогава той я целуна, изгаряйки я с топлината си, подпалвайки я със страстта си, която беше потискал през всичките тези седмици.

— Махни това проклето нещо — изръмжа той, дърпайки нощницата над главата ѝ, за да я захвърли настрана.

И започна да опустошава устата ѝ със съблазнителни близвания, търкайки устни срещу нейните, докато не станаха толкова чувствителни към допира му, че започнаха да я болят. Неговите устни изгаряха, бяха влажни и твърди. Едната му голяма ръка се плъзна нагоре по гръбнака ѝ, за да обгърне тила ѝ, задържайки я неподвижна, докато устните и езикът му изливаха магията си върху нея. Накара я да се повдигне на пръсти и тя се притисна към него, заравяйки пръсти в твърдата мощ на раменете му.

Едната му ръка се спусна полека, обхващайки и галейки стегнатото ѝ седалище. Костите ѝ се топяха, сърцето биеше лудо в гърдите ѝ. Внезапно Тиа усети, че другата му ръка почива на голите ѝ гърди. Вълна на внезапно осъзнаване я обля от глава до пети. Зърното ѝ щръкна изведнъж срещу твърдата ласка на неговата длан. Искайки да му даде същото удоволствие, каквото той ѝ даваше, Тиа вмъкна ръка между телата им и обхвана набъбналата дължина на члена му.

— Чакай — изпъшка той, дърпайки дрехите си с неприлична бързина. — Дай да сваля тия проклети дрехи.

Тиа се дръпна и го загледа как бързо сваля всичките си дрехи. Той беше едър мъж, с огромни рамене и широки гърди. Беше опасно красив по един груб, див начин. Цялото му тяло беше загоряло, като че ли изсечено от махагон, чертите му бяха дръзки и мъжествени. Присвивайки се в дяволито удоволствие, очите ѝ се спуснаха по-надолу. Мъжествеността му беше плътна и изцяло възбудена.

Искаше го.

Сребрист блясък се показва в очите на Бен, когато се втренчи в Тиа. Тя беше дребна, но съвършено оформена. Гърдите ѝ се вместиха в дланите му, както при никоя друга жена, която познаваше, всички пищни извивки и вдлъбнатини бяха изваяни от най-фин алабастр. Косата ѝ се спускаше по гърба в диво безредие от бледозлатиста коприна и всеки ангел би завидял на прелестното ѝ лице. Погледът му се плъзна долу, където гнездото от златисти косъмчета пазеше тайното място между краката ѝ, което му даваше толкова наслада.

Искаше я.

— Толкова си красива. Не помня кога съм искал жена толкова много, колкото тебе.

— И ти си красив — едва преглътна Тиа.

Когато Бен обърна сребристия си поглед към нея, тя се превърна в пепел.

Изпъшквайки от наслада, Бен притегли Тиа към твърдото си тяло. Близкият контакт отприщи гореща вълна в слабините ѝ, която продължи да расте, докато той отново и отново я целуваше и навлизаше с език в устата ѝ. После двамата се насочиха към леглото и паднаха на меката повърхност като оплетен възел от ръце и крака. Преди тя да се свести, устата на Бен намери едната ѝ гърда и той я засмука, дразнейки с език втвърденото зърно, докато ръцете му бродеха между краката ѝ.

— Ти си толкова топла и влажна, скъпа — изстена пресипнало Бен. — Харесва ми да те усещам, когато ме искаш.

Той плъзна един пръст в нея, изследвайки я с гладки, нежни движения, докато наблюдаваше лицето ѝ, а тя се гърчеше под проникващата му ласка.

— Бен, моля те...

— Още не, скъпа.

— Не... не издържам.

Бен се усмихна, докато се плъзваше надолу по тялото ѝ.

— Преди не ми позволяваше да правя така.

Тиа замря. Нямаше и сега да му позволи да прави така.

— Недей...

— Ще ти хареса, обещавам.

Протестът ѝ потъна в стон, когато устата на Бен намери нейната. Тя никога не се беше чувствала така съвършено беззащитна, така изцяло открита и уязвима. Чувството се засилваше, когато езикът на Бен и устните му започнаха да я изследват, да дразнят, да вкусват... да я любят по начин, какъвто никога досега не си беше представяла.

Почувства как той докосва самата ѝ сърцевина и когато пръстите му намериха малката пъпка на чувствителността между краката ѝ, тя избухна в звезден изблик на тръпнещо осъзнаване.

Тогава той се озова в нея, огромен и пулсиращ, заровил се толкова дълбоко, че Тиа чувстваше всеки пулсиращ негов инч да гали всеки пулсиращ инч от нейното тяло. Още трепереше от наслада,

когато той започна да влиза и да излиза, отвеждайки я още веднъж към хребета на тръпнеци усещания, където болката и насладата се преплитаха. Тя изкрещя, без да осъзнава. Не знаеше нищо, чувстваше само тласъците му и агонията на блажено удовлетворение. Любенето му я накара да усеща...

Господ да ѝ е на помощ, но тя се усети обичана.

Бен се държа за ръба на възторга възможно най-дълго, докато не усети тръпнещото освобождение на Тиа, почувства как ситни вълни го обграждат и пулсират срещу него, усети как тялото ѝ изцяло се отдава на властта му. Тогава навлезе за последен път, дълбоко, толкова дълбоко, че Тиа извика в отговор, и се изпразни в нея. Ръцете ѝ го държаха така здраво и пламенно, че той разбра, че ще мине много време, преди да пожелае друга жена освен нея. Повече от много... Реакцията ѝ го накара да усети...

Господ да му е на помощ, но той се усети обичан.

Натежала от сладка отпуснатост, Тиа полека си възвръщаше усещанията.

— Никога не съм мислил да си взема любовница, но сега смятам, че ще ми хареса — изрече Бен, дарявайки я с дяволита усмивка.

Едно почукване на вратата изпревари отговора ѝ.

— Бен, Тиа, аз съм, Джереми. Дойдох, за да... е нали знаете.

— Няма нужда, Джереми, променихме решението си — обади се Бен.

— Сигурен ли си, Бен? Това не ми представлява трудност. — Бен вече беше обяснил ситуацията на Джереми и беше получил обещание за дискретна церемония.

Погледна към Тиа и очите му блеснаха от див вътрешен огън.

— Сигурна ли си, Тиа?

Тя преглътна и кимна. Той вдигна рамене и се извърна.

— Сигурни сме, Джереми. Благодаря ти.

Съгласието да стане любовница на Бен не улесняваше живота на Тиа. Любеха се със страст, която ги шокираше и ги караше да изпадат във възторг. Той беше великодушен любовник, винаги гледаше тя да получи удоволствието си, преди той да стигне до своята наслада. Беше възискателен. Не я оставяше да лелей пасивна в ръцете му, както се беше опитала да направи един-два пъти с надеждата, че неотзивчивостта ще спаси съвестта ѝ от ужасния грях, който вършеше.

Но независимо колко често се опитваше да се самоосъжда, задето позволяваше на Бен да се люби с нея, не би могла да намери в сърцето си съжаление заради постъпките си. Толкова лесно беше да се люби с него и нямаше нищо чудно, че жените му се лепяха. Но въпреки това тя не виждаше защо да не му позволява да се люби с нея, стига ѝ двамата да знаят, че това трябва да свърши, когато корабът пристане в Нов Южен Уелс.

И се караха. Гласовито, енергично, като две здрави животни, които са по-доволни да се борят, отколкото да бъдат разделени. Другите пътници гледаха на тях със снизходителна толерантност, мислеха ги за младоженци, чиято взаимна страст още не е угаснала. Само мислите на Джереми Комбс течаха в съвсем друга посока. Той познаваше Бен от няколко години, беше посещавал семейство Пенрод винаги, щом плаваше до Австралия, и не беше виждал младия мъж толкова увлечен по жена. Дали Бен усещаше или не, но според Джереми този красив женкар най-накрая беше срещнал половинката си.

Дори споровете им носеха сексуален подтекст, карайки повечето от другите пътници да съзнават напрежението, което протичаше помежду им. Летяха искри, сблъскваха се характери, но привличането между двамата не можеше да бъде нито отричано, нито пренебрегвано. Сякаш някой би могъл да не обръща внимание на Тиа и Бен, когато волите им се сблъскваха. Беше все едно човек да наблюдава избухване на фойерверки.

Един ден Тиа си почиваше в каютата, когато Джереми притисна Бен за частен разговор на палубата.

— Защо не се ожениш за малката, Бен? — запита морякът. — Ако някога е имало двама души, които да са един за друг, това сте вие двамата с Тиа.

Тъглите на щедрата уста на Бен се отпуснаха надолу.

— Ако щеш, вярвай, но тя не ме иска.

— Ти... искаш да кажеш, че ти е отказала? — заекна Джереми, почти занемал от шока. — Смятах, че ти си против това.

— Да, можеш ли да повярваш? Това е последният път, когато предлагам брак на някоя жена. Предложих ѝ за се оженим само за да облекча положението ѝ, но тя като че ли предпочита да ми бъде любовница, а не съпруга.

— Това ми се струва доста нелепо оправдание за женитба — укори го Джереми. — Може би тя не иска мъж, който мисли, че бракът е за идиоти. Може би смята, че няма да бъдеш добър съпруг.

— Каквато и да е причината, не ме иска и това е. Няма да направя грешката пак да ѝ предлагам.

— Какво ще стане, когато стигнем в Нов Южен Уелс?

— Мм... не знам — изрече смутено Бен. — По дяволите! Нищо не знам за малката вещица. Целият ѝ живот е една голяма мистерия.

— Ако мога да предложа нещо — каза Джереми, съзнавайки, че стъпва в опасна територия, но сигурен, че Бен и Тиа са един за друг. — Има още много седмици, преди да стигнем Австралия. Може би сега е най-удобното време да я притиснеш да ти даде някакви обяснения. Просто може да е много плаха или да се срамува от досегашния си живот, за да ти го разкаже.

— Плаха ли? Ха! — засмя се мрачно Бен. — Тази дребосъчка е по-жилава и от двама ни. А от това, което знам за нея, няма нищо, от което да се срамува. — Изчерви се силно, когато си спомни колко беше шокиран, че я е намерил девствена.

— Е, значи ще бъдеш истински глупак, ако ѝ позволиш да си тръгне — посъветва го Джереми. После се извини, оставяйки младия си приятел с много храна за размисъл.

Когато Бен влезе при Тиа в тяхната каюта малко след това, на лицето му се четеше толкова решително изражение, че тя веднага застана нащрек.

— Вярваш ли ми, Тиа? — запита той, като ѝ хвърли неразгадаем поглед.

Очите ѝ останаха безразлични.

— Вярвам ти, колкото и на всеки друг мъж.

— Мисля, че е време да ми кажеш истината за себе си.

— Нямам какво да ти казвам — възрази войнствено Тиа. — Вече знаеш каквото трябва да знаеш.

— Не мисля. Какво ще кажеш за онези мъже, които се опитваха да те отвлекат? Бях повече от търпелив, очаквах да ми го разкажеш по собствено желание. Но очевидно нямаш намерение да обясниш.

— Няма какво да знаеш, Бен, наистина — излъга Тиа, без да смее да го погледне в очите.

Той плъзна пръст под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ.

— Погледни ме, Тиа. — Тя вдигна очи и беше заслепена от сребристия му поглед. — Няма да позволя някой да те нарани. Защо според тебе те взех със себе си?

Ако Тиа искаше да бъде честна спрямо себе си, би признала, че се е надявала Бен да я покровителства. Или да чувства състрадание към положението ѝ. Но това беше чувство, което не се осмеляваше да изпитва към никой мъж.

— Искаш ме за любовница — каза тя нацупено.

Бен изви очи нагоре.

— По дяволите, Тиа, ако исках любовница, всяка по-хубавичка жена щеше да ми свърши работа. Но аз се чувствам отговорен за тебе. Когато ме повикаха да се върна у дома, знаех, че не мога да те оставя сама да се изправяш пред опасностите.

Сърцето на Тиа падна в петите ѝ. Беше точно както подозираше. На Бен му харесваше да се люби с нея, но би харесал и всяка друга жена. Усещаше само състрадание към нея. А понеже беше джентълмен, изпитваше съмнителната потребност да я защитава. Тази мисъл я угнетяваше. И я караше решително да не издава нищо от миналото си.

— Ще бъде абсолютно безполезно да знаеш всичко за мене — каза тя. — Щом стигнем в Австралия, няма нужда да се тревожиш за мене.

— Как възнамеряваш да оцелееш в чужда страна? Да обираш джобове? Да крадеш?

Тиа му метна унищожителен поглед.

— Ще работя. Аз съм млада и силна, способна съм да осигурявам прехраната си. Може би, когато спестя достатъчно, ще се върна в Англия.

— Да работиш ли? Ха! Нищо не знаеш за Австралия. Работят осъдените, които са придадени към заселниците. Работят за храна и подслон, докато не се еманципират и не получат собствена земя.

Зашеметено изражение се настани на лицето на Тиа. Ако не може да работи, какво ще прави?

— Би могла — предложи безсрамно Бен — да си изкарваш прехраната с тялото си. Господ знае, че си достатъчно надарена за това.

— Проклет арогантен задник! — избухна Тиа, хвърляйки се върху него.

Бен я хвана с лекота, изтрезнявайки, когато я задържа далече от себе си.

— Тиа, не съм искал да те оскърбявам, само исках да ти покажа колко невъзможно е да се издържаш сама в Австралия. Защо, по дяволите, мислиш, че ти предложих женитба? Ако още искаш да се върнеш в Англия, след като пристигнем, ще ти уредя пътуването и ще ти дам достатъчно пари, за да не трябва да се връщаш на улицата.

Думите му прозвучаха великодушно, но това беше последното, което би искал да направи. Каза го просто за да я успокои.

— За услугите ми ли? Нямам нужда от парите ти. Умея да оцелявам.

Той запитва тихо:

— Защо отказваш предложението ми?

Тиа затвори очи срещу внезапната разтърсваща болка, която предизвикаха думите му.

— Защото и ти, и аз не желаем това наистина.

Бен пропусна това покрай ушите си.

— Ти си най-упоритата, най-смущаващата, най-иррационална жена, която някога съм имал неудоволствието да срещна.

И най-красивата, най-страстната, най-изкусителната вещица, която някога беше срещал, помисли той, но без да го изрича. Любенето с Тиа му даваше повече удоволствие, отколкото някога беше подозирал, че съществува. Животът щеше да бъде изключително скучен и досаден без нея. Господи, пак ли се размекваше? Беше достатъчно зле, че ѝ предложи веднъж, но да го направи втори път — не можеше да става и дума за това, нали?

— Нарече ме с такива грозни имена — каза тя уморено.

— Вече сме говорили за това — отвърна Бен. — Със същия резултат, бих могъл да прибавя. В края на краищата не научих нищо повече за тебе, отколкото знаех, когато се срещнахме.

— Точно това искам — отговори Тиа непреклонно.

— Изглежда, единствено време, когато не се бием, е когато се любим — изрече Бен разстроено.

Защо трябваше Тиа да го ядосва на всяка крачка?

— Знам — измърмори тя замислено.

— Тогава нека да направим това, в което сме най-добри. — Хващайки я за талията, той я дръпна грубо в прегръдките си и плени устата ѝ с властна целувка, която бързо запали пламък в нея. Езикът му срещу устните ѝ я накара да отвори уста и той навлезе, после излезе и поднови подлудяващия ритъм. Горещ прилив присви корема ѝ, пулсирайки диво между краката ѝ. Бен само трябваше да я докосне и тя се изпаряваше. Нямах ли лек за смута, който той създаваше у нея?

Само един, прошепна тъничко гласче. Вкусвай го, докато можеш.

Нов Южен Уелс, Австралия, януари 1819

След като Бен се помъчи да научи нещо за миналото ѝ, Тиа като че ли се затвори в черупка. Той трябваше да я раздразни, за да я накара дори да се скара с него, и това го тревожеше. Тя беше мълчалива и необщителна, твърдо отхвърляше всеки опит за ровене в миналото ѝ. В действителност, колкото повече искаше Бен да узнае нещо за миналия ѝ живот, толкова повече тя се затваряше в себе си. *Какви тайни има това момиче*, питаше се Бен. Защо запазването на тези тайни е толкова важно и сега, когато са на хиляди мили от Лондон?

Щом разбра, че задаването на въпроси няма да го отведе доникъде, той престана. Тиа беше много по-приятна, когато просто се наслаждаваха взаимно на компанията си. Или спореха за несъществени неща, които нямаха нищо общо с миналия ѝ живот. Езикът на малката вещица ставаше остър и рязък веднага щом арогантността на Бен преминеше границата на онова, което според нея той трябваше да знае. Единственото време, в което получаваше най-доброто от нея — ако можеше да се каже така, — беше в леглото, когато се любеха. Щом свършеха, Бен не беше сигурен кой е победил, защото у него оставаше болка, която траеше до следващото им любене. Виждаше бъдещето си без Тиа извънредно мрачно, но като че ли за проблемите им нямаше никакво решение.

През половината от шестмесечното пътуване двамата се караха, намирайки анонимна сигурност в честите си спорове. През другата половина бяха страстни, но предпазливи любовници. Беше януари 1819 година, прекрасен летен ден, когато „Марта“ пристигна в залива на Сидни. Тиа беше повече от нетърпелива да свърши това безкрайно пътуване, траяло половин година.

Двамата с Бен тъкмо бяха приключили с обед и бяха излезли на палубата, за да наблюдават операциите по приставането. Изражението му предаваше радостта, че си е пак у дома, въпреки чудесното време, която беше прекарал в чужбина, докато чертите на Тиа издаваха

безпокойството ѝ и страха от непредсказуемостта на бъдеще в тази дива земя, за която не знаеше нищо. Бен забеляза тревогата ѝ и се опита да я облекчи.

— Струва ми се, че ще харесаш Австралия, Тиа. Това е чудесно място и толкова огромно, че ще минат години, преди хората да го опитомят. Робин беше един от първите, които минаха Сините планини, някога смятани за непристъпни, и сега е магистрат в Батхърст. Беше първият еманципант, номиниран за магистрат. — В гласа му се усещаше такава гордост, че Тиа можеше да помисли, че Робин му е брат, а не просто приятел.

— Чудно ми е, че семейството ти е толкова дружелюбно настроено към човек, който е бил осъден за престъпление и депортиран — забеляза тя.

— Едва ли бих нарекъл браконьерството сериозно престъпление — намръщи се Бен. — Освен това, Робин изплати с лихви дълга си към обществото, когато загуби свободата си и земята, за която се беше преборил, и беше осъден отново, задето помогна на избягал затворник. Слава богу, губернаторът Макуори сметна за необходимо да го еманципира. Тогава той намери Кейт Маккензи и животът му наистина се усложни.

Тиа се усмихне неволно.

— Кейт ми изглежда като жена, която бих харесала.

— Ще се запознаеш някой ден с нея и с Робин. И с дъщеря им Моли.

— Може би — изрече загадъчно Тиа. — Нямаше представа какво ѝ готви бъдещето или колко време ще остане в Австралия.

Бен реши да не обърне внимание на забележката ѝ.

— Надявам се, че Деър е дошъл да ни посрещне. Вероятно е посрещал всеки английски кораб, пристигнал в последните седмици.

— Деър е брат ти — изрече Тиа, тъй като беше чувала всичко за него и Кейси, и безнадеждната им, но непоклатима любов. Сега те имаха три деца, две момчета и момиче, и живееха близо до Парамата на река Хоксбъри. Деър беше богат и преуспяващ земевладелец, овцевъд и фермер.

— Да, той е големият ми брат. Може да е донякъде арогантен, но Кейси го поопитоми. Тя ще ти хареса, червенокоса свадливка, която мина през ада и преди да се влюби в Деър, и след това. И Робин, и

Деър откриха по трудния начин, че да се влюбиш не означава задължително, че щастието ще дойде веднага. Трудностите, през които минаха, за да спечелят и да задържат жените си, ме накараха да разбера предимствата да си остана свободен и необременен.

— Мислех, че си се отвратил от брака, защото някоя жена ти е разбила сърцето.

— Ами — отрече Бен с подигравателен тон. — Не съм го давал на никоя жена.

Тиа започна да размишлява над думите му в болезнено мълчание. Струваше ѝ се невъзможно красивият, арогантен Бен Пенрод да губи сърцето си с лекота или твърде често. Беше толкова непреклонен по отношение на брака, че беше издигнал защитна стена около сърцето си. Единствената причина, поради която ѝ беше предложил да се оженят, беше заради благоприличието, внушено му от баща му, и защото изпитваше съжаление към нея и се чувстваше отговорен за съдбата ѝ. Най-доброто, което можеше да направи тя в отговор, беше тихо да изчезне от живота му, за да не трябва той да изпитва вина заради положението ѝ всеки път, щом я погледне.

— Дъската е сложена, Тиа, ще слизаме ли? Ще бъде голямо облекчение да стъпя отново на твърда земя. Минаха години, откакто не съм бил във втората си родина. Може да съм роден в Англия, но сърцето ми принадлежи на Австралия.

— Бен, почакай — каза Тиа, поставяйки малката си ръка върху неговата. — Помниш ли сделката ни? — Той я изгледа озадачено. — Споразумяхме се всеки да тръгне по пътя си, след като пътуването свърши.

— Не можеш да очакваш да постъпя така — намръщи се Бен, уплашен, че тя може да предлага такова нещо. — Как ще оцелееш? Нямах пари, нищо освен дрехите си.

— Помислих, че можеш да ми дадеш малко пари на заем, докато си намеря работа.

— Вече ти обясних, че няма да намериш нищо подходящо в Австралия. Хайде, ела, ще решаваме по-късно.

Той я хвана за ръката и тръгна по дъската толкова бързо, че Тиа подтичваше след него. Първата ѝ стъпка на твърда земя я замая и тя импулсивно се вкопчи в Бен, за да се задържи. Слава богу, той беше спрял, за да се огледа, преди да продължи. В тези няколко минути Тиа

успя да възстанови равновесието си и започна жадно да попива гледката.

Първото, което забеляза, беше полукръглият плаж от черен пясък. Никога не беше виждала черен пясък досега и това ѝ се стори наистина странно. Имаше още няколко кораба в залива, всеки с различно знаме, мъже работеха в горещината, товареха и разтоварваха всякакви неща. Комарите бяха ужасни и тя започна да ги мачка, докато бръмчаха пред лицето ѝ. Бен, изглежда, не се безпокоеше от присъствието на досадните насекоми.

— Деър!

Тиа погледна и видя как Бен трескаво маха на някого. В следния миг видя един мъж да се насочва към тях с разцъфнало в усмивка лице. Същински Бен, но след десетина години. Мъжът беше невъзможно красив, със здраво телосложение и силни мускули. Докато си пробиваше път към тях, Тиа забеляза същите ярки сиви очи и черна коса, които правеха Бен толкова неустоим за жените. Почти ѝ дожаля за Кейси О'Кейн Пенрод, защото инстинктивно разбра, че Деър е също толкова опасен и решителен като Бен. Може би дори повече.

— Е, братче, най-накрая реши да се прибереш у дома.

— Съмняваше ли се, след писмото на татко? — отвърна Бен, прегръщайки брат си, като започна да го тупа по гърба.

— Човек би помислил, че ти е писнало от светския живот след две години в Лондон. Една година обикаляне из обществото беше всичко, което можах да понеса. Но, от друга страна, никога не съм се смятал за такъв женкар като тебе.

— Съвсем други неща съм чувал — ухили се нахално Бен. — Как е татко? Ами Мод? Не мога да си представя, че той да иска да напусне Австралия.

— Заради Мод — каза Деър. — Наскоро научи, че е болна от туберкулоза, и иска да я заведе в клиника в Швейцария, където са специализирани да лекуват такива болести.

Бен пребледня.

— Нищо не е споменавал в писмото, не пише, че тя е болна.

— Обеща ѝ, че ще ти позволи сам да вземеш решение дали да се върнеш у дома, без да използва болестта ѝ като принуда — каза Деър. — Докарах колата. Ще говорим, докато пътуваме. Уредих сандъците ти да бъдат превозени по-късно до имението Пенрод.

Като че ли едва сега забеляза Тиа. Тя стоеше малко по-назад, не искайки да се намесва или да привлече вниманието към себе си.

— Извинете, госпожице, чакате ли някого? Мога ли да ви помогна?

Тя преглътна конвулсивно, поглеждайки от Бен към Деър. Какво можеше да каже, че е любовница на Бен ли? Че е спала с него в последните шест месеца, но сега възнамерява да върви по собствения си път?

— Тиа е с мене — каза Бен така решително, че Деър обърна изумени сребристи очи към брат си.

— Довел си своята... жена от Англия? — запита той с глас, в който се долавяше отвращение. — По дяволите, Бен, да не си полудял? Какво ще каже татко? Виждам, че последните няколко години не са направили нищо, за да променят навиците ти. Е, най-добре ще е да й намериш място в Сидни, защото не може да остане във фермата. Помисли за клюките.

Тиа се сви. Суровите думи на Деър наблягаха на факта, че тя не е нищо друго освен курвата на Бен и недостойна за вниманието на семейството му.

Бен трепна под суровите обвинения на брат си. Деър нямаше право да съди Тиа, без да знае нищо за нея или за ситуацията ѝ. Откога брат му е станал толкова надут, самодоволно магаре? Оpozнае ли я човек, Тиа е сладко момиче, понякога грубичка и малко мъжкарана, но по принцип беше невинна, преди той да беше сложил ръка върху нея. Не биваше Деър да я смята за курва, това Бен не можеше да допусне.

Той отвори уста, за да каже на брат си какво точно е мястото на Тиа в живота му, но преглътна думите, когато осъзна, че ще бъде принуден да я представи като своя любовница. Обърна се, за да я погледне, взирайки се преbledнялото ѝ лице, за да потърси отговор на дилемата си. Тя изглеждаше уплашена, но горда, застанала с вдигната брадичка и открито предизвикателство в синьозелените си очи. Можеше да е негова любовница, но никога не беше срещал жена, която да се сравни с нея, и сега нямаше да я изложи и да каже на брат си, че тя не означава за него нищо повече от другите жени, които беше познавал. По-скоро би излъгал.

— Мисля, че ѝ дължиш извинение, Деър — каза тихо Бен. — Тиа е моята съпруга.

Въздишката на Деър беше така силна, че предизвика ответна реакция у Тиа.

Крещящата лъжа на Бен шокира дори самия него. Не беше искал да прибегва до открита измама, но и не можеше да позволи на Деър и неговото семейство да гледат на Тиа като на негова курва. Докато не изяснеше цялата работа около нея, смяташе, че ще е най-добре всички да мислят, че тя му е съпруга. Но шокираното ѝ ахване го накара да осъзнае, че и самата тя трябва да се примири с това обяснение, а не само семейството му. Никак нямаше да му бъде лесно да я убеди да продължават със схемата, която бяха започнали в Англия.

— Бен, не трябва да...

— Няма нищо, скъпа — изрече той, прекъсвайки я по средата на изречението. — Деър ще разбере. Той самият неотдавна си доведе съпруга от Англия.

Изглежда я втренчено, сребристият му поглед беше толкова напрегнат, че тя замлъкна. Но съдейки по непокорния ѝ поглед, би се закълел, че никак не ѝ харесва да лъже брат му.

Деър най-накрая си възвърна дар слово.

— Женен? Ти? По дяволите, Бен, ти си последният човек на света, от когото бих очаквал да се ожени. Не че не се радвам за тебе. Напротив. Умирам от радост. Не мислех, че ще доживея деня, когато ще видя малкия си брат, заклетия ерген, който омайваше жените само с усмивката си, да доведе съпруга у дома. И то такава прелестна — добави Деър, като изгледа Тиа с такова топло възхищение, че тя не можа да не отвърне с плаха усмивка.

Сега разбра от кого Бен се беше научил да бъде толкова чаровен. Беше склонна да се обзаложи, че и Деър като ерген е бил точно такъв женкар като малкия си брат.

— Добре дошла в семейството, Тиа. Нямам търпение да те представя на Кейси и децата. Те много ще се радват да се запознаят с тебе. Не мога да повярвам! Бен оженен! Сигурно си изключителна жена, за да опитомиш брат ми.

Бен стисна зъби и се запита за какъв дявол беше решил да представи Тиа като своя съпруга. Сега трябваше да предупреди Джереми, за да не развали работата и да каже истината на Деър. Всеки път, когато Джереми пристигнеше в Нов Южен Уелс, непременно отиваше да посети Кейси, Деър и Рой. Понякога съпругата му Марта

плаваше с него и Бен благодари на бога, че сега не е така. Марта не би поощрила лъжата му и не би се въздържала да не каже истината. Но ако успееше бързо да стигне до Джереми, знаеше, че той ще уважи молбата му.

— Качи Тиа в двуколката, Деър, трябва да поговоря с Джереми, преди да тръгнем — каза Бен.

— Не може ли да почака? Сигурен съм, че той ще ни дойде на гости, преди да отплава от Сидни.

— Не, не може да почака. Ще отнеме само няколко минути. — Обърна се и се отдалечи, оставяйки Деър със замаяната Тиа. Искаше й се да удуши Бен и когато останеха насаме, би могла и наистина да го направи. Как смее да я поставя в такава нетърпима ситуация? Как смее да мисли, че тя ще се съгласи с глупавия план да се представя за негова съпруга? Каква полза ще има от това, когато в края на краищата истината ще излезе наяве? Тя не беше съпруга на Бен и никога нямаше да бъде.

— От Лондон ли сте, Тиа? — запита Деър, докато я настаняваше в двуколката.

— Аз... живея в провинцията — каза тя, измисляйки си история в момента.

— Кое е семейството ви? Познавам много хора в Англия от посещението си там преди няколко години. — Проклет да е Бен до ада и обратно, изруга тя под нос, задето я поставяше в това неловко положение.

— Няма как да ги познавате. — каза тя, докато Деър седеше в двуколката до нея. — Живеехме в провинцията и не бяхме много богати или известни.

— Къде в провинцията? — Въпросите на Деър я изнервяха извънредно много. Да не би да подозираше каква е истината?

— Кент — отвърна тя и това не беше далече от истината. Поне познаваше тази част от Англия достатъчно добре, за да не говори глупости.

— Как се казахте, преди да се ожените?

Тиа се размърда смутено. Въпросите на Деър ставаха все по-тревожни с всяка изминала минута. Нямаше начин да знае, че той просто е любопитен, че не поставя под въпрос внезапната женитба на брат си. Познаваше си го достатъчно добре, за да разбере, че той

никога не би излъгал за нещо толкова свещено като брака. Макар че се беше закълел никога да не се жени, все пак имаше високо мнение за съпругеския обет, стига да важи за другите. За щастие, Бен се върна точно в този момент и тя удобно игнорира въпросите на Деър, когато Бен се качи до нея и се вмести в разговора.

— Ще отговорим на всички въпроси по-късно, Деър — каза Бен, след като беше дочул част от разговора. — Искам да покажа на Тиа някои интересни места, докато минаваме през Сидни.

Деър дръпна юздите и двуколката потегли.

— Не мога да повярвам колко много неща са построени в мое отсъствие — каза Бен, като се оглеждаше смаяно. — Макуори е направил чудеса за краткото време, откогато стана губернатор.

Кажи го на британското правителство — изрече Деър с лек сарказъм. — Никак не им харесват разходите за обществените дейности на губернатора. Ако си спомняш, някои влиятелни хора в Нов Южен Уелс искаха на еманципантите да се даде по-малко, а на големите земевладелци повече. Слава богу, Австралия вече стъпи на твърда икономическа почва, и то така, че няма да позволи да се развиват никакви големи несъответствия между отделните групи хора. Макуори си свърши работата добре, като поддържаше добро равновесие в колонията и ѝ даде действащи обществени служби. „Корпусът на рома“ вече е само мътен спомен, отпратен в историята.

— Това банка ли е? — запита Бен, посочвайки една сграда, която я нямаше преди повече от две години, когато той беше отпътувал от Сидни.

— Да, а до нея е черквата. А ето там — и той посочи някъде отгатак правителственото здание — са затворническите бараки. Отдавна трябваше да бъдат построени.

Всичко изглеждаше странно за Тиа. Някои от сградите още бяха облечени в груби дървени скелета, пътищата представляваха по-скоро изровени плиткни канали. В сравнение с Лондон това беше купчина недоделани здания, които биха могли да се поберат в парка Сейнт Джордж.

— Трябва да видиш пътя към Батхърст сега — продължи Деър. — Осъдените построиха невероятен път. Сега на Хоксбъри се строят и кораби.

— Ами фермерите? Предлагат ли им добри цени за зърното? — запита Бен, нямайки търпение да научи какви подобрения са били направени по време на дългото му отсъствие.

— Тъй като Макуори накара да построят големи складове, има силен напредък. Сега зърното се продава на добри цени и фермерите вече не зависят от благоволенията на спекулантите.

— А еманципантите? Добре ли се отнасят с тях?

Деър се намръщи замислено.

— Бяха раздадени почти 400 000 акра земя, но само 70 000 от тях бяха дадени на бивши затворници. Мнозина още са затънали в дългове, някои малки участъци попаднаха в ръцете на капиталисти. Някои неща никога не се променят. Но Робин прави каквото може като магистрат, за да облекчава положението.

— Как са Робин и Кейт? Все още щастливи, надявам се. Господи, колко изтърпя той заради нея.

— Всичко е наред — ухили се Деър. — Няма как да бъдат пощастливи в Батхърст. Малката Моли цъфти. Скоро ще има брат или сестра.

Тиа слушаше внимателно разговора, без да разбира по-голямата част от нещата, но достатъчно заинтересувана, за да поиска да узнае всичко за тази дива земя, където Бен я беше докарал против волята ѝ.

— Знаеше, ли, че е назначена комисия, която да разследва губернатора Макуори? — запита Деър, когато Сидни остана зад гърба им.

— Чувах. В Лондон вървят много предположения за смяната му. Смяташ ли, че ще стане така?

— Сигурно. На британците им е все едно какво става на другия край на света и ако трябва да дават пари за колонията, по-скоро ще сменят нашия губернатор, вместо да го гледат как харчи техните пари за обществени работи. Господ знае какъв ще бъде следващият губернатор.

Пътуваха известно време в мълчание, давайки на Тиа време да се пригоди към странните гледки и звуци. Нищо не се беше променило особено много, откакто Деър и Бен бяха минали заедно с баща си по този път, когато се бяха заселили в Парамата. Макар че сега пътят беше по-добър от предишните изровени коловози, гъсти храсталаци и високи евкалиптови дървета все още растяха плътно от двете му

страни. Диво изобилие от цветя и храсти се простираше докъдето виждат очите.

Макар и само на петнадесет мили нагоре по течението на реката след Сидни, Парамата изглеждаше много далече и беше необходимо доста време, за да се стигне дотам заради неравния път и примитивния начин на придвижване. Тъй като Деър беше един от най-богатите фермери, имаше двуколка, но доскоро пътуваше с кола с биволски впряг или пеша. Конете в колонията бяха малко. Внезапно истеричният смях на кукабарата стресна Тиа.

Бен ѝ отправи снизходителна усмивка.

— Ще свикнеш с всички странни гледки и звуци — каза той. — Виждаш ли онези птици с ярки пера на онова високо дърво?

Тиа кимна, мислейки, че никога досега не е виждала такава смайваща гледка.

— Това са какаду и папагали, сигурно ще видиш много кенгура, уалабита, вомбати, различни видове пеперуди, скакалци, скорпиони, змии, крокодили.

— О — изрече тя със смаяна физиономия. — Погледни. Тези орхидеи така ли си растат?

— Да — отвърна Деър. — А това блестящо дърво, което расте до пътя, е бутилково дърво. Цъфти точно по това време на годината.

Едно сиво кенгуру изскочи от храстите и пресече пътя с гигантски скокове. Тиа плесна с ръце и се засмя възхитено.

— Видя ли малкото в торбата ѝ? — запита Бен, обзет от странното желание Тиа да хареса страната му.

— Не — отвърна тя разочаровано. — Но ще знам къде да гледам следващия път.

Пътят до Парамата мина изключително бързо, защото Тиа беше омаяна от околностите. Разбираше любовта на Бен към Австралия, но не беше сигурна, че би могла да оцени тази странна земя като него. Беше много различна от Лондон. Тя се запита колко ли време ще мине, преди да се върне в познатата си среда. Веднага щом успееше да поговори насаме с Бен, възнамеряваше да му се накара здравата, задето я е поставил в такава неловка ситуация.

Минаха през Парамата в късния следобед. Градът се беше разраснал скокообразно и сега се състоеше от много сгради, дървени и тухлени, построени с труда на осъдените в изминалите няколко

години. Сега човек можеше да купи почти всичко необходимо тук, без да се налага да пътува до Сидни. Тиа се надяваше да опознае по-добре града. След като излязоха от Парамата, мина малко време и после Бен обяви, че вече са навлезли в земите на имението Пенрод.

То се простираше на запад и на юг покрай бреговете на река Хоксбъри в безкрайни акри, по-голямата част от които бяха освободени от естествената растителност. Двуколката се отклони по един прашен път и стигнаха до една голяма къща с огради, складове, пристройки, затворнически бараки и овце, пасящи по околните склонове. Едно огромно клонесто дърво хвърляше шарена сянка върху правоъгълната двуетажна къща, пилета кълвяха в прашния двор под закрилата на клоните му.

— Стигнахме у дома, Тиа — усмихна се Бен и скочи от двуколката с лекота, която издаваше радостта и гордостта му. — Не може да се сравнява с величествените къщи в Лондон, но ще видиш, че е удобна.

— Чудесна е — каза Тиа съвършено искрено. Не беше очаквала нещо такова в страна, която още не беше изцяло проучена.

Хващайки я за ръката, той я дръпна към вратата.

— Влез, татко сигурно ни чака.

— Чака тебе — поправи го Деър, — а Тиа ще бъде изненада. Приятна, бих могъл да прибавя.

Вратата се отвори и Рой Пенрод излезе, за да посрещне по-малкия си син.

— Добре дошъл у дома, Бен, благодарен съм, че се отзова на молбата ми.

— Уредих пътуването веднага щом получих писмото ти — каза Бен, прегръщайки възрастния мъж. Косата на Рой беше почти изцяло посивяла, но той все още беше красив в навечерието на шестдесетата си годишнина, силен и енергичен за възрастта си. — Къде е Мод?

— Почива си. Деър каза ли ти, че тя е... болна?

— Да, съжалявам. Защо не ми спомена нищо в писмото? Ами ако не се бях върнал веднага? Или ако бях решил, че ще остана в Лондон още няколко месеца, преди да отговаря на молбата ти?

— Доверих ти се, вярвах, че ще постъпиш както трябва — каза Рой, усмихвайки се топло. — Знаех, че няма да ме разочароваш. Освен това, обещах на Мод, че няма да ти развалям прекарването в Лондон,

като споменавам за болестта ѝ. Ако не беше дошъл, щях да уредя пътуването до Англия и щях да оставя на Деър грижата за имението Пенрод, макар че господ знае, че си има достатъчно работа със собствената си ферма и земята, която купи от Кейт и Робин.

Рой влезе в къщата и Бен го последва, водейки Тиа. Деър ги следваше плътно. Когато влязоха вътре, Рой като че ли забеляза Тиа за първи път. Отправи въпросителен поглед към Бен, после се намръщи, чакайки той да му я представи. Първата му мисъл беше, че неговият безпринципен син е довел любовница у дома, което той нямаше да позволи.

— Може би трябва да ми представиш своята... приятелка, Бен — изрече тихо Рой.

Тонът му беше твърд и осъдителен, докато разглеждаше Тиа със сиви очи, поразително наподобяващи тези на синовете му.

— Мисля, че трябва да седнеш, татко — посъветва го Деър, канейки се да избухне в смях.

— Толкова ли е страшно? — запита Рой, решавайки да остане прав, докато чака обяснението на Бен. — Какво е направил пък сега този млад негодник? Да не си направил на любовницата си дете и сега я водиш у дома, за да роди? Предполагам, че не си се замислил да ѝ предложиш брак, нали, Бен?

Бен се разрази в пристъп на дрезгав смях. На Тиа обаче не ѝ беше толкова весел. Днес вече за втори път я наричаха курва и никак не ѝ харесваше, че не са далече от истината. Независимо от каква гледна точка, тя беше любовница на Бен. Лицето ѝ се обагри в ярка червенина и тя отвори уста, за да изригне на прост уличен език, когато Бен осъзна какво предстои да стане.

— Моля те, Тиа, позволи ми да обясня — обърна се той към нея, готов да запуши устата ѝ, ако стане нужда. — Татко, Тиа е моята съпруга. Тиа, запознай се с баща ми Рой.

— По дяволите, Бен, защо не ме предупреди? — избухна Рой, поглеждайки към нея така, че тя не може да не се усмихне. — Твоята съпруга! Не мога да ти кажа колко се радвам, че си се оженил най-накрая и си се установил. Тиа сигурно е чудесна жена, за да те накара да го направиш. Сигурно много я обичаш. Добре дошла в семейството, Тиа. Моля, простете... предположението ми, че...

— Прощавам ви, господин Пенрод — отвърна тя, хвърляйки към Бен взривоопасен поглед.

Никога нямаше да му прости, че е причинил такова ужасно нещо на семейството си. Те бяха искрено зарадвани от „женитбата“ му и когато научеха истината, сигурно щяха да я намразят. Господи, каква бъркотия!

— Сигурно сте уморени — изрече Рой, все още замаян, че Бен се връща с булка. — Идете си в стаята и се настанете. Можете да се видите с Мод на вечеря. Деър може да доведе Кейси и децата. Ще бъде чудесно цялото семейство отново да се събере. Много жалко, че Робин, Кейт, и малката Моли не са в града, защото и те ще искат да се видят с тебе. Господи, колко ще се изненадат!

— Това е чудесна идея, татко. Знам, че Тиа е изтощена. И на двама ни едно подремване ще ни дойде много добре. — Той се ухили на Тиа с такова дяволито изражение, че и Рой, и Деър избухнаха в силен смях.

— Сигурно е много хубаво да си млад и влюбен — въздъхна Деър пресилено.

— Няма нужда да ми го казваш, братко — отвърна Бен. — Ти и Кейси още се държите като младоженци въпреки годините брак и трите деца. Макар че, трябва да призная, Кейси е изключителна жена и заслужава цялата любов, с която я обсипваш.

— Така е — съгласи се сияещ Деър. — И Тиа е такава, иначе нямаше да се ожениш за нея. Хайде, Бен, ще имаме много време да говорим тази вечер. Ще се видим по-късно, Тиа. Беше ми много приятно да се запознаем. Чудесно е да знам, че брат ми, всеизвестният женкар, има сърце в края на краищата.

Стаята на Бен беше просторна, с изглед към реката на юг и към хълмовете на запад. Мебелите бяха здрави и удобни и Тиа се опита да не гледа към огромното легло, което доминираше над всичко. Известно време гледа през прозореца, мислейки за всички неща, които искаше да каже на Бен.

— Тук ще ти хареса, Тиа — каза той, застанал зад нея. Ръцете му се плъзнаха около тялото ѝ и я прегърнаха здраво. Тя се извърна с потъмнели очи.

— Как смееш! Нямаше право да ме представяш като своя съпруга! Почувствах се като пълна глупачка. Не искам да си представя

какво ще си помисли семейството ти, когато научат истината.

Бен се намръщи. Знаеше, че постъпката му не е съвсем редна, но не можеше да понесе да я представи като своя любовница. Баща му никога не би позволил тя да живее в къщата заедно с него без брак. Не можеше да я остави в Сидни да се грижи сама за себе си, нали? Да я доведе тук, в имението Пенрод беше единственото, което би могъл да направи при тези обстоятелства. Ако я беше довел като гостенка, щеше да се наложи да заемат отделни стаи в името на благоприличието, а той не би могъл да понесе да живее под един покрив с нея и да не се любят. А че ѝ беше предложил брак — беше, за бога!

— Няма значение какво си мислят — каза той извънредно арогантно. — Искам те тук, в моето легло, а не ми се иска да те представям като моя любовница. Не се тревожи, скъпа, ще минем този мост, когато стигнем до него.

Преди тя да протестира, той я притисна към себе си и я зацелува жадно и страстно.

— Ела в леглото, искам да те приветствам както трябва в дома си.

— Ще трябва да преминеш този мост по-рано, отколкото си смятал, Бен. Няма да остана.

— Няма да си тръгнеш, Тиа, няма да ти го позволя.

10

Сложила ръце на кръста, Тиа го изгледа свирепо.

— Не ми харесва да заблуждавам семейството ти. Трябва да си тръгна още сега, преди тази лъжа да се разплете.

— Поне остани, докато татко и Мод не тръгнат — замоли я Бен.
— Не ми се иска да им казваме истината. Ще се оправя с това, ако и когато се върнат в Австралия.

— Брат ти не е глупак — възрази Тиа. — Какво ще си помисли, когато научи, че съм просто твоя... твоя любовница?

Препъна се в думата, но знаеше, че винаги ще бъде само любовница за Бен.

— Имаше възможност да станеше моя съпруга, но поради причини, които само ти и господ си знаете, реши да не го направиш. Щом татко и Мод се установят в Европа, имението Пенрод става мое и Деър няма думата за нещата, които ще стават тук. Ако реша любовницата ми да живее с мене, това и ще направя.

— Не мога да живея в лъжа. Трябва да им кажеш, че не съм ти съпруга. Ако го направиш сега, няма да бъдат толкова шокирани, когато си замина.

Бен трепна. Всеки път, когато Тиа заговореше, че ще го напусне, остра болка свиваше вътрешностите му. Слава богу, той осъзнаваше, че това е само заради силната страст, която изпитваше към малката вещица. Проклетата му страст към Тиа беше причината той да не й позволи да го напусне. Още я искаше, още усещаше трепета на притежанието, когато я докоснеше, и изобщо нямаше намерение да я пусне да иде самичка бог знае къде, докато не бъдеше готов да го стори.

— Когато аз реша, Тиа. Още не е подходящият момент да кажа истината на семейството си. Може би — намекна той — когато ти ми кажеш истината за себе си, ще пожелаея да я съобщя на семейството си и да им кажа за фалшивия ни брак.

Очите на Тиа станаха кръгли като чинийки. Пак ли се връщаха към тази тема? Бен нямаше ли да се умори да я измъчва с адските си въпроси? Може би, ако му каже истината, ще го убеди да ѝ позволи да замине. Тази идея си заслужаваше да помисли над нея. Потънала в облак от объркани мисли, тя не осъзнаваше жадния поглед на Бен или начина, по който сребристите му очи обгръщаха дребните ѝ, заоблени форми. Едва когато той заговори, тя разбра какво е намислил.

— Свали си дрехите, скъпа, имаме много време преди вечеря.

Той смъкна жакета си, издърпа ризата от панталоните и полека започна да откопчава копчетата.

— Наистина ли смяташ, че всичко може да се реши в леглото? — изсъска тя, раздразнена от нехайното отношение на Бен към онова, което тя смяташе за извънредно сериозен проблем.

— Може би няма да се реши, но със сигурност ще се почувстваме много по-добре — изрече той с дяволита усмивка.

Тиа издаде едно неженствено изсумтяване.

— Някога мислил ли си за последиците, ако... ако забременея?

И му отпрати изпепеляващ многозначителен поглед. Бен замря с объркано изражение.

— Да забременееш ли?

— От известно време насам знам как се правят деца — каза тя с доза сарказъм.

Деца, помисли Бен, странно удовлетворен от тази мисъл. Никога не си беше поставял за цел да става баща. В действителност беше полагал големи грижи в миналото, за да предпазва любовниците си от забременяване. Доколкото знаеше, не беше създал незаконни деца нито тук, нито в Англия. Беше облекчен, когато Деър беше осигурил семейството с наследници, и не се чувстваше принуден, а и не беше имал желание да последва брат си. Честно казано, мисълта Тиа да му роди дете му се стори доста интригуваща. В действителност едно гласче в мозъка му шептеше, че това би било сигурен начин да не ѝ позволи да го напусне.

— Не си бременна, нали? — запита той, внезапно замаян от мисълта, че Тиа сигурно не току-така поставя този въпрос.

— Не съм, слава богу — отвърна тя с такова искрено облекчение, че Бен се намръщи раздразнено. Не искаше да има изобщо деца, или не

искаше деца от него? — Но не искам да кажа, че това не може да се случи.

— Можеш да ми повярваш, ще се грижа за тебе — каза тихо Бен. — Не съм някой безчестник. Ще минем този мост, когато стигнем до него.

— Още един мост ли, Бен? Какво ще стане, когато следващият мост изведнъж се окаже провален в средата на реката и ти трябва да се удавиш или да плуваш?

— Ще плувам, разбира се — отвърна той находчиво. И посегна към нея. Тревожеше го това, че говорят за нещо толкова далечно, че можеше и да не се случи. Освен това, той говореше напълно сериозно. Ако Тиа заченеше, докато живеят заедно, щеше да се погрижи за нея и за детето им. Може би това би променило намерението ѝ да не се омъжва за него. Не че имаше намерение пак да ѝ предлага брак, каза си той. Един път беше достатъчно, особено след резултата от първия път.

— Знам един много хубав начин да те накарам да забравиш за неприятните неща — каза той, притегляйки я към твърдата стена на гърдите си. — Младоженците не трябва да мислят за сериозни неща, очаква се да се радват един на друг колкото може по-често. А аз наистина се радвам, когато съм с тебе, Тиа, невероятно много. Ти си толкова очарователно страстно дребосъче, че не мога да повярвам какъв късмет имах, че те намерих.

Ако Тиа искаше да признае истината, би казала точно това за Бен. Ако той не я беше извлякъл от лондонските улици, сега можеше да е мъртва. Ужасни неща се случваха с хората, живеещи на улицата, принудени да се оправят сред крадци, насилници и измета на обществото. Еднооката Берта можеше да реши да я продаде на някого от гнусните си другари, стига той да ѝ плати достатъчно. Можеше да я изнасят и убият и никой няма да оплаче смъртта ѝ.

А Бен я беше въвел в един свят на наслада, каквато тя не беше знаела, че може да съществува. Ако не беше той, сигурно целият ѝ живот щеше да мине, без да познае любовта — ако това, което споделяха с него, можеше да се нарече любов. Тиа беше достатъчно прозорлива, за да осъзнае, че Бен я желае и просто задоволява огромния си апетит. Тя беше нещо непознато, тайна, която разпалваше сексуалния му апетит, и привлекателността ѝ щеше да трае само докато страстта му към нея се уталожил и тя престане да му бъде

интересна. Гордостта ѝ налагаше да го напусне, преди това да се е случило.

Или преди да му беше отдала сърцето си.

Един натрапчив глас вътре в нея ѝ казваше, че вече е прекалено късно.

Тогава мислите ѝ се пръснаха, когато Бен я целуна; устата му беше гореща и твърда срещу нейната, езикът му разделяше устните ѝ, за да се пъхне между тях. Ръката му беше под брадичката ѝ, задържайки главата ѝ неподвижна, докато той опустошаваше устата ѝ на воля, обладавайки я с цялата мъжка арогантност, с която беше така известен. Тиа се опита да обърне глава, но той я държеше здраво и всяка съпротива отпадна под яростните му целувки. Целувката с Бен беше все едно да попадне във вихъра на бясна буря, от която нямаше спасение.

За свой ужас тя разбра, че не иска да бяга от него.

Нито сега... нито когато и да било.

Докато я целуваше, той беше свалил надолу корсажа ѝ, държейки ръцете ѝ притиснати отстрани, за да оголи гърдите ѝ. Тъмните косми, които покриваха широките му голи гърди, предизвикваха много еротично усещане в чувствителните ѝ зърна. Тиа изстена и се притисна към него, а остроето му изохкване ѝ показва колко му харесва реакцията ѝ.

— Никога няма да можеш да ме убедиш, че не ме искаш — каза Бен. В гласа му имаше нещо странно, което не се поддаваше на определяне. — И господ знае, че те искам. Действаш ми като никоя друга жена, която съм познавал.

Вдигайки я високо в ръцете си, той я отнесе на леглото. Тиа не протестира, защото знаеше, че няма да има никакъв смисъл. В края на краищата той щеше да направи каквото иска, а тя беше достатъчно честна, за да си признае, че също го иска. Преди да легне до нея, той полека свали дрехите си. Тиа го наблюдаваше с пламтящ поглед и според нея той беше най-привлекателният мъж, когото някога беше виждала. Нямаше нито капка тлъстина по едрото си тяло. Беше само твърда плът и кости, привлекателно облечени в стегнати мускули и сухожилия. Когато се обърна, за да метне дрехите си на стола, тя се възхити на стегнатите кълба на седалището му и дългите, здрави крака.

Тогава той коленичи до нея с потъмнели от желание очи и започна да я съблича с опита на мъж, запознат с женските дрехи. Когато тя остана съвсем гола, той се отпусна назад на пети, за да ѝ се възхити. Тиа трепна, когато той започна да я люби с очи — полека, спокойно. После започна да я докосва, гърдите, зърната, спря за миг на корема ѝ, преди да прокара дългите си пръсти по златното руно между краката ѝ. Тя трепна, когато пръстите му я намериха, разтвориха я и проникнаха в нея.

Бен я загледа втренчено, докато пръстите му влизаха и излизаха в ритъм, който подпали кръвта ѝ. Тя започна да се извива под напора на ръката му, за да облекчи болката в слабините си.

— Обичам да те гледам, когато ти давам наслада — прошепна той срещу устните ѝ. — Лицето ти е толкова изразително, очите ти ми казват, че това, което правя с тебе, ти харесва. Има си предимства това, да се представяш за моя съпруга, нали?

Безчувствената му забележка възвърна контрола над сетивата ѝ и тя избухна.

— По дяволите, Бен, ти си задник, ако мислиш, че си единственият мъж, който може да ми даде удоволствие. Подозирам, че всички мъже имат едно и също и някои дори са толкова опитни като тебе, ако става дума за любене.

— Може би — съгласи се той, стискайки зъби, — но никога няма да разбереш дали подозренията ти са верни. Ти ми принадлежиш, Тиа и проклет да бъда, ако ти позволя да си отидеш. А този уличен език никак не ми харесва. — Независимо от конкретните думи тя винаги умееше да го среже. — Сега млъкни и ме остави да те любя.

Притисна я към дюшека, тялото му беше твърдо и горещо, изискващо цялото ѝ внимание, когато навлезе в нея. Тя посрещна атаката му с дрезгав вик, мислите ѝ се разбягаха, а краката ѝ инстинктивно се обвиха около хълбоците му, карайки го да навлиза по-дълбоко... още по-дълбоко...

Влязъл дълбоко, той спря, вкусвайки играта на мускулите, които го обхващаха плътно, наслаждавайTM се на палещата топлина на тялото на Тиа така, както не го беше вкусвал с никоя друга жена.

— Бен...

— Търпение, скъпа, ще получиш всичко, каквото искаш. Някога разочаровал ли съм те?

Думите му не успяха да облекчат болката, натрупваща се в нея, и тя се размърда нетърпеливо. Бен изстена, но остана напълно неподвижен, навеждайки глава, за да положи няколко нежни целувки по гърдите ѝ. После внезапно я преобърна и Тиа се озова върху него, получавайки цялата свобода, за която копнееше. Тя изви гръб и той навлезе още по-дълбоко в нея. Но пак не помръдна, не и преди Тиа да започне полека да се люлее напред-назад. Внезапно Бен не можа да се сдържи, извика и сграбчи ханша ѝ, задържайки я на място, докато влизаше и излизаше, без да спира. Тиа го яздеше диво, страстно, радостно. Бен стисна зъби и продължи с движението.

Тя изведнъж замря и той почувства как ситни вълни пробягват по тялото ѝ. Кръвта му бучеше така яростно във вените, че той отпусна юздите на страстта си и продължи да влиза и излиза безпаметно, докато кулминацията му не избухна.

Когато Тиа се свести, Бен се беше надвесил над нея и я гледаше с учудено изражение. Очите му издаваха недоумение, сякаш не беше сигурен какви са чувствата му към нея. Но емоциите му бяха твърде сурови точно сега, когато се намираше толкова близо до ръба, за да ги изследва докрай.

— Спи, Тиа — изрече той нежно. — Ще те събудя навреме за вечеря.

Тя нямаше нужда от подканване, обърна се и веднага заспа. Бен въздъхна, прегърна я и се опита да си припомни всички причини, поради които някога се беше заклел да не се жени.

. Деър и семейството му вече се бяха събрали в приемната когато Бен и Тиа слязоха долу. Тиа се беше успала, а той не искаше да я буди до последния момент, така че тя нямаше достатъчно време, за да се издокара. Бен се засмя на трескавите ѝ приготовления и ѝ каза, че не може да стане по-красива, дори да прекара цели три часа в опити да го направи. Тиа прие това за комплимент, но понеже познаваше Бен, не можеше да бъде сигурна. За неин късмет обаче нямаше защо да се притеснява.

Изглеждаше прелестна и невероятно млада в светлозелената си рокля, която съвършено обгръщаше тънката ѝ талия и разкриваше перленобялата горна повърхност на гърдите ѝ по най-добрия възможен начин над скромното деколте на корсажа ѝ. Тя се беше опитала да свърже светлорусата си коса на темето, за да изглежда малко по-

възрастна, но резултатът беше една очарователна купчина букли, чиито краища се спускаха на тила и челото в непокорни спирали. Бен никога не я беше виждал по-красива, освен може би когато беше цялата порозовяла от любенето им, с блеснали от страст очи.

Отначало тя беше плаха, все още чувствайки се виновна заради измамата, която представяше заедно с Бен. Искаше неговото семейство да я хареса, но смяташе, че би било по-уместно да не бъде така. Ако не я харесат, щеше да ѝ бъде по-лесно да си тръгне и те да разберат, че не е била и никога няма да бъде съпруга на Бен. Но Кейси Пенрод не ѝ позволи да остане дистанцирана. Топлото ѝ посрещане и трите възхитителни деца плениха сърцето на Тиа.

— Тиа, аз просто не знаех какво да кажа, когато Деър ми каза, че Бен се е оженил — каза Кейси, усмихвайки се радостно.

Според Тиа тя беше най-красивата жена, която някога беше виждала, с огнената си коса и живо лице. Изглеждаше прекалено млада, за да бъде майка на три деца.

— Ха — забеляза Деър с развеселено изсмиване — това май е първият път, когато нямаш какво да кажеш. Острият ти език все ме преследва.

— Смея да кажа, че го заслужаваш, Деър Пенрод — отвърна моментално Кейси.

Ярките ѝ зелени очи блеснаха като изумруди и на Тиа ѝ стана ясно, че Деър и Кейси са един за друг. Също толкова очевидно беше и че се обичат. Горещите погледи, които си разменяха, бяха чувственият израз на близостта им.

Тогава Тиа пак се намери в центъра на вниманието им.

— Разкажи ми всичко за себе си, Тиа — помоли я Кейси. — Бен изобщо не ни е писал нищо за тебе, нито пък е споменавал, че се е влюбил в англичанка. Той винаги си е мълчал, но това е нелепо. Всички много се радваме да видим този младеж щастливо оженен и глава на семейство. Как и кога се запознахте?

Всички притихнаха и зачакаха Тиа да даде повече подробности от ухажването и женитбата. Тя отправи унищожителен поглед към Бен, облиза пресъхналите си устни и изрече:

— Ние... така да се каже, се сблъскахме на улицата.

— Трябва да си му направила силно впечатление — осмели се да предположи Деър. — Откога се познавате?

— Не е от много отдавна, в действителност — отговори Бен, спасявайки Тиа от необходимостта да лъже още. — В момента, когато я видях, разбрах, че сме един за друг.

Тиа ахна, подготвяйки се да хвърли гневно предизвикателство към него, но пронизителният му поглед я накара да замълчи.

— Колко романтично — каза Мод с подозрително замъглени очи.

Жена със слаба конструкция, тя беше станала особено крехка, откакто Бен я беше видял за последен път. Принудителната работа и трудностите, които беше изживяла, преди да срещне Рой и да бъде освободена от губернатора Макуори, се бяха отразили на здравето ѝ. Някога румената ѝ кожа сега беше восъчна и прозрачна. Рой се беше влюбил в нея, когато тя беше на около четиридесет и пет години и работеше за Робин и Кейт в имението Маккензи. Бен не можеше да обвини баща си, че иска да я заведе в Швейцария, за да се погрижат възможно най-добре за нея, защото тя беше мила жена, чийто живот не беше протекъл леко.

— Откога сте женени, Бен? — запита Кейси с невинно любопитство.

Нямаше представа, че въпросите ѝ разпалват вина в сърцето на Тиа.

— Оженихме се малко преди да получа писмото от татко да се върна у дома.

— Обзалагам се, че семейството на Тиа не е искало тя да отиде на другия край на света — вметна Рой.

— Аз... — Тиа погледна безпомощно към Бен, но този път той не каза нищо, изчаквайки да чуе какво ще каже тя за семейството си. — Родителите ми са мъртви. Нямам близки роднини.

— Съжалявам, Тиа — изрече искрено Рой. — Не исках да разпитвам или да отварям стари рани. Може би трябва да седнем да вечеряме и да оставим въпросите за по-късно.

Отначало Тиа беше много нервна, за да направи друго, освен да побутва храната в чинията си, но тъй като вече не я питаха за „брака“ ѝ с Бен или за миналото ѝ, тя най-накрая се отпусна и се наслади на възхитителното ядене. След шестте месеца еднообразна корабна храна това ядене ѝ се струваше великолепно и тя се уплаши, че ще се претъпче. По едно време Бен хвана ръката ѝ под масата и я стисна, вероятно за да ѝ даде кураж. Странно, но това ѝ помогна.

След вечерята Тиа се посвети изцяло на деветгодишния Брендън, вече млад мъж, и копие на красивия си баща, на възхитителната червенокоса Луси, почти на седем години, и малкия Куин, гласовито и енергично двегодишно момченце. Би дала всичко, за да има такива деца някой ден, помисли тя замечтано, и любещ съпруг, който да обожават нея и децата им. Имаше възможност да роди дете на Бен, ако остане с него, но я болеше, като си помислеше, че няма да бъдат истинско семейство като Деър и Кейси.

Мод се извини първа, последвана веднага от Рой, който се присъедини към нея в спалнята им. Деър, Кейси и децата им също се оттеглиха. Тиа остана няколко минути на вратата, след като те си тръгнаха, заслушана в странните нощни звуци на птици, животни и насекоми. Въздухът беше мек и уханен, небето блещукаше с хиляди звезди, а луната беше така пълна и светла, че чак очите я заболяха да се вира в нея. Чуваше реката в далечината, как ромони, тичайки към морето, и се сети за вонята на лондонските канавки, претъпканото пристанище и хората, борещи се за пространство в пренаселения град.

— Невероятно, нали? — каза Бен, заставайки зад нея.

— Да — съгласи се тя и трепна, когато голямата му ръка затопли рамото ѝ.

Винаги ли ѝ беше въздействал така? *Да, отговори съвестта ѝ.* Защо, мислиш, ми е толкова трудно да си тръгна? *Защото го обичаш.*

Мисълта беше толкова зашеметяваща, че тя едва не подскочи и се разтрепери.

— Студено ли ти е, скъпа? — запита загрижено Бен.

— Не. — Внезапната мисъл, че го обича, я изплаши. Любовта нямаше място в живота ѝ. Любовта беше за жени, които можеха да обичат свободно и безрезервно. Тя не беше свободна да обича или да се отдаде на някой мъж. Слава богу, че Бен не се интересуваше от брака. — Просто си мислех, че... — И замлъкна.

— Какво си си мислила? — подсмихна се той.

Тя прехапа долната си устна.

— Мислех... че съм уморена. Ти ме изтощи днес следобед, а след това дълго пътуване мисля, че бих могла да спя няколко дни подред.

— Днес направи силно впечатление, скъпа — каза Бен с щастливо блеснали очи. — Плени сърцата на всичките ми роднини.

Смятат, че съм късметлия, задето съм те намерил.

— Знаеш какво мисля за това, — каза Тиа, обръщайки се, за да затвори вратата зад себе си. — Никак не ми се иска да ги лъжа. Искам да се махна.

— Къде ще отидеш? Какво ще правиш? Ако останеш с мене, това ще нарани само гордостта ти. Татко ми каза, че те с Мод заминават за Англия с кораба на Джереми следващата седмица. След като заминат, можеш да кажеш на Деър и Кейси, че не сме женени, ако това искаш наистина. Само не си мисли, че можеш да си идеш ей така, защото няма да го позволя. Ти си чудесна любовница.

— Само това ли съм за тебе, Бен?

Тя не дочака отговора му. Втренчи се в очите му за един миг, който ѝ се стори цяла вечност, обърна се и се отдалечи. Бен загледа изправения ѝ гръб и изкусително тънките глезени, докато тя се качваше по стълбите. Очите му бяха мрачни, когато влезе в кабинета, затвори тихо вратата зад себе си и започна да се налива с алкохол.

Само това ли съм за тебе, Бен?

Думите на Тиа отекваха в главата му, закривайки всичко с изключение на предизвикателството, което му беше отправила. По дяволите! Тя беше прекрасна любовница. Гореща, страстна, толкова отзивчива, че само трябваше да я докосне и тя изгаряше. Беше спал с много страстни жени и преди, но не и с такава, която да му въздейства толкова силно като Тиа. И не я разбираше. Понякога беше сквернословна малка вещица, чийто език пареше слуха му. И го шокираше с мекотата и страстта си в обятията му, речта ѝ ставаше фина, обноските ѝ — безупречни. Коя беше истинската Тиа? Какво, по дяволите, означаваше за него? Той се напи много преди да беше разгадал мистерията, заобикаляща Тиа, или да се беше справил с чувствата си към нея.

Тиа се събуди, когато дневната светлина избухна над земята така внезапно, че тя се стресна. Бен ѝ беше обяснил, че мракът настъпва точно така неочаквано, като тъмна завеса, която пада без предупреждение, но с това се свиква. Тогава тя си спомни, че той не беше дошъл в леглото при нея тази нощ. Това я обезпокои повече, отколкото би искала да си признае. Да не би да беше решил да спи

другаде? Да не би да се беше уморил от нея? Или най-накрая беше сметнал, че има нещо смислено в предложението ѝ да престанат с този маскарад?

Бен избра точно този момент, за да влезе, залитайки, в стаята, с помътнени очи и рошава коса. Синьо-черна брада беше покарала по лицето му, изглеждаше ужасно.

— Кажу ми на татко, че ще слеза веднага — измънка той, стоварвайки се на леглото. Тиа успя да му се измъкне, но не можа да избегне дъха му, силно лъхащ на алкохол. — Кажу ми, че жена ми ме е изтощила.

И ѝ се ухили глупаво.

— Ти си пиян — забеляза тя, питайки се какво ли го е накарало да се напие.

Обикновено почти не пиеше.

— Само малко — изрече той сухо.

Но преди Тиа да го разпита каква е причината за срамното му състояние, той заспа и хъркането му я прогони от леглото.

Рой беше повече от доволен от начина, по който се бяха развили нещата с Бен. Не се съмняваше, че трябва да остави фермата на Бен сега, когато той вече беше женен и глава на семейство. Рой можеше и да не се върне в Австралия и мислеше, че би могъл да умре доволен, ако знае, че земята, за която беше работил толкова усилено, ще процъфтява под грижите на Бен. Точно както земята на Деър щеше да бъде наследена от неговите деца, така и имението Пенрод щеше да остане за децата на Бен. Той му го каза в един от разговорите им насаме, когато го осведоми, че може и да не се върне. След като Мод се излекува, ако се излекува, възнамеряваше да я заведе на продължителен меден месец, за да види всички места, които никога не беше виждала.

Бен помисли да уважи молбата на Тиа и да каже на баща си, че те двамата не са женени, когато думите на Рой отнеха вятъра от платната му. Той не можеше да разочарова баща си, когото толкова обичаше, или да го накара да отложи пътуването, което Рой предприемаше, за да търси помощ за Мод. Тиа просто трябваше да изчака, докато Рой и Мод напуснат Австралия на борда на „Марта“.

Междувременно Бен много мислеше. Страхуваше се, че Тиа става прекалено важна за него. През деня се занимаваше с фермата, поемайки всички отговорности, които някога беше носил Рой, но нощем желаше Тиа със свирепа страст, която беше много по-силна от потребността му от храна и вода. Беше благословен, любеше се с нея непрестанно, оставяйки клеймото си върху тялото ѝ. Още го болеше, че тя беше отклонила предложението му за брак и той се беше заклел, че няма да постъпи така глупаво втори път. По някакъв начин трябваше да преодолее вманиачаването си и да мисли за нея като за жена, която просто задоволява нуждите му, каквото би могла да прави и всяка друга жена.

Първата му стъпка към възвръщането на предишния начин на живот беше много трудна, поне дотук. След този първи ден в имението Пенрод Бен изведнъж престана да се люби с Тиа. Напиването през първата нощ беше първият признак, че променя навиците си. Бен беше мъж, който се гордееше с броя на жените, с които се беше любил, без да се обвързва емоционално. Беше почти на тридесет години и никоя жена не беше докоснала сърцето му. Нямахше да позволи на тази кавгаджийка от лондонските улици да промени живота му. Харесваше си го точно такъв, какъвто беше. Освен това, Тиа вече много пъти беше настъпвала егото му.

Тиа неохотно се съгласи да продължат с маскарада, докато Рой и Мод заминат за Англия, но не и след това. Когато Бен престана да се люби с нея, тя предположи, че той се е замислил сериозно над думите ѝ за възможната бременност. Очевидно не искаше копелета, а това ѝ беше изгодно, макар че мисълта да има дете от него ни най-малко не я тревожеше. Всъщност, това странно я успокояваше. Тя отпъди тази мисъл. Нямахше представа, че когато спи до нея нощ след нощ, без да я докосва, това изтощава самообладанието му до крайност.

В края на втората седмица, след като Тиа пристигна в имението Пенрод, тя и Бен закараха Рой и Мод в залива на Сидни при „Марта“. Джереми Комбс ги приветства с добре дошли на борда и докато Тиа им помагаше да се настанят в каютата, Джереми поговори насаме с Бен.

— Пазя тайната ти, приятел, но не съм сигурен, че това е правилното нещо — изрече той, поглеждайки навъсено към Бен. — Рой изглежда много привързан към Тиа и доволен от вашия брак. По

дяволите, Бен, ожени се за момичето! Колко време ще я държиш като своя любовница? Деър ще ти отпори ушите, като научи истината.

Силна червенина обля врата на Бен.

— Тя ми отказа, не помниш ли? Не се безпокой, ще оправя нещата.

Точно тогава Тиа се появи и се сбогува с Джереми. После двамата с Бен слязоха от кораба. Останаха да махат с ръце от брега, докато корабът вдигаше котва и платната му се пълнеха с вятър. Рой и Мод бяха излезли на палубата и махаха енергично в отговор. Бен не пожела да тръгне, докато „Марта“ не остана само една тъмна точица на хоризонта. После хвана Тиа за ръка и двамата се насочиха към двуколката, оставена малко по-нататък.

— Имаме много време — каза той, — искаш ли да напазаруваме, преди да се върнем у дома? Дрехите, които ти купих в Лондон, не са подходящи за Австралия. Можеш ли да шиеш?

Тя поклати отрицателно глава. Човек нямаше как да се научи да шие, докато ограбва чуждите джобове.

— Няма значение — вдигна рамене той. — Някоя от прислужничките може да помогне.

— Нямам нужда от нищо — настоя Тиа. Не искаше да бъде задължена към Бен повече, отколкото вече беше. — Но ще бъда доволна, ако ме позволиш да попитам собствениците на магазини дали някой няма нужда от помощничка. Искам да спечеля достатъчно пари, за да си купя билет за пътя до Англия.

Бен толкова се ядоса, че буквално хвърли Тиа в двуколката, преди да скочи вътре.

— Ти не слушаш ли какво ти говоря? Не можеш да намериш работа.

— Мога да опитам — настоя тя упорито.

— Не мисля. Когато бъда готов да те пусна, сам ще ти платя пътя. — Защо се самоизмъчваше така? Трябваше просто да й позволи да си иде и да се отърве от нея.

— Няма да живея в дома ти като твоя любовница. Наеми ме за икономка и ми плащай заплата.

— Какво! И дума да не става. — Той взе юздите и подкара двуколката.

Тиа кипеше в безмълвен гняв, докато Сидни оставаше зад гърба им. Защо Бен беше толкова упорито? Очевидно се беше уморил от нея, защото не се беше опитвал да се люби с нея вече дни наред. Защо изобщо му беше притрябвала?

— За нищо няма да ти послужи да ме държиш тук — каза тя, отрицвайки гневните си мисли. — Не можеш да ми попречиш да си тръгна, Бен.

Той разбра, че тя казва истината, и затърси обяснима причина да я задържи в Австралия, в дома си, в леглото си. Само една му дойде на ум. Той рязко спря двуколката и я дръпна встрани от пътя сред едни високи евкалипти.

Сега пък какво, зачуди се Тиа, разтревожена от суровото му изражение. Сякаш водеше война вътре в себе си. Когато се обърна към нея, очите му бяха тъмни от бушуващите емоции. Отвори уста и думите заизлизаха. Поразителни думи. Думи, които не беше смятал да изрича, но те се лееха сякаш по своя воля.

— Омъжи се за мене, Тиа. Можем да се върнем сега в Сидни и да се оженим тихомълком пред някой свещеник.

Тя се смая. Искаше да се омъжва за него. Повече от всичко искаше да се омъжи за Бен. Макар че не го желаше, немислимото се беше случило. Тя беше отдала сърцето си на Бен Пенрод. Нямаше право да го обича, нито него, нито когото и да било друго. Несъмнено бог щеше да я накаже, задето беше изоставила дълга си. Нямаше значение, че не й бяха дали думата по въпроса. Сега беше наказана.

— Аз... не мога да се омъжа за тебе, Бен.

Очите му станаха така студени и далечни, че тя потръпна.

— Не искаш или не можеш?

— Все едно. Не мога и не искам.

— Проклета да си!

В гласа му прозвуча огромна горчивина, докато вземаше юздите и връщаше двуколката отново на пътя.

11

Тази нощ Бен напусна стаята, която споделяше с Тиа. Последните му думи, преди да излезе, бяха:

— Създал съм чудовище. Очевидно всичко, което искаш от мене, е да те обслужвам като жребец.

Не си спомняше откога не е бил толкова ядосан. Не само беше направил нещо, което се беше заклел никога да не прави, но го беше извършил два пъти. А Тиа беше наранила гордостта му, като му беше отказала и двата пъти. Какво, по дяволите, искаше тя от него? Наистина ли й харесваше да го гледа как се търкаля в краката й? Наистина ли й беше приятно да го вижда как се прави на кръгъл глупак? Ако беше умен, щеше да й плати билета до Англия и да забрави тази малка вещица.

Ако беше толкова лесно, защо не можеше да го направи?

След като беше видял всички изпитания и страданията, които Деър и Робин бяха изтърпели, за да спечелят жените си, той се беше заклел никога да не се жени. Но въпреки клетвата си беше позволил да бъде манипулиран и обърнат с шевовете навън от едно момиче, което криеше някаква грозна тайна и отказваше да я разгласи.

Ако не я желаше с такава страст, която граничеше с отчаяние, щеше да й даде малко пари и да се сбогува с нея.

Тиа лежа будна дълго време тази нощ. Бен имаше пълното право да я изхвърли, но не го беше направил. Нима му харесваше да я наказва? Така ли беше в действителност? Да знае, че го обича и не може да направи нищо... това беше изключително изтезание. Той знаеше, че тя няма свои пари и не може да замине без негова помощ. Сега бе хваната в капан, в толкова болезнена ситуация, че всеки ден беше изпитание за издръжливост. Ако не беше такава страхливка, щеше да рискува и да спечели цената на един билет до Англия въпреки твърденията на Бен, че няма да си намери работа. Друго, което я задържаше, беше неизбежният факт, че връщането в Лондон я излагаше на опасност.

Безизходицата между Тиа и Бен продължаваше. Той почти не ѝ говореше в следващите дни. Когато Кейси дойде на гости, усети скръб у Тиа и се запита какво ли е направил Бен, за да причини очевидната пукнатина, която внезапно беше зейнала помежду им. Тя спомена за това на Деър, който предложи да направят тържество по случай женитбата на Бен и Тиа. Кейси сметна това за прекрасна идея и изпрати съобщение до Робин и Кейт, за да дойдат в Парамата. Кейси и Деър подхванаха темата при следващото си посещение в имението Пенрод.

— Ще бъде чудесно — възкликна Кейси, пляскайки с ръце. — Не сме организирали тържества толкова отдавна. — Зелените ѝ очи блеснаха от възбуда. — Така всички съседни ще имат възможност да се запознаят с Тиа. Вече уведомих Робин и Кейт.

Сърцето на Тиа се сви. Ентусиазмът на Кейси и нейното намерение да я представи като съпруга на Бен беше горчив хап, който тя не можеше да преглътне. Беше длъжна пред тези добри хора, трябваше да сложи край на тази измама веднаж завинаги.. Изглежда свирепо Бен в нямо предизвикателство, вдигна брадичка и каза:

— Страхувам се, че за тържество по случай нашия „брак“ не може и дума да става.

— О, Тиа, моля те — изрече Кейси. — Не знам какво става между тебе и Бен, но знам, че може да се поправи. Очевидно вие се обичате много. Тържеството ще бъде точно това, което един лекар би предписал.

— Никой лекар на света не може да излекува нещо, което не е съществувало.

Кейси изглеждаше озадачена, но Деър отправи към Бен изпепеляващ поглед, започвайки да разбира къде се крие проблемът.

— Би ли ни обяснила, Тиа? — помоли я той. Тя си пое дълбоко дъх и изрече:

— Ние с Бен не сме женени и никога не сме били. Всичко е лъжа, манипулация. Аз... съжалявам, наистина, не съм искала да нараня някого.

Деър изглеждаше невероятно ядосан, когато се нахвърли на брат си.

— Какво, по дяволите, иска да каже Тиа, братко? Обяснявай както трябва, иначе ще ти избия всички дяволи от главата. Толкова

много ли означава свободата ти за тебе, че си се възползвал от едно невинно младо момиче?

— Не знаеш за какво говориш — възрази разгорещено Бен. Доця му се да извие врата на Тиа, задето беше отворила буркана с червеи.

— Ще отсъдя, когато чуя фактите — намръщи се Деър. — Но като знам склонността ти към разврат и женкарство, смея да предположа, че не е по вина на Тиа. Бих могъл да се закълна, че си почтен. Доказвал си го неведнъж, ако си спомняш.

Говореше за онзи момент, когато Бен самоотвержено беше предложил да се ожени за Кейси, за да я запази за Деър, вместо да позволи друг мъж да я има.

— Вярно е, че я докарах в Австралия против волята ѝ, но...

Това беше всичко, което Деър искаше да узнае и той се нахвърли върху Бен. Рядко го беше удрял, но този път чувстваше, че има защо. Бен залитна под убийствения удар на брат си, но не направи нищо, за да се защити. Деър беше темпераментният член на семейството и Бен знаеше, че щом даде воля на гнева си, ще се успокои. Потърка брадичката си, докато брат му го гледаше с присвити очи, готвейки се да му нанесе още един удар. Този път Тиа се намеси.

— Деър, Бен не е виновен! Той наистина е почтен. Предложи ми да се оженим, но аз отказах.

— О, Тиа, защо? — възкликна умолително Кейси, възвръщайки си дар слово.

От трудностите, които беше преживяла, преди да се оженият с Деър, знаеше, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, и много искаше да изслуша обяснението на Тиа.

— Това... е лично.

Захапа долната си устна, внезапно осъзнавайки, че тези чудесни хора биха запазили тайната ѝ, ако реши да я разгласи. Но смееше ли?

Деър изобщо не беше убеден.

— Да не би да го защитаваш? Всички знаем, че той ненавижда брака, че е живял разпуснато в Лондон в последните няколко години. Какъв аргумент използва, за да те убеди да напуснеш Англия и да му станеш любовница? Да не би да ти се е натрапил и после да е заплашил, че ще каже на всички, че те е покварил?

— По дяволите, Деър, правиш ме да изглежда като първокласна свиня — изсъска Бен. В гласа му се долови горчивина, когато изгледа

първо Тиа, а после Деър. Болеше го, че собственият му брат го обвинява в непочтеност. И то само защото се беше вмениачил по една красива малка разбойничка, която дружеше с крадци, джебчии и утайката на обществото.

— Предложих брак на Тиа. Два пъти.

Деър премига смаяно.

— Два пъти? Брат ми е предложил брак два пъти? — Беше толкова зашеметен, че очакваше да го удари гръм.

— Вярно е — потвърди Тиа. — Аз съм виновна, че не се оженихме. Не можех... искам да кажа, не исках да се омъжвам за Бен.

— Предпочиташ да бъдеш негова любовница, а не съпруга? — запита Кейси ужасена. — Мисля, че ни дължиш обяснение, Тиа. Каква причина може да имаш, за да откажеш едно почтено предложение? Всеки може да види, че се обичате.

Думите ѝ извикаха тъжна усмивка на устните на Тиа. Вече за втори път Кейси изказваше предположението, че Бен и Тиа се обичат. Колко жалко, че това се отнасяше само за единия от двамата.

— И на мене ще ми бъде интересно да чуя това обяснение — забеляза сухо Бен.

Устните му се извиха в нещо, което никак не наподобяваше усмивка.

Тиа посрещна погледа му с трепване на мигли.

— Не съм... не съм достатъчно добра за Бен. Той ме намери сред крадци и джебчии. Всъщност, аз го обрах в деня, когато се срещнахме.

— Беше облечена като момче и се стреснах, когато... ъ-ъ... случайно открих, че под парцалите има тяло и лице на ангел. Но трябваше да я чуете как говори. — И той красноречиво изви очи нагоре.

— Но това е невъзможно! — възкликна Кейси. — Тя е твърде възпитана, за да върши нещата, за които разказваш.

— Ако я бяхте чули как ругае, нямаше да мислите така — настоя Бен. — Въздухът наоколо ѝ посиняваше от уличния ѝ език. Беше толкова добра в това, че никой не би могъл да предположи, че това е фасада, за която крие пола си. Единственото, което така и не ми каза, беше причината, поради която се крие сред лондонските отрепки, или защо животът ѝ е в опасност.

— Вярно ли е всичко това, Тиа? — запита предпазливо Деър.

— Аз... да — прошепна тя.

Твърдите линии на лицето му се смекчиха в нерешително признание. Беше чувал и преди доста странни разкази, но това със сигурност беше невероятно.

— Съжалявам, че те ударих, Бен.

— Приемам — каза Бен. — Сигурно съм си го заслужил. Наистина винаги си имал ужасен темперамент. Не знам как Кейси е успяла да те опитоми през всичките тези години.

— Не беше лесно — изрече Кейси с дръзка усмивка, — но знам как да се справям с него. Знам и как да оправим това положение. Ще направим скромна сватба в имението Пенрод.

— Не! — извика Тиа. Като знаеше непредсказуемия ѝ характер, Бен беше сигурен, че пак ще избухне в, улични ругатни. Но според него тя показва забележителна сдържаност, когато просто повтори: — Не.

Деър и Кейси размениха многозначителни погледи, докато Бен просто поклати глава.

— Предлагам ѝ брак два пъти и няма да предлагам трети път. Тиа за последен път тъпче гордостта ми. Знам, че ще ми откаже, ако ѝ предложи за трети път, затова предпочитам да покажа поне някакво самоуважение.

— Бен има право — прибави Тиа, задавяйки се от думите. — Няма да се омъжа за него при никакви обстоятелства.

Това беше най-трудното, най-невярното изречение, което някога беше произнасяла. Почувства остра болка в сърдечната област. Животът ѝ беше объркан и най-доброто, което би могла да направи за Бен и семейството му, беше да не ги замесва в проблемите си. Това беше клетва, която възнамеряваше да удържи.

— Сигурна ли си? — запита Кейси, опитвайки се да разбере Тиа, което обаче ѝ беше много трудно.

— Абсолютно — закле се Тиа, изглеждайки абсурдно убедена.

— Тогава мисля, че нищо не може да се направи — каза Деър, поглеждайки я строго. — Може би Бен и Тиа трябва да обсъдят това помежду си. Убеден съм, че има някакво решение, но на тях двамата се пада да го намерят.

След малко Кейси и Деър събраха децата си и си отидоха. Бен и Тиа останаха свирепо взрени един в друг. Мрачният израз около устата

му говореше колко е ядосан.

— Надявам се, че като разстрои Деър и Кейси, сега си довольна.

— Налагаше се. Трябваше да узнаят, рано или късно. Ще си опаковам нещата и утре ще си замина.

— Ще заминеш? Къде ще ходиш?

— Не знам... където и да е. Ако ми дадеш малък заем, ще си намеря жилище и ще потърся работа.

— Ще поговорим утре — изрече той сухо. — Лека нощ, Тиа. — Обърна се и се отдалечи. Нямаше смисъл да спори с нея, когато знаеше, че никога няма да я пусне да си отиде, независимо какво казва или прави. Макар да не беше спал с нея вече дни наред, още помнеше колко прекрасно го караше да се чувства и колко диво реагираше тялото ѝ на докосването му.

Тиа загледа как Бен се отдалечава ѝ лицето ѝ замръзна в строго изражение. Инстинктивно разбра, че той нямаше да ѝ позволи да го напусне, и част от нея усети топлота при мисълта какво означаваше това, че той я искаше при себе си. Но другата част от нея, практичната, знаеше, че тя не означава нищо за него, нищо повече от едно топло тяло. Може да ѝ беше предложил брак цели два пъти, но никога нямаше да я обича така, както тя го обичаше.

На следващия ден Бен не пожела да излезе от дома си. Страхуваше се — и с право, — че Тиа би могла да се опита да замине, щом той си обърне гърба. Отчаяно я искаше, но упорито отказваше да се отдаде на желанието на тялото си. Страхуваше се някоя жена да не стане незаменима за него, дори Тиа — особено тя. Признанието пред Деър и Кейси, че два пъти ѝ е предложил брак, сериозно беше накърнило егото му.

Въздъхна дълго и мъчително, разбирайки, че скоро ще трябва да направи нещо с проклетата си страст към тази малка вещица, иначе щеше да полудее. Сега за първи път в живота си не можеше да контролира подтиците на тялото си. Кое у Тиа го правеше такъв идиот? Някога чувал ли си за любов, по-шушна едно гласче.

Но Бен упорито отказваше да отговори.

Тиа беше в кухнята и говореше с готвачката, осъдена на име Гърт, когато усети, че някой чука на вратата. Не, не чукаше, а направо блъскаше. Тя нямаше представа, че Бен е в къщата, и го срещна в

коридора точно когато излизаше от стаята, която използваше за работа. Тя стоеше малко зад него, полускрита зад гърба му, когато той отвори вратата, затова не успя веднага да види кой вдига такъв шум.

— Мога ли да ви помогна? — запита Бен и от това Тиа отсъди, че не познава посетителя.

— Търся Бен Пенрод.

Тиа пребледня. Този глас! Не може да бъде! Боже господи, моля те, нека да не е това.

— Аз съм Бен Пенрод.

— Вие ли сте онзи Бен Пенрод, който неотдавна се е върнал от Лондон?

Предупредителна тръпка пробяга по гръбнака на Бен. Макар че той никога не беше виждал този мъж досега, изпита внезапна неприязън. Нисък, набит леко оплешивял, от него лъхаше на богатство и власт. Близко разположените му очи бяха мътно сини, с цвета на мръсна вода и Бен усети вродена жестокост в линията на плътно стиснатите му тънки устни.

— Да, наскоро се върнах от пътешествие в чужбина, включително и в Лондон. Но се боя, че ме заварвате неподготвен. Не си спомням да сме се запознавали.

В мига, когато мъжът се увери в самоличността на Бен, лицето му потъмня от необясним гняв.

— Не сме се запознавали, но имаме нещо общо. Казвам се Деймиън Феърфийлд. Лорд Феърфийлд!

Вгледа се в лицето на Бен, за да види как ще реагира на името му, и когато не видя нищо, още повече се разгневи.

Тиа се олюля, когато светът се затвори около нея, задущавайки я, карайки я да осъзнае, че животът ѝ никога повече няма да бъде същият. Така ли щеше да завърши всичко? Не беше осъзнала, че светът е толкова малък. Беше пропътувала половината земно кълбо, но не беше стигнала достатъчно далече. След повече от три години Деймиън я беше открил и след като беше похарчил цяло състояние, за да я намери, щеше да я накаже сурово, тя беше напълно сигурна.

Не можейки да види поразителния ефект, който Деймиън Феърфийлд оказа върху Тиа, без изобщо да подозира, че посещението на този човек има нещо общо с нея, Бен отговори:

— Не мога да си представя какво общо бихме могли да имаме, лорд Феърфийлд. — Неприязънта му към мъжа растеше с всяка изминала минута. Виждаше му се егоист, властен и подтикван от някаква мания.

Феърфийлд го изглежда убийствено.

— В такъв случай на всяка цена ми позволете да стигна до същественото, Пенрод. Искам съпругата си, макар че господ знае, че малката кучка не е нищо друго освен една уличница.

Бен не успя да направи връзката.

— Не ви разбирам.

— А би трябвало. Къде е тя? Ако незабавно не ми я представите, ще ви предам на закона.

— Нямам представа за кого говорите.

— Да не би да искате да кажете, че съпругата ми не е ваша любовница или че не сте ѝ помогнали да напусне Лондон? Това е нещо, което отказвам да повярвам. Малката кучка не е достатъчно умна, за да избяга сама в тази далечна страна. Няма да повдигна обвинения, ако ми предадете Тиа още сега.

Тиа ли? Бен поклати глава, мислейки, че не е чул правилно. Този мъж беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. Не, дядо! Тя не би се омъжила за такъв отблъскващ старец като лорд Феърфийлд, нали? Той се обърна, за да потърси Тиа, взирайки се в преbledнялото ѝ лице, за да намери истината. И я намери. Макар че огромните ѝ синьозелени очи бяха изпълнени с ужас и тя трепереше с цялото си тяло, истината се виждаше в стойката и тихото ѝ приемане на претенциите на лорд Феърфийлд.

— Този мъж твой съпруг ли е? — запита сурово Бен.

Пронизителният му поглед пробяга по нея като остри нокти. Не можейки да изрече и една дума, Тиа трепна и кимна.

— Защо? Защо, по дяволите, не ми каза, че си омъжена? — Гласът му беше рязък и горчив, сивите му очи проникваха в самата ѝ душа, търсейки, обвинявайки, осъждайки. — Направи ме на глупак!

— Не! Не беше така — изрече Тиа с нарастваща паника. — Не исках да те забърквам в моите проблеми.

— Онези мъже, които се опитаха да те отвлекат в Лондон, бяха ли свързани със... съпруга ти?

Думите му я удряха като камъни.

— А, говорите за детективите ми — вметна Феърфийлд. — Объркайте ги на няколко пъти, Пенрод. Три години и цяло състояние ми струваше да намеря Тиа. Знаех, че няма да се върне доброволно, затова наех хора да я заловят.

Бен погледна пак към Тиа и пребледнялото ѝ лице го стресна.

— Защо не ми каза? Щях да ти помогна.

— Щеше ли? — запита тихо Тиа. — Откъде да знам, че нямаше да ме върнеш на съпруга ми?

Съпруг. Думата му припомни любенето с нея онзи първи път и изненадата, че я намира девствена. И това го вбеси. Страшно много. Какво ужасно нещо беше причинил лорд Феърфийлд на невинната си млада съпруга, че да я накара да избяга, преди бракът да бъде консумиран? Тиа е била най-много петнадесетгодишна по онова време и едва ли е знаела какво става.

— Всичкото това е много трогателно — изсъска Феърфийлд, — но ако не възразявате, сега ще си тръгна и ще взема съпругата си. Тя се беше отклонила от дълга си през всичките тези години и вече е крайно време да прави това, което се предполага, че правят жените. И то не е да се прави на курва за някакъв овцевъд, чиито ръце миришат на тор. Искам наследници и за да ги имам, се нуждая от законната си съпруга.

Той посегна към Тиа. Тя се сви до стената, осъзнавайки, че само чудо би я спасило сега от това, да стане съпруга на Деймиън във всяко значение на тази дума. Но чудеса не се очакваха.

Бен беше толкова зашеметен от изненадващите претенции на Феърфийлд, че просто гледаше как съпругът на Тиа сграбчва с месестия си юмрук нежната ѝ китка и я извлича през вратата.

— Ще се разправам по-късно с тебе — обеща той, разтърсвайки я брутално.

Тя мина покрай Бен, тъжно осъзнавайки ужасната неправда, която му бе причинила, като не му беше казала тайната си. Разбра, че беше твърде късно да оплаква нещо, което няма как да бъде отменено, но това не и попречи да изпита съжаление, Феърфийлд беше горд човек, със старо и уважавано име. Тя знаеше още от самото начало, че не може да става и дума за развод.

Изведнъж Бен излезе от унеса си. Тиа беше почти излязла, когато той я хвана през кръста и я изтръгна от жестоката хватка на Феърфийлд.

— Какво означава това? — запита възрастният мъж. — Имам пълното право да взема това, което е мое.

— Тиа не е ваша — каза спокойно Бен.

Много спокойно. Онези, които го познаваха, се пазеха от пътя му, когато гласът му станеше опасно нисък и сивите му очи добиваха цвета на камък.

— Какво искате да кажете? Аз се ожених за нея и имам документи, които го доказват.

— Бракът не е бил консумиран.

— Няма да ви питам откъде знаете, защото очевидно тази малка кучка ви е любовница. Но веднага щом я заведа на кораба, ще поправа това неблагоприятно положение.

— Само през трупа ми.

— Бен — поде Тиа, страхувайки се за безопасността му. Знаеше от опит колко безскрупулен може да бъде Деймиън. — Той е прав. Аз съм негова съпруга и за всички ще е най-добре да тръгна с него без възражения.

— Не!

— Послушайте я, Пенрод. Аз съм човек е голяма власт. Толкова голяма, че стига и до тази забравена от бога земя, която наричате свой дом. Мога да ви съсипя, ако ме принудите.

— Моля, опитайте — изсъска Бен през зъби. — Никой не може да изведе Тиа от къщата ми. Особено вие! Откъде да знам, че няма да я малтретирате? Нещо я е накарало да избяга и докато не разбере какво е, тя няма да иде никъде с вас.

— Ако ме накарате да си тръгна без съпругата си, ще се върна с представители на закона.

Това не бяха празни думи. Бен знаеше, че ако законът се намеси, ще е на страната на Феърфийлд. Но отлагането щеше да му даде малко време, да помисли как да помогне на Тиа и да я извади от затрудненото положение. Най-напред трябваше да разбере нещо повече за този брак и за причината, поради която Тиа беше избягала. Тя беше направила невъзможни неща, за да избяга от съпругеския си дълг към Деймиън Феърфийлд, и мисълта да я предаде на съпруга ѝ отвращаваше Бен.

— Тиа няма да си иде — повтори той. — Ако не си тръгнете от земята ми до пет минути, хората ми ще ви придружат. Приятен ден, лорд Феърфийлд.

Червендалестото лице на Феърфийлд стана още по-червено, когато заръкомаха и засъска в безсилен гняв.

— Няма да ви се размине, Пенрод. Ще се върна и когато го направя, тази малка уличница ще съжалява, че изобщо е избягала от мене. Бях ужасен, когато узнах с какво си е изкарвала прехраната през тези години. Вие сте просто един от многото ѝ любовници. Знаем какви гнусни неща стават в лондонските бордеи. Тя вече няма да проституира!

Вбесеният Бен затръшна вратата под носа му. Снисавайки се в ъгъла, Тиа го изгледа сломено.

Съжалявам, че се случи така, Бен. — Гласът ѝ беше удивително равен, очите ѝ бяха изпълнени със скръб. — Не исках да узнаеш това. Бях в безопасност, скрита в лондонските бездни; точно затова исках да остана там.

— Мисля, че е време да ми кажеш истината — изрече Бен със забележително спокоен глас. Тиа кимна. — Горе, далече от любопитни уши.

Изчака я да мине пред него, а после тръгна след нея по стълбите. Тя спря пред стаята си и когато Бен кимна, бързо влезе вътре. Той я последва незабавно и затвори тихо вратата зад себе си.

— Седни, Тиа. Подозирам, че историята ще е доста сложна. Започни от самото начало, моля те.

Тиа седна предпазливо на ръба на леглото, кършейки ръце, докато събираше мислите си. Беше смаяна от невероятната сдържаност и търпение, които беше показал Бен до момента. Беше го измамил, беше му се противопоставяла на всяка крачка, беше му показвала най-лошите си страни, беше наранила гордостта му. Очакваше той да я предаде безусловно на Деймиън, доволен, че си е измил ръцете. Не смееше сега да го лъже, не и когато беше предизвикал Деймиън заради нея, особено след като беше разбрал, че той е в правото си и вероятно ще предизвика неприятности.

— Деймиън беше мой настойник, след като родителите ми починаха, когато бях на десет години. Бях обещана на единствения му син и наследник още от самото си раждане. Семействата ни бяха стари приятели. Условията на завещанието на баща ми оставяха мене и наследството ми в ръцете на Деймиън, когато майка ми и баща ми починаха от заразна треска. Мисля, че всичко щеше да стане, както

беше замислено, ако съдбата не се беше намесила. Животът под покрива на Феърфийлд беше досаден и скучен в тези ранни години. Тогава Грант Феърфийлд, който беше доста болнав младеж, почина и това осуети надеждите на Деймиън да има наследник на титлата си и моята зестра да обогати ковчежето му. Нямахше изгледи съпругата му да му роди друго дете, а без наследник титлата щеше да отиде у един далечен клон на семейството. Отслабнала от редицата аборти, Илайза Феърфийлд много удобно умря, когато претърпя още един аборт. Затова мислите на Деймиън се обърнаха към мене и моето наследство. След като се беше възползвал от него толкова години, не можеше да позволи зестрата ми да му се изплъзне.

— По дяволите — промърмори заплашително Бен.

— Отначало бях просто едно досадно дете, което Деймиън трябваше да храни и да облича, и да държи в безопасност, докато не станех на подходяща възраст, за да се омъжа за сина му. Но след като Грант умря, той започна да гледа на мене в нова светлина. Вече не бях безформено дете, а млада девойка, която се превръща в млада жена. Мисълта да спечели млада девица заедно с голямата ѝ зестра накара Деймиън да гледа различно на мене. Тъй като бях достатъчно млада и силна, за да му родя няколко здрави деца, той ми каза, че великодушно е решил да ме направи своя съпруга. Бях ужасена. Не исках да се омъжвам за старец. На петнадесет години мечтаех да намеря мъж, който ще ме обича заради мене самата. Освен това, имах ясна представа за ужасния начин, по който се отнасяше Деймиън към бедната си болнава съпруга, натрапвайки ѝ се непрекъснато в усилие да създаде наследник. Не го исках, в никакъв случай.

— Й избяга — изрече полека Бен.

— Исках да бъде преди сватбата, но нямах възможност. Едва когато той ме прати горе, за да го чакам, след като гостите на сватбата си тръгнат, можах да избягам. Измъкнах се през прозореца на втория етаж.

— Господи, можело е да се пребиеш!

— Но не стана така. Не се обърнах повече назад. Нито веднъж. Скрих се в бедняшките квартали на Лондон, където Еднооката Берта ме намери и ме взе под крилото си. Научи ме да обирам джобове и да прося. Много пъти ми е дърпала ушите, задето не съм донесла достатъчно пари, но оцелях.

Смелостта ѝ смая Бен и нещо дълбините на душата му започна да се топи.

— Берта знаеше ли, че не си момче?

— Знаеше, но ме харесваше. Все пак, рано или късно, щеше да продаде тайната ми в замяна на съответното количество пари.

— Тя го направи.

— Какво?

— Откъде, според тебе, разбрах къде да те намеря? Защо не ми каза това веднага?

— Не исках да те забърквам в проблемите си.

— Забърка ме, когато ме избра за жертва на онази безлюдна улица. Сега ми се иска да те сложа на коляното си и да ти нашаря дупето, но вероятно в крайна сметка ще се любя с тебе. По дяволите, Тиа, какво да правя с тебе?

— Нищо. Деймиън ще ме върне в Лондон и ще ме накара да му родя наследници. Заради наследството ми никога няма да се разведе с мене. Независимо какво съм направила, докато съм жива, съм единствената жена, която може да му роди законен наследник. Ще ме накаже, но не така, че да личи. Вече съм се примирила с произвола му. Може би ще имам късмет, веднага да му родя син и той да ме остави на мира след това.

— Няма такава вероятност — изръмжа Бен. Само смъртта би го накарала да остави Тиа на мира, ако му е съпруга. — Ще го убия.

Тиа пребледня. Знаеше, че Бен е напълно способен на убийство. Но защо ще го прави? След всичко, което му беше причинила, нямаше да го обвини, ако не иска да има нищо общо с нея.

— Деймиън не заслужава да отидеш в затвора или да те обесят.

— Да не би да искаш да кажеш, че си склонна да тръгнеш с Феърфийлд?

— Аз... не, не искам да тръгна с него, но нямам избор. Три години бягах от него, търпях всякакви изпитания и лишения. Как можеш дори да си помислиш, че искам да бъда съпруга на Деймиън?

Самотна сълза блесна в края на дългата златиста мигла. Когато падна и се търкулна по бузата на Тиа, Бен почувства как сдържаността му се изпарява.

— Няма да му позволя да те вземе, скъпа.

— Не можеш да го спреш — подсмръкна Тиа в отчаян опит да задържи сълзите, които бликаха от тъгълчетата на очите ѝ.

— Ще измисля нещо. Имаме ден или два, в които да намерим решение. Толкова ще му трябва, за да разкаже историята си на властите и да се върне. Мога да те скрия в едно село на аборигени, което се намира наблизо. Там имам верни приятели, които ще те пазят с цената на живота си.

Тиа поклати глава.

— Безполезно е, Бен. Познавам Деймиън; ще ме открие, където и да ме заведеш. Имаш много да губиш, ако ми помагаш. Той не лъже. Има богатство и власт, може да те унищожи. От това се страхувах още от самото начало. Някой ден ще намериш жена, която е свободна да приеме предложението ти. Ожени се за нея и бъди щастлив.

— По дяволите, Тиа, не се ли заклех никога повече да не предлагам брак? Не съм си променил намерението.

Тиа се усмихна през воал от сълзи. Толкова присъщо беше на Бен да се противи на брака, дори сега, когато беше малко вероятно тя някога да бъде свободна, за да приеме още едно предложение от него.

— Бен Пенрод, ти си един арогантен, твърдоглав задник. Брат ти трябва да ти набие малко акъл в главата.

— А ти, омагьосващо дребосъче, си едно сквернословка проклетница, която ме изкушава отвъд всякакви предели. Не ми пука дали си съпруга на друг мъж. Не ми пука, ако законът казва, че принадлежиш другиму. Що се отнася до мене, ти ми принадлежиш. Никога не съм преставал да те желая, не и от първия път, когато видях прелестното ти дупенце обърнато на коляното ми. Аз те направих моя и, по дяволите, ще си останеш моя.

12

Тиа го погледна през гъстата завеса на миглите си.

— Защо? Защо да има значение? Изражението на Бен стана жестоко.

— Проклет да съм, ако знам. Освен дето само като помисля, че друг мъж те докосва, полудявам. Наречи го ревност, наречи го мания, но никога преди не съм се чувствал така.

— Би ли го нарекъл любов? — осмели се Тиа.

— Аз... — Объркан, той седна до нея на леглото, вглеждайки се в лицето ѝ със същото съсредоточаване, с което се вглеждаше и в сърцето си. — Любовта е чувство, което не познавам. Знам, че те искам. Не само днес, но и утре, и всичките дни след това. Не е ли достатъчно?

Смуцаващо остра усмивка изви устните на Тиа. Признанието на Бен беше най-близкото до това, което някога ѝ беше казвал в смисъл, че не му е безразлична. Беше толкова упорит, че думата любов не присъстваше в речника му.

— Това би могло да бъде начало за нас — забеляза тя замислено, — а не край. О, боже, люби ме, Бен, люби ме. Люби ме за последен път, преди Деймиън да се върне и да ме отведе.

— Лесно е да те любя; трудно е да обясня чувствата си. Освен това, много ми харесва да се любя с тебе. — Думите му изкараха нов поток от сълзи, които потекоха по бузите ѝ. — Не плачи, скъпа, ще измисля нещо.

Чувството отслабваше гласа ѝ, докато от него не остана само шепот.

— Обичам те, Бен.

Тихата сила на нейните думи разтърси чувствата му, оставяйки го прекалено зашеметен, за да отговори нещо свързано. Как можеше тя да го обича, след като се беше държал така безотговорно към нея? Може би просто му беше благодарна, че ѝ е обещал да я измъкне от това окаяно положение. Макар че господ знае, че нямаше никаква

представа какво ще направи, за да я освободи от ноктите на Деймиън. Не отговори с думи на прошепнатото любовно признание на Тиа, предпочитайки вместо това да ѝ покаже колко му е скъпа.

Тя се опита да не покаже, че е разочарована от невъзможността Бен да отговори с думи на стряскащото ѝ признание. Трябваше да знае, че той ѝ е дал всичко, което можеше, когато казваше, че много държи на нея. Тогава мислите ѝ се разбягаха, когато устата му покри нейната. Целувката му отначало беше нежна, но после стана твърда и свирепа при мисълта, че Тиа трябва да отиде при друг мъж.

Устните ѝ вкусваха неговите, ноздрите ѝ бяха изпълнени с неговия аромат, ушите ѝ чуваха само острото му дишане, докато устата му обсипваше с дразнещи целувки устните, очите и носа ѝ. Тя не осъзнаваше, че той я съблича, докато не почувства студения въздух да дразни голата ѝ кожа.

Устните му се отделиха от нейните, за да се плъзнат по голото ѝ рамо, пленявайки розовото връхче на гърдата ѝ. Ръцете му забродиха по цялата дължина на изящното ѝ тяло, търсейки всяка чувствителна точка, оставяйки плътта ѝ трептяща от интимното му докосване. Тя затвори очи и се поддаде на зашеметяващите усещания, които бушуваха в нея, болезнено осъзнавайки, че този последен път с Бен трябва да продължи завинаги.

Той се отдели от нея, надигна се на колене и се съблече. Тиа започна да диша накъсано, докато наблюдаваше как силното му тяло изплува от дрехите. Той я остави да се нагледа до насита, докато тялото му не започна да набъбва и да пулсира, и нуждата да я докосне не стана толкова свирепа, че събуди болка. После се озова върху нея, притискайки я към меката повърхност на дюшека, обграждайки я с разтопената лава на топлината си.

Покри едно дръзко щръкнало зърно с устата си, засмука малката чувствителна пъпка и я ухапа леко със зъби, докато ръцете му нежно галеха корема ѝ, вплитайки се в пухкавите златисти косъмчета там, където се събираха бедрата ѝ, разделяйки треперещата влажна плът на вътрешните ѝ устни. Тръпки на блажена топлина пробягаха през нея, когато неговите пръсти влязоха в нея и палецът му започна да гали с кръгови движения пъпката на желанието, която намери там.

Сладка, възхитителна агония се набираше в нея, карайки я да се гърчи и да се извива срещу ръката му. Внезапно тя закопня да му даде

същото удоволствие, каквото той ѝ даваше. Ръката ѝ обви тила му, вкусвайки гладката, гореща повърхност на кожата му, откривайки костите и сухожилията на раменете му. Тогава ръцете ѝ слязоха надолу, минавайки по тъмните косми на гърдите му, над възлестите мускули и ребрата, по тясната, стегната талия. Тя дръзко се притисна до него и видя с удоволствие как очите му потъмняват от наслада, когато хвана твърдата дължина на члена му. Когато Бен ахна, ръката ѝ замря.

— Не, скъпа, не спирай. Не мисля, че бих могъл да понеса това.

Пръстите ѝ започнаха с нова жар да изследват твърдостта му, невероятната му дължина, силата и крехкостта на твърдия стълб на мъжествената му сила. Тя го чу как започва да диша ускорено и видя как очите му се затварят от силата на усещането. Внезапно той отстрани ръката ѝ.

— Стига! Сбърках. Ако не спреш сега, няма да мога да ти дам удоволствието, което заслужаваш.

Бен вплете пръсти в нейните, разпервайки ръцете ѝ настрани. Гърдите му докоснаха нейните, когато се наведе над нея и устните му погалиха всяка протегната ръка от рамото до лакътя, а после до пулса, биещ хаотично на долната повърхност на китките ѝ. Космите по гърдите му дразнеха набъбналите ѝ зърна, силната дължина на мъжествеността му беше като покрита със сатен стомана, докосваща корема ѝ. Топлината му, ароматът му я поглъщаха. Обхващайки гърдите ѝ, устата му започна да им се възхищава. Вълни от жива наслада бушуваха в нея, когато тя се раздвижи неспокойно под него, стягайки бедра, за да сдържи бурния натиск, който се набираше в нея. Гърдите я боляха. Сърцето биеше яростно. Тя гореше. Усещаше кръвта си гореща и гъста като затоплен от слънцето мед.

— Разтвори крака, скъпа.

Ръцете му се преместиха под нея, обгръщайки нежните кълба на седалището ѝ, докато я вдигаше и я отваряше. Очите му блеснаха като диаманти, когато сведе глава и я вкуси. Тиа се размърда, тялото ѝ затрептя в съзвучие с неотстъпните му набези. Не можеше да си представи, че друг мъж освен Бен ще прави това с нея. Би умряла, преди да позволи на Деймиън... О, боже... Пръстите на Бен галеха мъничкия център на страстта ѝ, докато езикът му навлизаше в нея отново и отново.

Тя извика. И втори път.

Тогава Бен влезе в нея, запълвайки я, ускорявайки кулминацията ѝ, като влизаше и излизаше неспирно и светкавици прескачаха от нейното тяло към неговото и обратно. Мускулите му бяха обтегнати, лицето му представляваше маска на агонизиращо удоволствие, докато тласъците му продължаваха в търсене на върховните дълбини на близостта.

— Тиа — изпъшка той накрая, навлизайки дълбоко в нея, за да се задържи там, докато див трепет разтърси тялото му.

Тя усети как семето му сгорещява вътрешностите ѝ и изпъшка от удоволствие. Ръцете ѝ сграбчиха гърба му, краката ѝ не го пускаха, тя не искаше да излезе от екстаза на яростното им съвкупление. Дълбоко в сърцето си Тиа знаеше, че това е последният път, когато двамата с Бен ще бъдат заедно по този начин, и искаше това да продължава колкото може повече.

Той не можеше да повярва на това, което току-що беше изпитал с Тиа. Изглеждаше невероятно, че Бен Пенрод, познавач на жените, неуморен и опитен любовник, е бил сведен до трепереща маса плът и кости от едно младо, неопитно момиче, едва напуснало училищната скамейка. Тиа го беше довела до такава степен на осъзнатост, че просто докосването ѝ го превръщаше в пепел и само един изгарящ поглед на невероятните ѝ синьозелени очи унищожаваше самообладанието му. Какво име би могло да бъде дадено на тази дълбоко емоционална реакция, която усещаше с Тиа, запита се той. Ако това беше любов, той не беше сигурен, че ще оцелее от тази чужда за него емоция.

— Прегърни ме, Бен — прошепна тихо Тиа, когато той се отдръпна и легна до нея.

Очите ѝ бяха широко отворени и уплашени. Ужасяващата мисъл да се отдели от него беше като нож, пронизващ сърцето ѝ.

Привличайки я в обятията си, той изсуши сълзите ѝ с целувки, усещайки се почти толкова ограбен, колкото и тя. Минутите и часовете се изплъзваха прекалено бързо; той още не беше намерил решение на дилемата на Тиа и беше обзет от страшното подозрение, че решение не съществува.

Вместо да говорят, те пак се любиха, този път по-нежно, без дивата буря, която ги беше подтиквала първия път. Заспаха, събудиха се на разсъмване и отново се любиха. Нямаше нужда да говорят. Какво

можеха да си кажат, което вече да не си бяха казвали? Деймиън щеше да се върне, за да си вземе Тиа, и нямаше нищо, което Бен би могъл да направи, освен да я остави да си тръгне. Тиа го знаеше, Бен също, но и двамата не го приемаха.

Деймиън не дойде на следващия ден. Напрежението беше непоносимо, Бен и Тиа очакваха ужасната раздяла, която никой от двамата не желаше. Тя не заговори отново за любов, смяташе, че е безнадеждно. Щеше да се зарадва, ако беше научила, че макар Бен да не беше произнесъл думите, неговото сърце се беше отворило за това чувство, срещу което толкова дълго се беше борил. Най-обезсърчаващо беше да знае, че часовете планиране и внимателно размишление не бяха открили начин да попречи на Деймиън да предяви претенциите си върху Тиа. Вечерта двамата си легнаха и отново се любиха с почти трескаво отчаяние, знаейки, че когато се събудят на следващия ден, Деймиън несъмнено ще пристигне в имението Пенрод. И двамата го знаеха, но не продумаха и дума за това.

Беше в средата на следобеда, когато Деймиън се появи. Не беше сам. Придружаваха го двама полицаи. Бен ги познаваше. Единият беше мъж на име Райкър, а другият — Клемънс.

— Казах ви, че ще се върна, Пенрод — изрече подигравателно Деймиън, бутвайки Бен настрана, за да нахлуе в къщата. — Този път доведох закона със себе си. Къде е тя? Къде е моята съпруга?

Тиа чакаше в приемната, не искайки да се изправи веднага пред съпруга си. Когато чу името си, се сви вътрешно и зачака Бен да въведе Деймиън при нея. Не чака дълго. Деймиън нахълта в стаята без покана, а двамата полицаи и Бен го последваха. С разтреперани колене Тиа се обърна, за да застане с лице към него.

— Значи тук си била — избухна Деймиън. — Няма да ми избягаш този път, законът ще ме подкрепи.

Полицаят Райкър погледна Тиа с изписано на лицето съчувствие.

— Този мъж ваш съпруг ли е, госпожо? Той представи брачно свидетелство, но бих искал да чуя какво имате да кажете, преди да взема решение.

Обхваната от паника, Тиа погледна умолително към Бен. Изражението му беше изпълнено с такава непоносима мъка, че тя веднага разбра, че молбата ѝ за помощ е безполезна. Тя беше съпруга на Деймиън и според английските закони му принадлежеше.

— Да — изрече Тиа с тихо достойнство. — За мое огромно съжаление, Деймиън Феърфийлд е мой съпруг.

Очичките на Деймиън се присвиха заплашително, когато хвърли свиреп поглед към нея.

— Готова ли си за тръгване?

— Не, никога няма да бъда готова.

— За бога, Феърфийлд, не виждате ли, че Тиа не иска да има нищо общо с вас? — извика Бен, стискайки юмруци, докато ноктите му не се забиха до кръв в дланите.

— Няма значение какво иска тя. Единственият начин да имам наследниците, които са ми необходими, е да заставя Тиа да изпълни съпругеските си задължения. Няма мъж, който да не иска наследници, нито закон, който да ми откаже това право.

— Не можете ли да направите нещо? — обърна се Бен към полицаите. — Този човек ще я малтретира. Познавам хората като него, прави им удоволствие да причиняват болка на по-слабите от тях.

— Не го слушайте — изсъска Деймиън. — Той безсрамно се е възползвал от съпругата ми. Тази жена е уличница, но съм решил да ѝ простя и да я отведа със себе си в Англия. Кой ще ме обвини, ако я държа затворена, за да сложа край на безсрамното ѝ поведение? Щом ми роди няколко деца, ще се укроти. Тиа потръпна.

Никой полицай не повярва на ужасните неща, които Деймиън каза за Тиа — тя изглеждаше толкова млада и невинна, — но беше в дома на друг мъж, представяйки се за негова съпруга, и законът беше на страната на оскърбения съпруг.

— Лорд Феърфийлд има достатъчно доказателства, че тази жена — лейди Феърфийлд — е неговата съпруга. Има право да я отведе където пожелае — каза Райкър. Другарят му кимна в знак на съгласие. — Ние сме тук, за да се погрижим да не попречите на закона, господин Пенрод, не да отсъждаме. Много уважаваме семейството ви и ви предлагаме да не правите нещо, с което да го изложите.

— Бен... господин Пенрод... няма да причинява неприятности — каза Тиа, изпращайки към него предупреждаващ поглед. — Аз съм готова да тръгна с Деймиън. Ще взема нещата си.

— Побързай — викна подире ѝ Деймиън. — Купил съм билети за „Южна звезда“ за завръщането ни в Англия и капитанът любезно се

съгласи да ни позволи да заемем каютата си три дни преди отплаването.

Изправеният гръб на Тиа и гордо отметнатата назад глава не издаваха страданието, което изпитваше. Но Бен знаеше. Резките ѝ движения, неравните стъпки, плиткото дишане даваха да се разбере колко не иска да стане истинска съпруга на Деймиън, издаваха ужаса ѝ от безогледното му отношение, отвращението ѝ от задължението да му ражда деца. И нямаше нищо, което той да може да направи, за да я спаси.

Тиа се върна почти веднага, носейки малка чанта с дребни лични принадлежности и наметната с топла наметка. Лятото беше преминало в есен и въздухът беше хладен, с обещание за зима.

— Само това ли имаш? — запита Деймиън остро. Тиа просто вдигна рамене. — Няма значение, ще ти купя всичко, от което имаш нужда. Очевидно Пенрод е бил стиснат любовник.

Хвана я за ръката и я дръпна грубо към вратата. Тиа се препъна и едва не падна.

— Вижте, Феърфийлд, няма нужда да бъдете груб — намеси се Бен.

Буреносни облаци се събираха на лицето му и ако Деймиън го познаваше по-добре, щеше да прояви здрав разум да се вслуша в предупреждението.

Тиа вече не е ваша работа.

— Докато не напуснете имота ми, всичко което става тук, е моя работа.

— Не е необходимо да се отнасяте зле с дамата, лорд Феърфийлд — каза полицай Райкър, опитвайки се да обезопаси потенциално експлозивната ситуация.

Той познаваше семейство Пенрод от няколко години и всички бяха много темпераментни. Включително съпругата на Деър, огненокосата Кейси.

Деймиън разбра, че използването на ненужно насилие над Тиа кара полицаите да го виждат в неблагоприятна светлина, и незабавно промени отношението си. Можеше да си позволи да бъде великодушен и опрощаващ пред другите, защото скоро щеше да има Тиа за себе си и би могъл да я накаже за свое удовлетворение, задето го беше изложила на сватбения им ден. Няколкогодишното ѝ търсене му беше струвало

цяло състояние; тя скоро щеше да усети гнева му. Тиа щеше да му бъде истинска съпруга, дори ако трябваше да я подчини с всекидневен бой. Кой да помисли, че покорното дете, което беше избрал за съпруга, ще излезе такова упорито момиче с повече смелост, отколкото мозък?

— Не бих помислил да нанеса физическа вреда на съпругата си — каза той, усмихвайки се подкупващо. — Не съм склонен към насилие.

Бен изстена, искаше да разкъса дребното копеле парче по парче. Мисълта как той сграбчва с мазните си, потни ръце гладката, неопетнена плът на Тиа, го накара да потъне в студена пот. Тиа можеше да се е примирила с факта, че принадлежи на Феърфийлд, но той не се беше примирил. Някак си, по някакъв начин щеше да я освободи от този непоносим грубиян, който се беше оженил за нея, когато е била много млада, за да се възпротиви.

— Не се тревожи, Тиа, ще убия това копеле, ако те нарани. — Гняв и безпомощна ярост натежаваха в гласа му.

Тиа се обърна и го погледна, запомняйки завинаги бронзовия цвят на кожата му, целуната от слънцето, начина, по който черната му коса прилепваше момчешки на тила му, сивите му очи с неповторимия си сребрист блясък. Тогава Деймиън я настани в двуколката, докато полицаите се качваха при тях. И на двамата не им харесваше това, което правеха, но бяха се клели да пазят закона.

Със застинало в строги линии лице, Бен наблюдаваше как Тиа излиза от полезрението му и от живота му. Да ѝ позволи да си отиде беше най-трудното нещо, което някога беше направил. Ужасно го болеше. Като знаеше, че е завинаги, това почти го убиваше. Вече нищо нямаше да бъде същото. Как можеше да стои така и да позволи Тиа да му бъде отнета? Вдигна глава, отвори уста и издаде дрезгав вик, който отприщваше цялата му мъка, задето не можеше да помогне на Тиа когато тя се нуждаеше толкова много от него. Не, за бога, избухна той, размахвайки юмрук, за да подчертае думите си. Никой нямаше да му отнеме Тиа.

След час Бен нахлу в дома на Деър с яростта на жестока лятна буря.

— За какво, по дяволите, е всичкото това, Бен? — запита Деър, когато брат му го намери в една от стопанските пристройки.

Кейси го следваше по петите, дошла веднага след като Бен беше нахълтал в къщата, търсейки Деър.

— Отиде си, Деър. Това лигаво копеле дойде и си я взе. Ще я отведе в Англия.

— Кой си е отишъл? За какво ми говориш?

— Мисля, че говори за Тиа — предположи Кейси, опитвайки се да разбере развълнуваните думи на Бен.

Никога досега не го беше виждала такъв. Беше разбит. Очите му бяха помътнели, лицето му беше застинало в маска на неизмерима мъка и неверие.

— Влез в къщата, Бен, за да обсъдим нещата подробно.

— Няма време — изхлипа той. — Дори не знам защо съм тук, освен може би да искам съвет от големия си брат. И даже не знам дали ще го последвам. По дяволите, Деър, отчаян съм. Не мога да му позволя да отведе Тиа, но нищо не мога да направя.

— За кого, по дяволите, говориш? — запита Деър раздражен. — Ще бъде добре да ми разясниш кой е отвел Тиа и защо.

— Съпругът ѝ — каза Бен, задавяйки се от думата. — Лорд Феърфийлд.

— Дяволите да го вземат!

Деър изглеждаше видимо разтърсен.

— Отвлякъл си жена от съпруга ѝ? Защо ми каза, че си ѝ предложил брак, когато си знаел, че това е невъзможно?

Зелените очи на Кейси се разшириха съчувствено, но тя сдържа езика си, очаквайки Бен да обясни.

— Не знаех — настоя Бен. — Не и преди Деймиън Феърфийлд да се появи на прага ми..Поради някаква причина Тиа не сподели с мене тази скъпоценна малка информация. Избягала от съпруга си в деня на сватбата.

— Това ми звучи като дълъг разказ, Бен. Предлагам да се върнем в къщата, преди да започнеш да разказваш. Освен това, ходенето ще ти даде време да се охладиш.

— Не искам да се охлаждам — възрази Бен. — Искам да отведе Тиа далече от това копеле. Тя ми разказа всичко, Деър, и не искам тази

свиня да я докосва. — Въпреки това той позволи на брат си да го поведе към къщата.

След като влязоха вътре, се оттеглиха в стаичката на Деър, където можеха да поговорят насаме.

— Е, Бен, да чуя — каза Деър, когато седнаха.

Бен започна да разказва такива невероятни неща, че на Кейси ѝ беше трудно да повярва. Но тя не се съмняваше в правдивостта на разказа му, нито във версията на Тиа за съпруга егоист.

— Тиа е най-смелата жена, която познавам — каза тя съвсем сериозно. — Не знам дали бих имала смелостта да живея нейния живот.

Деър ѝ отправи един поглед, толкова изпълнен с любов, че Бен се отвърна.

— Храбростта е нишка, свързваща всички жени, обичани от мъжете в семейство Пенрод. Разбира се — изрече той донякъде строго, поглеждайки към брат си, — предполагам, че Бен обича Тиа.

Това беше по-скоро въпрос и изискваше отговор. Бен се намръщи и се замисли.

— Не съм сигурен, че знам какво е любов, но съм ужасно сигурен колко боли, когато загубиш някого, на когото много държиш.

— Това е най-нескопосното обяснение в любов, което някога съм чувала — укори го Кейси.

— Никога не съм изпитвал такова чувство към никоя друга жена — призна тържествено Бен. — Това важи ли?

Кейси се усмихна.

— Това е любов, Бен, но си много упорит, за да си признаеш.

— Сега, след като чувствата на Бен бяха докрай изследвани, нека да опрем до фактите — изрече Деър. Практичен и опасен, Деър беше братът, който се беше изправял пред много врагове през целия си живот и беше ги побеждавал. Беше спечелил Кейси независимо от обстоятелствата и знаеше какво изпитва Бен заради загубата на жената, която обичаше. — Законът е на страната на лорд Феърфийлд. Той има пълното право да предявява претенции върху съпругата си. Повечето хора ще го сметнат за светец и ще хвалят великодушието му, задето е простил на съпругата си.

— Той е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. И е брутален садист. Ще я подчини с бой. — Бръчките по лицето на Бен станаха по-

дълбоки, устата му се стегна в тънка бяла линия, сивите му очи станаха толкова студени, че Кейси потръпна. Никога не го беше виждала толкова решителен. В този момент поразително приличаше на Деър.

— Той е съпруг на Тиа — напомни му Деър. — Сигурен ли си, че тя иска да бъде спасена от законния си съпруг? Очевидно е богат и може да ѝ предложи много.

— Тя го ненавижда. Този човек ще направи живота ѝ истински ад. Ще го убия, ако ѝ посегне — изрече заплашително Бен.

Деър въздъхна. Беше се чувствал по същия начина, когато лейтенант Потър беше отвел Кейси.

— Какво ще правиш?

— Ще отида в Сидни, преди „Южна звезда“ да отплава, и ще върна Тиа в имението Пенрод.

— Не мисля, че това е разумно — посъветва го Деър. И той би направил същото при тези обстоятелства, но положението му на по-голям и по-мъдър брат го убеждаваше, че трябва да предупреди разгорещения си по-малък брат. — Можеш да се озовеш зад решетките или дори нещо по-лошо, зависи от настроението на Феърфийлд. Според закона той е в правото си, знаеш го.

— Ще я заведа в Батхърст — заупорства Бен. — Или на юг. Селища никнат из цяла Австралия. Откриват се нови територии, ние с Тиа можем преспокойно да изчезнем там.

— И да напуснеш имението Пенрод?

Бен се поколеба. Никога не беше допускал, че нещо ще бъде по-важно за него от имението Пенрод.

— Ще се върнем, когато Феърфийлд замине от Австралия. Той няма да остане тук завинаги; прекалено много обича разкоша си.

— Може би — допусна Деър, но без вътрешно убеждение.

— Отивам в Сидни, Деър.

— С какво мога да ти помогна?

— С нищо. Предполагам, просто исках да поговоря с някого.

— Ще изчакаш ли до сутринта? — запита Кейси.

— Не, тръгвам веднага. Не знам какво може да направи това копеле на Тиа, когато останат насаме.

— Внимавай, Бен — предупреди го Кейси.

Той я прегърна, а после се обърна към брат си. Двамата се прегърнаха топло.

— Грижи се за имението Пенрод, ако... ако не мога да се върна поради някаква причина.

— Не се безпокой, братче — увери го Деър. — Имението Пенрод няма да пострада в твоё отсъствие, независимо колко време няма да те има. Но, моля те, не действай прибързано. Без тебе Тиа няма надежда да получи свободата си.

Тиа мълча почти през цялото пътуване до Сидни. Мислите ѝ бяха объркани, мрачни и страшни. Беше се направила, че е съгласна с желанията на Деймиън заради Бен. Знаеше, че ако се противи, Бен ще пренебрегне опасността за себе си и ще ѝ се притече на помощ. Не само имаше вероятност да направи нещо безразсъдно и глупаво, но и да свърши в затвора, задето се е опитал да я защити. Тя обаче нямаше намерение да позволи на Деймиън да я върне в Англия. Или щеше да се самоубие, или да го убие, преди да му позволи да легне с нея. Мисълта да роди дете от него беше толкова отблъскваща, че накара кожата ѝ да настръхне.

Макар че полицаите се опитваха да се държат любезно, тя не искаше да се впуска в незначителни разговори и когато стана очевидно, че не ѝ се говори, те се отказаха от опитите да я въвлекат в разговор. Тя трябваше да крои планове. Планове които включиха изплъзване от Деймиън и укриване, докато той не се върне в Англия. Тя знаеше, че той няма да я търси вечно, защото Австралия не беше място, където да се чувства добре. Рано или късно щеше да се умори от суровите условия и да се върне в Лондон. Без нея, както силно се надяваше.

Беше тъмно, когато оставиха полицаите и продължиха към залива на Сидни. „Южна звезда“ беше единственият английски кораб на пристанището.

— И така, Тиа, най-накрая сме сами — изсъска подигравателно Деймиън, скачайки долу, като я дръпна да слезе. — Сега ще си платиш за тези дълги години страдание, които ми причини. Вече можеше да имам наследник, ако ти беше прилежна съпруга, а не своеволна малка уличница.

— Не съм уличница — възрази предизвикателно Тиа.

— А как наричаш онова, което си правила с тоя мръсен овчар?

— Обичам Бен. И той не е мръсен овчар. Той е повече мъж, отколкото ти някога ще бъдеш.

Така ли мислиш? Сигурен съм, че ще откриеш, че съм достатъчно мъж, за да посея семето си в тебе, въпреки, че полето е било доста разорано, преди да пристигна.

Увивайки ръка около тънката ѝ талия, той я задърпа по дъската за качване. Посрещна ги само вахтеният и дори да беше забелязал явното нежелание на Тиа, не каза нищо. Деймиън я поведе направо към каютата им, една от най-големите, предназначени за пътници. Щом може да си позволи най-доброто, той го взема, помисли Тиа уморено. Деймиън отвори вратата и я бутна вътре така силно, че тя се удари в бюрото. Той затръшна и заключи вратата зад себе си и скри ключа в джоба си. Усмихна се така злобно, че Тиа потръпна, опасявайки се, че възнамерява веднага да пристъпи към наказанията.

— Ще викам — каза тя, отстъпвайки назад.

— Вахтеният е получил достатъчно възнаграждение, за да се направи на глух. И тъй като екипажът е на брега, а другите пътници още не са се качили, виковете ще ти спечелят само най-сурово наказание.

Устата му се изви жестоко, докато полека разкопчаваше жакета си. Свали го и го хвърли настрана.

— Какво ще правиш?

— Ще консумирам брака ни, скъпа. Време е, не мислиш ли? Всичко, което трябва да направиш, е да си отвориш краката и да си мислиш, че се правиш на курва с Бен Пенрод. Разбира се, може да се наложи да те набия, за да се представяла върха на възможностите си. — Той измъкна колана от гайките. — Ако имаме късмет, семето ми ще даде плод незабавно.

Отчаяна, Тиа изрече единственото, което можа да измисли, за да го накара да промени намеренията си.

— Може вече да нося дете от Бен! Наистина ли искаш копелето на друг мъж да наследи титлата и богатството ти?

Деймиън посиня и червендалестото му лице стана тъмнопурпурно.

— Невярна малка кучка!

Замахна и я удари с опакото на дланта, изливайки гнева и разочарованието си в този силен удар. Горчивият вкус на кръв изпълни устата на Тиа, когато тя залитна и се удари в койката. После падна на пода, взирайки се в Деймиън със замътени очи.

— Хайде, бий ме — осмели се тя, — това няма да промени нищо. Пак те мразя и пак е възможно да нося дете от Бен.

Деймиън пристъпи заплашително към нея, но размисли. Макар че ужасно искаше да я накаже сурово, не искаше да я нарани сериозно, докато не му роди син. За разлика от покойната му съпруга тя беше силна и в добро здраве, затова трябваше да я държи в такова състояние, докато не послужи на целта му. Имаше и други начини да я наказва, без да повреди способността ѝ да зачева. Той се обърна рязко с гневно изражение на лицето.

— Ще има да съжالياваш, че си оскърбила доброто ми име благосклонността ми. Вече няма да блудстваш. Ще останеш в добро здраве само докато ми раждаш деца. Когато загубиш тази способност, ще бъдеш жестоко наказана заради греховете си.

— Да спя е тебе ще бъде достатъчно наказание — изстреля необмислено Тиа.

— Ще изчакам, докато не получиш безспорно доказателство дали носиш копеле в мекия си корем; ако е така, ще се отървем от него, за да мога да посея собственото си семе. Ако не си бременна, това ще стане много скоро. — После той спокойно отключи вратата и излезе от каютата, като се погрижи да заключи след себе си.

След като Деймиън излезе, Тиа се загледа с ужас в затворената врата. Беше му се изплъзнала този път, но разбираше, че рано или късно ще трябва да си плати за всичките щети, които беше причинила на егото му и на кесията му. Молеше се дано не носи дете от Бен, защото Деймиън щеше да намери начин да го премахне и това щеше да бъде убийство. Тя по-скоро би умряла, отколкото да убие детето на Бен. Надигна се предпазливо от пода и опипа натъртената си буза. Беше подута и чувствителна, сигурно вече посиняваше. Имаше право. Не само бузата, но и окото ѝ започваше да посинява.

Приседна на тясната койка, страхувайки се да заспи, защото Деймиън можеше да се върне и да ѝ направи господ знае какво. На разсъмване изтощението я надви и тя се отпусна, поддавайки се на настояванията на тялото си за малко почивка. Събуди се на следващата

сутрин, но сякаш изобщо не беше спала. За щастие, той не се беше върнал.

Тиа се заоглежда из малката каюта, внезапно съзирайки сандъка на Деймиън в ъгъла. Подтиквана от отчаяние, тя веднага отвори капака, без да има ясна представа какво търси. Каквото и да е... нещо, което да ѝ помогне да избяга. Отначало не намери нищо. Но после забеляза малка кесия под пласта дрехи. Ахна доволно, когато намерите вътре има доста много златни монети. Не беше сигурна, но може би щяха да ѝ помогнат да избяга. Бързо натъпка кесията в корсажа си и затвори капака на сандъка. Тъкмо се беше върнала на койката, когато ключът изтрака в ключалката и вратата се отвори.

Тя скочи, готова да се бори с Деймиън, но се озова лице в лице с едно момче, което толкова се стресна, като я видя, колкото и тя.

— Извинявайте, госпожо — изрече плахо момчето, — мислех, че каютата е празна. Дойдох да се уверя, че всичко е наред, преди да пристигнат пътниците. Това ми е работата.

— Кой си ти? Как влезе?

— Казвам се Том, аз съм каютният прислужник. Ключът беше на вратата, така че влязох. — Внезапно той осъзна какво означава това и се взря опулено в нея. — Заключена ли сте била, госпожо? — Очите му станаха още по-големи, когато забеляза посиненото и подуто лице на Тиа. — Дявол да го вземе, госпожо, кой ви подреди така?

Ръката ѝ се вдигна към лицето и тя осъзна как изглежда. Срамът почти я накара да обясни нараняванията с нарочна лъжа, но искрицата съчувствие в очите на момчето я убеди, че ако каже истината, ще бъде мъдър избор.

— Съпругът ми ме удари.

— Ама че грубиян! — Момчето си имаше мнение за мъже, които удрят беззащитни жени, и нямаше нищо против да го изкаже. Беше търпял брутално отношение и грубости от безжалостни мъже и знаеше точно какво представлява това. — Защо съпругът ви ви е заключил в каютата?

— Това е дълга история — каза Тиа. Умът ѝ заработи трескаво, хващайки се за благоприятната възможност, за която толкова се беше молила. — Трябва ми помощ. Ще ми помогнеш ли?

Момчето почеса ръждивата си объркана коса и набръчка чело, заприличвайки на съсухрена маймуна.

— Не знам дали мога, госпожо. Какво ще искате от мене?

— Помогни ми да избягам. Съпругът ми е грубиян. Мога да понеса боя, но...

Тя остави изречението да увисне във въздуха, внушавайки на момчето какви още ужасни начини има някой побойник да нарани деликатна жена. Но тя го молеше да изложи и собствения си живот на опасност.

— Аз... не знам, госпожо.

Незначителното му колебание даде на Тиа основателна надежда.

Благодарна, че се беше сетила да претърси сандъка на Деймиън, тя бръкна в корсажа си и извади малката кесия, която беше скрила там. Измъкна една лъскава златна монета и я показа на момчето, надявайки се така да си проправи път към свободата. Когато очите му станаха на панички, тя разбра, че го е спечелила.

— Това ще бъде твое, ако ми помогнеш. Ще прибавя още една, ако изляза от кораба, без да ме открият.

— Дявол да го вземе! — Страхът на Том изчезна, когато видя колко щедра е Тиа. Двете златни монети биха осигурили за него, майка му и по-малката му сестра храна и подслон за няколко години. И той нямаше да трябва пак да плава по море, това беше най-хубавото. Би могъл да остане у дома и да се грижи за безопасността им. Би трябвало да служи десет години на кораба, за да спечели еквивалента на тези две златни монети. — Как да ви помогна?

— Съпругът ми сигурно ще се върне всеки момент, затова трябва да се махна веднага. Но имам нужда от момчешки дрехи. Имаш ли още един кат дрехи?

— Да, носени са, но са чисти. Да ги донеса ли?

— Да, моля те, и побързай.

Момчето хукна и след няколко минути се върна с едни сиви дочени панталони, бяла риза, достатъчно широка, за да скрие гърдите на Тиа, и тежко палто. Дори ѝ предложи чифт кожени ботуши с износени токове и подбити пръсти, както и вълнена шапка, която изглеждаше така, сякаш напълно ще покрие главата ѝ. Когато Тиа посегна към дрехите, Том задържа ръката ѝ, в случай че реши да не му даде възнаграждението. Тя пусна монетата в отворената му длан.

— Изчакай вн да се преоблека — каза тя, нямайки търпение да се махне, преди Деймиън да се е върнал.

Отне ѝ само няколко минути да надене премяната на Том. Последното, което направи, беше да нахлупи вълнената шапка колкото може повече, така че тя закри челото и веждите ѝ. После излезе при Том в коридорчето.

— Провери палубата — инструктира го тя, когато той се закатери по стълбата.

Момчето протегна шия, огледа се и бързо се дръпна назад.

— Всичко е чисто. Вахтеният гледа към кърмата, така че няма да ви е трудно да минете край него. Няма да ви пита нищо, ще мисли, че съм аз и отивам на брега с някаква поръчка за капитана. Късмет, госпожо.

Тиа се усмихна, после му подаде не само втората обещана златна монета, но прибави и трета.

— Дявол да го вземе! — облеци се Том, но преди да си възвърне дар слово, за да благодари както трябва, Тиа се изкатери по стълбата и тръгна небрежно към дъската за слизане, като си напомняше, че трябва да подражава на момчешка походка.

Вече беше свикнала с това, тъй като години наред се беше представяла за момче. Но още не беше извън опасност. Всичко би могло да се случи, преди да напусне кораба.

Щастието обаче ѝ се усмихна. Никой не я спря. Тя държеше главата си наведена и вървеше пъргаво, слизайки по дъската, а после се потопа в тълпата, гъмжаща по кея.

Притиснала брадичка към гърдите си, свела очи, Тиа крачеше пъргаво към града. Да привлече внимание към себе си беше последното, което искаше да направи. Трябваше да изчезне тихомълком и да остане скрита, докато Деймиън не се откаже да я търси. Той беше човек, който не забравя стореното му зло, но не си отказваше удоволствията на живота. А Австралия със сигурност не предлагаше много удоволствия за изтънчен човек като Деймиън Феърфийлд. Тя трябваше да се довери на провидението да удовлетвори желанието ѝ Деймиън да се върне в Англия след няколко седмици безплодни търсения. Но изчезването не беше толкова лесно, колкото изглеждаше, помисли мрачно Тиа. Първата ѝ идея беше да се върне в Парамата и да потърси закрилата на Бен. Но тя беше достатъчно умна, за да осъзнае, че Бен би могъл да ѝ даде много ограничена закрила срещу закона, който се отнасяше благосклонно към Деймиън. Затова нерешително се откъсна от тази линия на разсъждения и се съсредоточи върху другите си възможности, които бяха благословено малко. Тогава мислите я отведоха към нещо, което Бен ѝ беше разказал. За разбойниците. Те живееха в храсталаците и фактически беше невъзможно да бъдат открити и обезвредени. Бяха избягали затворници, избрали престъпния живот пред възможността да изтърпят наказанието си. Предприемаха смели набези, ограбвайки нищо неподозиращи пътници, докато се придвижваха между градовете. Ако те можеха да се крият с години в храсталаците, значи и тя би могла да оцелее няколко седмици.

След като реши какво да прави, Тиа осъзна, че имаше някои неща, които трябваше да купи, за да оцелее. Слава богу, че беше имала предвидливостта да вземе парите на Деймиън. Сподави едно изсмиване, представяйки си как ще се развилнее, когато открие, че е бил лишен от малкия си златен запас. Загубата на парите щеше да го разяри почти толкова, колкото и нейното изчезване.

Вдигайки леко глава, Тиа забеляза, че е стигнала до улица, където имаше няколко магазина. Хората бързаха наоколо, без да се интересуват от самотното момче, замислени за собствените си работи. Денят беше студен и ясен и мисълта за топлото огнище, което ги очакваше, след като привършат работите си, ускоряваше стъпките им. Тя избра напосоки един магазин, молейки се продавачът да не любопитства, когато му подаде златна монета, за да плати покупките си. Поглеждайки нервно през рамо, влезе в магазина. И се сблъска с един излизащ клиент. Ръцете му бяха пълни с вързопи, които се разлетяха във всички посоки.

— Гледай къде вървиш, хлапе!

Той се извърна с посиняло лице и зашлеви един шамар през ушите на Тиа.

Тя залитна и замръзна, когато вдигна очи към мъжа. Какъв ужасен късмет! От всички хора в Сидни да попадне тъкмо на Деймиън?

— Моля, извинете, господине — изхленчи тя, преправяйки гласа си, като заговори с лондонския акцент, който беше усъвършенствала през годините.

Наведе се, събра пакетите на Деймиън, сложи ги в ръцете му и се дръпна, за да го пусне да излезе.

Без да си даде труда да отговори, той бързо мина край нея, внимателно отбягвайки контакт с която и да било част от дрипавия хлапак. Беше срещал много такива по лондонските улици и или ги изритваше от пътя си, или повикваше полицаия, както подобаваше на добър гражданин, за да ги махне от улицата. Освен това, имаше да мисли за други неща. Да държи в подчинение развратната си съпруга беше едно от тях. Най-напред смяташе да не я бие, но колкото повече мислеше как доброволно се е търкала с някакъв си овчар, след като години наред беше избягвала леглото на законния си съпруг, толкова повече се разгневяваше.

Когато се върнеше на кораба, смяташе да я набие така, че да ѝ държи влага до края на живота ѝ. Да не си помисли повече да му се противи. Докато корабът стигнеше до Англия, щеше да се възстановила напълно и той щеше да знае дали носи копеле. Ако не носеше, щеше да се погрижи тя да зачене неговото законно дете.

Тръпки разтърсиха стройното тяло на Тиа, докато наблюдаваше как Деймиън крачи живо надолу по улицата. Когато стигнеше на кораба, щеше да разбере, че пак му е избягала. Нямаше много време. За щастие, щеше да му потрябва поне един ден, докато проследи къде е отишла, а и нямаше да помисли, че се е насочила към опасните храсталаци. Щеше да допусне, че се е върнала в имението Пенрод, значи точно това не биваше да прави.

— Мога ли да ти помогна, синко?

Тиа трепна силно. Продавачът, след като беше обслужил предишния си клиент, сега обръщаше вниманието си към нея.

— Ъ-ъ... да, господине, праща ме капитанът.

Това звучеше логично и беше най-доброто извинение, за което можа да се сети, за да оправдае златната монета в ръката си.

— Капитанът ли?

— Да, от „Южна звезда“ съм, господине.

— Не си ли малко млад, а?

— Не, господине, не и за каютен прислужник, не съм.

— Какво ти трябва, момко?

Като се огледа, тя избра остър на вид нож в кания, която се привързваше около кръста, малък пистолет и кутия патрони, малко момчешко бельо, чорапи, гребен, четка, сапун, кибрит и одеяло. Когато прибави и някои храни, продавачът я изгледа любопитно.

— Защо, по дяволите, на капитана ще му трябва храна?

— О, храната не е за капитана, господине — усмихна се плахо Тиа. — За мене е. На кораба се яде все едно и също. Капитанът се отнася добре с мене и ми позволи да си купя каквото искам.

За да подсили думите си, тя сложи щедро количество ментови бонбони върху растящата купчина неща на тезгяха. Но когато прибави гърне и тиган към покупките, продавачът започна да се съмнява.

— Нямате ли си съдове на „Южна звезда“?

— Тия са за майка ми, господине. Обещах да ѝ донеса подарък от Австралия. Трябват ѝ съдове.

— Можеше да намериш нещо по-подходящо за подарък на майка си. Нещо, което да ѝ хареса. Съдовете едва ли минават за подарък...

— Майка ми ще бъде доволна — настоя упорито Тиа.

Продавачът почеса оплешивяващата си глава и вдигна рамене.

— Е, добре, както кажеш. — И започна да пресмята. Когато свърши, Тиа му подаде една златна монета. — Нали е злато?

Захапа лъскавата повърхност, изсумтя доволно и наброи рестото. После сложи покупките в един чувал. Тиа кимна и го нарами, затаявайки дъх, докато излизаше от магазина, без да забравя да се поклаща като момче, докато върви. Търговецът я подозираше и тя знаеше, че вече мисли дали да не повика властите и да разбере наистина ли е от екипажа на „Южна звезда“.

Вместо да тръгне на запад към Парамата, тя се запъти на юг, без да подозира, че продавачът стои на входа, гледайки след нея, докато не я изгуби от очи.

Деймиън се качи с лека стъпка на борда на „Южна звезда“. След като беше заключил Тиа в каютата си, беше прекарал нощта в новия хотел с една много услужлива млада проститутка. Едва наскоро депортирана в наказателната колония, тя беше все още сравнително чиста и го третираше като истински мъж, а не като развратен стар глупак, както беше направила собствената му съпруга. Тази жена така беше раздухала егото му, че сега той беше изцяло доволен от себе си и нямаше търпение да разкаже на Тиа всяка пикантна подробност от ободряващата нощ с проститутката. След това щеше да я набие, докато тя не започне да моли за милост, докато не го замоли да създаде дете в корема ѝ.

Ключът беше още в ключалката, когато той стигна до каютата, в която беше оставил Тиа. Лицето му беше разтегнато в подигравателна гримаса, когато отвори вратата. Но изражението му бързо премина в краен шок, щом откри, че каютата е празна, а после се превърна в нетърпим гняв.

— Не! — изкрещя той с почервеняло от ярост лице. — Не и втори път! Ще убия тази кучка, когато я намеря. После ще се ожения за някоя, която ще ме оцени и ще ми роди деца.

Той се извърна рязко и тръгна да търси капитана.

— Съжалявам, лорд Феърфийлд, нямам представа какво се е случило със съпругата ви — каза капитан Уеъринг. Деймиън умишлено не беше споменал, че е заключил Тиа в каютата. — Баркър беше на вахта днес, може би трябва да питате него. Съпругата ви може да е

слязла на брега да купи нещо преди да заминете, знаете ги какви са жените.

— Знам — потвърди Деймиън с горчивина в гласа.

Морякът Баркър не беше видял нищо освен Том, каютния прислужник, който слязъл на брега малко по-рано през деня. Няма да го забележи, ако не бил го зърнал в гръб как слиза по дъската. А и го видял само в гръб, когато момчето се смесило с тълпата на пристанището.

Вниманието на Деймиън се изостри.

— Каютният прислужник, казвате?

— Да, господине, младият Том.

— На колко години е?

— Не съм сигурен, дванайсет, четиринайсет, може би.

Деймиън се извърна рязко, в ума му беше започнала да се оформя една абсурдна представа. Представа, която ставаше все по-приемлива, колкото повече мислеше върху нея.

Намери Том в корабната кухня да помага на побелелия готвач в прибирането на продуктите. Първото, което забеляза, беше че този Том и Тиа са горе-долу еднакво високи и слаби.

Второто беше ясното чувство, че е срещнал съвсем скоро някого, облечен почти като този Том. Но не се спря на тази мисъл, осъзнавайки, че Том носи същите дрехи като половината момчета в Нов Южен Уелс.

Том видя, че Деймиън стои зад него, и пребледня. Знаеше, че това е лорд Феърфийлд, защото го беше видял да разговаря с капитан Уеъринг в деня, когато негова светлост беше наел каюта.

— Знаеш ли защо съм тук? — запита Деймиън, отправяйки навъсен поглед към Том.

— Н-не, господине, трябва ли?

— Ти ли пусна съпругата ми да излезе от заключената каюта?

Съзнавайки, че животът му зависи от неговия подвижен ум, Том се почеса по главата с озадачено изражение.

— Тя е била заключена в каютата ли?

— Точно това казах. За да бъде защитена, нали разбираш.

— Никой нямаше да й направи нищо лошо на кораба на капитан Уеъринг — възрази възмутено Том.

— Това няма нищо общо. — Деймиън бързо губеше търпение, задето Том нарочно заобикаляше темата. — Ти ли пусна лейди Феърфийлд от каютата?

— Може — призна неохотно Том. — Но се кълна, че не знаех, че вътре има някой, когато отключих.

— Противно малко копеле!

Преди Том да се запази от удара, Деймиън го зашлеви с опакото на дланта си и момчето падна на палубата.

Е, нямаше нужда да правите така — каза готвачът, помагайки на Том да се изправи. Всички на борда на „Южна звезда“ харесваха младия Том, включително капитанът.

— Този малък негодник се меси в неща между мене и съпругата ми. Ще убия това копеле. — Хвана Том за яката и го разтърси така, че зъбите му затракаха. — Къде е отишла? — Внезапно друга мисъл му дойде на ума. — Слизал ли си на брега днес? — *Да не би да се беше сблъскал с Тиа когато излезе от магазина?*

— Не, Том не е бил на брега два дни — намеси се готвачът, мислейки, че помага на момчето. Не подозираше, че причинява повече вреда, отколкото добро. — Беше в кухнята, помагаше ми.

— Значи — нападна го Деймиън — ти си дал на съпругата ми свои дрехи и тя се е измъкнала на брега, без да я видят.

— Нищо не съм ѝ давал — отрече Том. Това си беше самата истина. Лейди Феърфийлд беше платила за старите му дрехи, не ѝ беше дал нищо безплатно.

— Как е взела дрехите ти?

— Не знам. — И момчето сви рамене. — Нали готвачът ви каза, че му помагах в последните два дни? И не съм сигурен, че дрехите ми ги няма.

Вбесен, Деймиън го заразтърсва отново, но този път готвачът се намеси.

— Ако имате нещо против Том, милорд, нека капитанът да го наказва. Това е неговият кораб и той обича младия Том.

— Няма значение — изсъска Деймиън, хвърляйки убийствен поглед към Том. — Знам, че това копеле лъже. Ако не греша, видях съпругата си в града, облечена в неговите дрехи... или като неговите. Не знам откъде другаде ще намери дрехи за такова кратко време. Бъдете така любезен да кажете на капитана, че ако не се върна, преди

корабът да отплава, да свали сандъците ми на склад и ще си ги взема после. Няма да тръгна, докато не намеря непокорната си съпруга... или трупа ѝ — добави той многозначително.

Деймиън претърси основно града. Нае двама стражи и прекара няколко безплодни часа в задаване на въпроси. За огромно свое съжаление не можа да разпита продавача, който беше и собственик на магазина, където се беше сблъскал с „момчето“, което сега подозираше, че е била Тиа. Мъжът беше заминал за Батхърст, за да докара стока, и нямаше да го има няколко дни. Деймиън беше в безизходно положение. Едва тогава той осъзна, че е пропуснал очевидното. Имаше само едно място, където би отишла Тиа. При любовника си. В имението Пенрод. Деймиън тръгна незабавно, вземайки със себе си и двамата наети стражи.

Като за късмет пътуването на Бен до Сидни се беше отложило. Той беше тръгнал в съответствие с плана си, но след като беше изминал не повече от една трета от пътя, конят му беше стъпил в дупка на вомбат и си беше счупил крака. Бен разбра, че е лудост да пътува през нощта, и с огромни угризения допря пистолета си до главата на нещастното животно и сложи край на мъките му. Нямаше друг избор, освен да се върне в имението Пенрод за друг кон. Трябваше му оставащите часове от нощта и част от следващата сутрин, за да стигне пеша до дома си. Беше толкова уморен, че изтощението го накара да легне и да поспи поне няколко часа.

Събуди се по пладне, освежен и готов да се заеме с лорд Феърфийлд и с целия свят, ако се наложи. След като хапна набързо, се отправи към конюшните. Трима ездаци влязоха в двора. Надявайки се това да е свързано с Тиа, той ги изчака да се приближат. Трепна силно, когато позна Феърфийлд, придружен от двамата мъже, които приличаха на наемни убийци. Тиа не беше с тях и ледени пръсти затанцуваха по гръбнака на Бен.

Феърфийлд спря коня си до него и скочи на земята с пъргавината на млад мъж. Проследяването и наказването на Тиа беше му осигурило цел в живота. Докато преди щеше да се задоволи да я набие и да ѝ направи насила деца, сега търсеше по-трайно наказание. Нямаше съд в тази територия, който да го осъди, задето е убил невярната си съпруга.

— Къде е тя, Пенрод?

Кръвта на Бен замръзна.

— За Тиа ли говорите? Ако вие не знаете къде е, как, по дяволите, аз ще знам? Тя тръгна с вас, не помните ли?

— Естествено, че говоря за Тиа. Къде сте я скрили?

— Не е ли при вас?

— Знаете, че не е. Бях я заключил в каютата на борда на „Южна звезда“ и каютният прислужник я пуснал.

— Направили ли сте й нещо?

— Нищо, което да не си е изпросила — отговори загадъчно Деймиън. — Ако не ми я доведете незабавно, ще се върна с подкрепата на закона. Само че този път ще настоявам да ви арестуват.

— Проклет да сте, Феърфийлд! Нямам представа къде е Тиа. Смятах, че е при вас. Бях тръгнал за Сидни, да се опитам да ви убедя да й позволите да си иде. Тя не ви обича. Не иска да бъде ваша съпруга. Оставете я. Кажете на хората в Англия, че е мъртва, и се оженете за някоя, която ще бъде повече от щастлива да ви даде деца в замяна на това, което можете да й предложите.

— Това продължи толкова време, че вече е въпрос на принцип. Няма да позволя на тази малка кучка да ме надвие. Ще я предадете ли тихо и мирно, или да кажа на моите хора да използват сила? Уверявам ви, че когато я намеря, няма да ви стане приятно.

Казвам ви истината. Тиа не е в имението Пенрод. Тя не е глупава, Феърфийлд. Знае, че тук е първото място, където ще я потърсите. Ако ви е напуснала, трябва да я търсите другаде. Благодаря на бога, че се е измъкнала, преди „Южна звезда“ да отплава и да стане прекалено късно.

— Не ви вярвам — изфуча Феърфийлд.

— Заповядайте, търсете — покани го Бен. Знаеше, че повъзрастният мъж няма да се успокои докато не прерови всяко ъгълче в имението Пенрод.

Деймиън кимна на двамата си спътници, които слязоха от конете и минаха покрай Бен, влизайки в къщата.

— Мисля, че ще се присъединя към тях — каза лордът, ужилвайки се безсрамно към Бен. Очакваше да намери Тиа да се крие в някоя от спалните.

Деймиън и неговите наемници претърсиха къщата основно, от ъгъл до ъгъл, от стая в стая, всяко мислимо място, където някой би

могъл да се укрие. Нерешително и гневно той най-накрая допусна, че Тиа не се е върнала в имението Пенрод.

— Ако дойде тук, очаквам да ми я доведете — подметна Деймиън през рамо, докато се качваше на седлото и се приготвяше да тръгне. — Аз съм в Сидни, в хотела.

— Как ли пък не! — изкрещя Бен в отговор. — Никога повече няма да я пипнете, ако имам думата по този въпрос.

Думите му отлетяха, докато тримата мъже пришпорваха конете си. Тропотът на подковите по сухата земя отекна в главата на Бен. Тиа я няма, Тиа я няма, отекваха думите в главата му като литания на страх и надежда. Ужасният страх от всичките неизразими неща, които можеше да се случат със сама жена в наказателна колония, засланяше внезапно породилата се надежда, която беше усетил, щом научи, че тя е избягала от Деймиън.

Бягството на Тиа промени планове на Бен за Сидни. Хрумна му, че тя няма къде да отиде и най-вероятно ще дойде в имението Пенрод, след като Феърфийлд се беше появил и после си беше отишъл. Тя дори би могла да е наблизко и да наблюдава, очаквайки най-подходящия момент. Появеше ли се, той щеше да я отведе в Батхърст или другаде, стига да е далече от Деймиън Феърфийлд, възможно най-далече.

Тиа се учуди колко просто било да излезе от Сидни. Ако криенето от Деймиън беше толкова лесно, нямаше защо да се безпокои. Беше се отклонила дълбоко в храсталаците, без да се губи, и беше прекарала последните няколко дни в опити да се топли на слабия си огън и да си осигурява храна.

Тъй като се беше грижила сама за себе си в бедняшките квартали на Лондон, тя имаше смелостта да оцелява сама и рядко биваше гладна. Използваше пестеливо запасите си, уби няколко нищо неподозиращи животинчета и веднъж почти успя да улови едно улаби. Тъй като беше есен, нямаше плодове, макар че веднъж, докато ровеше под гнилите листа, откри някакви плодове, които още изглеждаха годни за ядене. Нямаше представа какви са тези плодове, дали не са отровни, но отхапа малко и реши, че са чудесни. И тъй като не ѝ стана нищо, ги изяде.

Тиа се гордееше с постижението си, защото осигуряването на храна беше нещо, с което малко жени се осмеляваха да се занимават. Ако и когато свършеха провизиите ѝ, би могла да се промъкне пак в Сидни и да попълни запасите си. След седмица в храсталаците без никакви препятствия тя започна да се успокоява. Тъкмо беше запалила огън една вечер с малко сухи дърва и една клечка от кибрита, който беше купила, и сипваше чаени листа в едно канче, когато я сепна неочаквано изпрацяване. Скачайки на крака, тя се взря в тъмнината. Високите евкалипти и стройните дървета край тях хвърляха странни сенки на фона на пурпурното небе.

Поемайки си трепетно дъх, Тиа се укори, че е такава страхливка. Не ѝ беше присъщо да се стряска от всяко изшумоляване. Напълно възможно беше това да е някое кенгуру или малко нощно животно, търсещо храна. Надяваше се да не е заблудило се динго, което можеше да бъде опасно, ако е гладно. Ръката ѝ се плъзна към успокояващата тежест на пистолета, напъхан в колана ѝ.

Застанала на пръсти, с напрегнато тяло, Тиа се послуша за да чуе пак странния звук. Нищо. Всичко беше тихо. Очевидно самотата правеше странни неща с ума ѝ. Доколкото знаеше, беше сама тук, в тази огромна пустош, без никаква компания освен птици и животни. Надяваше се положението да остане такова, поне докато Деймиън се върне в Лондон. Обърна се отново към огъня, отпусайки се назад на пети, за да си сипе чай.

— Искаш ли компания?

Чаят изхвъркна от ръцете ѝ, когато канчето падна и водата се разля в огъня, който засъска. Тя скочи на крака с разтуптяно сърце, когато неколцина мъже се материализираха безмълвно от сенките. Онзи, който беше заговорил пръв, стоеше малко зад нея, придвижил се с безшумната лекота на горски дух.

— Е, само дето разля хубавия чай — каза мъжът, навеждайки се, за да вдигне канчето.

— Кой си ти, по дяволите?

Тиа се върна моментално към уличния език, без да забрави да понижи тона на гласа си, когато заговори. Не се осмеляваше да позволи на тези мъже да разберат, че е жена.

— Тъкмо щях и аз това да те питам.

— Казвам се Том.

— Аз съм Уолс, а това са приятелите ми Доус, Лиън, Стайлс, Крее и старият Кривчо. Викаме му така, щото е куц.

Шестима! Тиа преглътна нервно. Какво щеше да прави сега?

— Сам ли си, момче?

— Тъхъ.

Пресъхналата ѝ уста правеше говоренето трудна работа.

— Момчето не ми изглежда разбойник — изрече Крее. — Хубавичко е, нали?

Уолс, който се оказа водачът, издаде отвратено изсумтяване.

— Не го закачай, освен ако не знаеш, че иска. — Очите на Тиа се окръглиха. — Езика ли си глътна, момче? Кажи ни защо се криеш в храсталаците.

— Аз... избягах от кораба — заекна тя. — Капитанът беше грубиян, не можах да издържа. Знаех, че ще прати да ме търсят, като разбере, че ме няма, затова избягах. Хич няма да му е лесно да намери друг каютен прислужник.

Уолс огледа дребната ѝ фигура в продължение на няколко мъчителни минути. Тиа държеше главата си наведена, гледаше надолу и очакваше решението. Той или щеше да приеме разказа ѝ, или щеше да прозре маскировката ѝ.

Внезапно мъжът като че ли стигна до някакво решение.

— В една лодка сме, приятел, и ние се крием. Можеш да се присъединиш към нас.

— О, не, не искам да ви създавам безпокойство.

— Няма нищо, настояваме.

Беше хваната в капан!

Тиа вървеше между Уолс и Кривчо, докато дружината навлизаше все по-дълбоко в гората. Наистина този път се беше забъркала в голяма каша. Когато Уолс най-накрая каза да спрат, тя нямаше представа къде се намира или в каква посока е Сидни. Гърбът я болеше от торбата, праметната през едното ѝ рамо, а краката трепереха от изтощение.

За нея беше очевидно, че Уолс и другите добре познават това място. Малката полянка под извишаващите се евкалиптови дървета изглеждаше като че ли нарочно разчистена. Торбите, разхвърляни наоколо, само потвърждаваха подозренията на Тиа, че това е един вид лагер, и тя предположи, че разбойниците, на които беше имала нещастieto да се натъкне, използваша полянката като сборен пункт. Пускайки торбата си на земята, тя се облегна на ствола на едно дърво и опря глава на коленете си.

— Можеш ли да готвиш, Том? — запита Уолс, изпълнен с надежда. — Никой от нас не го бива за готвач.

Страхувайки се да признае, че не знае как се готви на открит огън, Тиа кимна.

— Има брашно и солено говеждо в оная торба под дървото. Не сме яли прилични питки, откак хванаха стария Покетс. Само той знаеше да готви.

Тиа го изгледа неразбиращо.

— Питки? Аз... не знам как се правят питки. Какво е това?

Уолс я погледна невярващо.

— Не знаеш как се правят питки ли? Всички в Австралия знаят.

— Отскоро съм в Австралия — отвърна Тиа. — Аз съм каютен прислужник, нали ти казах? За първи път излизам извън Англия.

— Лесно е, приятел. Объркваш сол, брашно, вода и печеш в гореща пепел — инструктира я Кривчо. — Питки със солено говеждо или прясно убито уалаби си е направо кралско угощение. Направи и повечко чай и няма да имаш оплаквания.

Тиа свърши чудесна работа, приготвяйки ядене за седмината. Питките бяха лесни за правене и прекрасни на вкус. Соленото говеждо месо, неотдавна откраднато при една засада, беше донякъде жилаво, но годно за ядене. След като мъжете си сипаха ядене, Тиа също си взе голяма порция и седна да се нахрани, опряла гръб на едно дърво. Залапа лакомо, мляскайки шумно. Не обръщаше внимание на разбойниците, когато ѝ се смееха или подмятаха шеги за огромния ѝ апетит. След като се нахрани, остави настрана калаената чиния, сви колене и подпря главата си на тях. Беше уморена, твърде уморена, за да направи усилието да събере чиниите и да прибере остатъците от храната. Другите мъже изглеждаха също толкова лениви, излегнали се на тревата след обилната храна. Някои вече се бяха увили в одеялата си.

Умът на Тиа несъзнателно се насочи към имението Пенрод, питайки се какво прави Бен и дали тъгува за нея. Беше ли се върнал Деймиън там, за да я търси? Ако беше така, значи Бен щеше да разбере, че тя е избягали. Щеше ли да се развълнува? Или щеше да се зарадва, че се е отървал от нея? Изглеждаше съкрушен, когато Деймиън я беше отвел, но понеже познаваше Бен, тя предположи, че ще си намери друга, с която да я замени, и то много скоро.

Можеше да си го представи сега, висок и широкоплещест, загорялата му плът изопната върху скулите. Харесваше погледа му, докато се любеше, като чисто сребро, блестящо под слънчевата светлина. Караше я да изпитва неща, които никой друг мъж не би могъл да я накара да усети. След като беше опознала Деймиън, Тиа не харесваше мъжете. Животът на улицата, когато виждаше отблизо колко жестоки могат да бъдат мъжете, я беше направил недоверчива и подозрителна към противоположния пол. Беше се надсмивала на любовта, решавайки, че това чувство е преувеличено и не е за нея. Но Бен беше променил това положение.

Без съмнение Бен беше измамен дявол, който привличаше жените. Но аурата му стигаше далече отвъд чувствеността, макар че господ знае, че я притежаваше в изобилие. Онова, което изпиташе към Бен, надхвърляше сексуалното привличане, отиваше отвъд интимността. Тя го усещаше в сърцето и в душата си. Докосна устните си с пръст, припомняйки си колко прекрасно се беше чувствала, когато той я целуваше. Колко разпален беше нейният отговор. Как

докосването му караше плътта ѝ да изгаря и костите я боляха от жажда, каквато не си беше представяла, че може да съществува.

Тя заспа така, с Бен в мислите си, с ум, изгарян от любовта, която беше поникнала в сърцето ѝ въпреки непреодолимите бариери помежду им. Когато Уолс се нареди да я срита, за да довърши работата си, Кривчо го спря и сам разчисти остатъците. Мъжът имаше добро сърце, харесваше момчетата и смяташе, че „*младият Том*“ е смел момък, задето е решил да живее сам в дива страна като Австралия.

Тиа спеше непробудно. Някой беше метнал одеяло над свитите ѝ рамене и тя спа чак до тихите, неподвижни часове след полунощ. Събуди я не шумоленето на сухи листа, нито плиткото дишане в ухото ѝ. Една ръка сграбчи бедрото ѝ и полека се плъзна по вътрешната му повърхност. Това я разбуди окончателно. Тя отвори очи и срещна тъмния поглед на Крее. Ръката му беше стигнала почти до чатала ѝ, когато тя сграбчи китката му и я отхвърли настрана.

— Проклет идиот такъв, какво, по дяволите, си намислил?

— Мълчи — изсъска той. Нервният му поглед се насочи към спящите и той с облекчение видя, че никой не помръдва. — Знаеш много добре какво искам, бил си на кораб достатъчно време. Някога бях моряк и има само една причина да наемат хубаво момче като тебе. — Ръката му многозначително се настани върху седалището ѝ и го стисна. — Имаш мек задник, момче, също като на жена. Дай ми каквото искам и няма да съжаляваш.

Все още замаяна от съня, Тиа не разбираше нищо. Какво искаше Крее от нея? Да не би да е разгадал маскировката ѝ?

Мъжът, вземайки мълчанието ѝ за съгласие, се подсмихна и ръката му се върна на вътрешната повърхност на бедрото ѝ.

— Така повече ми харесва. Не се безпокой, приятел, ще бъда нежен.

Гнусният му намек окончателно разбуди Тиа. Беше живяла достатъчно време сред улични създания, за да не разбере за какво говори този мъж, и неведнъж Еднооката Берта я беше защитавала от такива като Крее. Мислейки я за момче, те се бяха опитвали да правят извратени неща с нея. Берта ѝ беше изнесла цяла лекция при първия такъв случай, как природата понякога си прави шеги и мъжете желаят партньори от своя пол, особено млади момчета с нежни бузи, свежи и пухкави като на момиче. Случвало се и с жени, беше обяснила тя. Тази

стряскаща мисъл беше накарала Тиа едва ли не да повърне. Но сега Берта не беше тук, за да я защити. Трябваше да разчита на себе си.

— Гаден извратеняк такъв, дръж си мръсните ръце далече от мене! — изкрещя Тиа с все сила.

Изрита Крее, търкулна се извън обсега му и скочи на крака. Другите мъже се размърдаха.

— Предупредих те да мълчиш! — изръмжа Крее, хващайки я за jakета, и я блъсна в дървото. Дъхът ѝ излезе със свистене. Когато си пое въздух, тя отвори уста, за да нададе още един вик. Но Крее запуши устата ѝ, а с другата ръка я хвана за гърлото. — Само да ме вкараш в бяла, ще ти измъкна гръцмуля.

Думите заседнаха в гърлото на Тиа, когато ръката на Крее се сви. Но беше твърде късно. Гневният ѝ изблик беше събудил другите мъже. Кривчо пръв стигна до нея. Рядката му бяла коса летеше в диво безредие покрай лицето, когато той навря брадатото си лице във физиономията на Крее.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Крее? Махай си лапите от момчето.

— Не съм му направил нищо — изръмжа Крее. — Проклетникът ме дразнеше. Сам ми се предложи...

Тиа изпъшка, когато Крее я пусна.

— Лъже. Опита се да... да...

Уолс пристигна, недоволен, че го будят от най-сладкия му сън посред нощ.

— Казах ти, Крее, ако момчето не иска, да не го закачаш.

— Искане — изрече намусено Крее.

— Не, не искам! Тоя е извратено копеле, не ща да имам нищо общо с него.

Тиа трепереше, разстроена, шокирана и толкова сърдита, че можеше да плюе гвоздеи.

— Чу какво казва Том — обади се Уолс, слагайки точка на темата. — Момчето не е от твоя сорт, остави го. Сега да лягаме да спим. Всички.

Изпращайки унищожителен поглед към Тиа, Крее се върна към одеялото си. Другите се пръснаха един по един, докато при нея не остана само Кривчо.

— Дръж се настрана от тоя — предупреди я той. — Той е мръсно копеле. Няма да те остави, докато не получи каквото иска. Хубаво момче като тебе е голямо изкушение за човек като Крее.

Като каза това, той се обърна и закуцука към одеялото си.

Тиа го загледа как се отдалечава, с диви и уплашени очи, разтривайки мястото, където пръстите на Крее бяха оставили червена следа по деликатната ѝ кожа. Повече нямаше да спи тази нощ. Часове по-късно видя как небето просветлява от черно до пурпурно и лилаво, а после изведнъж дойде денят. Беше студен, лека слана покриваше земята и хрущеше под краката ѝ, когато потърси уединено място далече от мъжете, за да свърши някои лични работи. Когато се върна, другите се бяха раздвижили и тя се зае да приготви закуската, докато Лиън стъкваше огън. Докато те ядяха, тя си намери място по-настрана, седна да се нахрани и тайно започна да ги изучава един по един.

Уолс беше водачът им, и по мозък, и по мускули. Изглеждаше на около тридесет години, едър и размъкнат, дрехите му явно бяха крадени от различни места. Също като другите, и той имаше рошава коса и брада. Тиа помисли, че изглежда хитър и опасен, и лесно се ядосва.

Лиън беше най-младият, едва ли по-възрастен от нея. Беше рус, мършав, жилест, изглеждаше така, сякаш не би навредил и на муха. Но видът нередко лъжеше.

Стайлс беше побелял, очукан от живота, на средна възраст. Беше постоянно намръщен и устните му рядко се усмихваха. Тиа реши, че не би искала да се забърква с него при никакви обстоятелства.

Доус говореше рядко, през повечето време изглеждаше объркан и като че ли му харесваше да следва другите. Освен Кривчо беше най-възрастният. И най-дебелият.

Тиа потръпна, когато очите ѝ срещнаха погледа на Крее. Беше дребен и атлетичен, с хитра физиономия и блуждаещи очички, които като че ли не се спираха. Изглеждаше като човек, който дълго таи злоба и би убил без никакво угризение.

Тиа усещаше, че Кривчо може да стане опасен само за миг. Среден на ръст и на тегло, той беше над петдесетгодишен, с рядка побеляла коса и брада. Накуцването беше резултат от счупване на крака, неправилно наместен. Тиа разбра, че е попаднала сред група

отчаяни мъже. Ако разкриеха коя е, това можеше да ѝ докара смърт... или нещо още по-лошо.

Деймиън се върна в Сидни побеснял. Тиа отново го беше изиграла! Когато я намереше — а не се съмняваше нито за миг, че ще я открие, — скъпо щеше да си плати, защото беше съсипала живота му и защото заради нея беше изпуснал кораба си. Тиа го беше накарала да преживее истински ад в последните няколко години, след като го беше направила за посмешище, когато избяга след сватбата. Години наред той нямаше представа дали е жива или мъртва, но законът му забраняваше да се ожени за друга. Когато детективите, които беше наел, най-накрая я откриха, тя се беше хванала с някакъв проклет овцевъд и беше заминала за Австралия. Не можеше да му ражда деца отдалече, затова той трябваше да тръгне да я преследва, сигурен, че този път няма да му се изплъзне. Но беше сгрешил. Хитрата малка кучка вероятно седеше някъде в австралийските храсталаци и му се присмиваше.

Деймиън прибра сандъка си от „Южна звезда“ и отседна в единствения хотел в Сидни. Тогава откри, че кесията със златни монети, която беше скрил сред дрехите си, липсва. Въздухът стана син от ругатните му, когато разбра, че сега Тиа има средства и ще се крие, докато сметне за необходимо. С парите му щеше да си осигури храна, дрехи и всичко, от което имаше нужда, за да оцелее. Сега вече беше сигурен, че тя е подкупила каютния прислужник на борда на „Южна звезда“. И вероятно е купила храна и припаси от магазина, където се беше сблъскал с нея. Много се ядосваше, че му беше попаднала в ръцете, а не беше разбрал, че е тя. Нещастна малка кучка!

Когато Деймиън се върна в магазина, собственикът вече се беше прибрал от Батхърст. Беше необходимо само едно леко сбутване от страна на единия нает страж и човекът си спомни, че едно момче от „Южна звезда“ е платило за покупките си със златна монета. Беше виждал ужасно малко златни монети в Нов Южен Уелс.

— Каза ли къде отива мо... момчето? — запита остро Деймиън.

— Сигурно на „Южна звезда“.

— Така ли ви каза?

Продавачът се почеса по главата, мислейки усилено.

— Така ми се струва. Както казах, само предполагам...

— Накъде тръгна, след като излезе от магазина?

— Странно, че питате. Не ми се стори, че се връща в залива и на кораба. Тогава ми се стори странно, но си помислих, че не ми е работа.

— Накъде, човече?

— На юг. Определено се запъти на юг. Гледах подире му, докато не се изгуби, и със сигурност не изглеждаше, че ще смени посоката.

Удовлетворен, Деймиън купи дрехи, подходящи за ходене из храсталаците, пистолет, нож и достатъчно храна и други припаси, за да стигнат на него и двамата му наемници за много време. Тръгваше след Тиа.

И господ да ѝ помага, щом я намери!

Бен беше в затруднено положение. От една страна, отчаяно искаше веднага да напусне имението Пенрод и да търси Тиа. От друга страна, реши, че трябва да изчака няколко дни, в случай че тя изникне на прага му. Мина един ден, после още един. Разхождаше се напред-назад, губеше търпение, стана разсеян и дистанциран. Деър дойде и се опита да го успокои, но нищо не помогна. Три дни минаха, но Тиа още не се беше появила. Изтекоха четири дни и Бен вече беше отчаян, решен да тръгне всеки момент. На петия ден Кейт и Робин Флечър пристигнаха с дъщеря си Моли, очаквайки празненство. Кейт беше бременна в последния месец и сияеше. Робин изглеждаше успял, спокоен и уверен. Женитбата с Кейт беше прибавила ново измерение в живота му.

Очаквайки, че ще се срещне с един мъж, обезумял от любов, Робин беше потресен, когато видя Бен силно разстроен и разяждан от безпокойство. Спомни си непоколебимата клетва на приятеля си никога да не се жени и реши, че Бен се е разколебал и не му се иска да се поддаде окончателно на чувството, което беше избягвал години наред.

— Добре дошъл в братството, Бен — закачи го Робин. Хубаво му беше да види приятеля си в същото положение, в каквото бяха той и Деър. — Не се притеснявай, приятел, обетите са нищо, когато се влюбиш. Къде е тази образцова жена, за която ни разказа Кейси?

Бен само се взря неразбиращо в Робин; беше забравил, че Кейси е поканила семейство Флечър да отпразнуват сватбата му с Тиа. Толкова неща се бяха случили оттогава, че той не знаеше откъде да започне.

— Какво става, Бен, езика ли си глътна? — пошегува се Кейт. — Нямам търпение да се запозная с булката ти.

Кейт го гледаше с невероятните си виолетови очи, които не преставаха да го учудват. Не обвиняваше Робин, че се беше влюбил до полуда в тъмнокосата, темпераментна Кейт въпреки огнения ѝ характер и остър език. Тя беше укротила неустоимия Робин точно така, както Кейси беше опитомила арогантния му брат.

— Какво е станало, Бен? Нещо лошо ли се е случило?

— Елате вътре — каза той. — Така и така сте дошли, по-добре е да узнаете всичко.

Кейт последва Бен в къщата, хвърляйки загрижен поглед към Робин, който взе Моли и ги последва. Бен ги настани и в продължение на един напрегнат час им разказа такива неща, които Робин и Кейт не можаха да разберат. Още повече пък — да повярват.

— По дяволите, Бен, това надминава всичко. Нищо от онова, което Деър или аз сме преживели, не може да се сравни с това, през което си минал заради Тиа.

— Не бих казал — отвърна Бен, спомняйки си как Кейт се беше изгубила в Сините планини на връщане от Батхърст, където беше заварила Робин в леглото с друга жена. И как всички мислеха Кейси за мъртва, докато тя в действителност беше напуснала Нов Южен Уелс и беше отишла в Англия, където я беше открил Деър. — Точно такива ситуации съм се стремил да избягвам цял живот досега.

— И какво ще правиш сега?

Състраданието затъмни изразителните виолетови очи на Кейт и те станаха тъмнопурпурни.

— Трябва да намеря Тиа преди Феърфийлд. Все някой в Сидни трябва да я е видял.

— Късмет — пожела Робин. — Не искаш ли да дойда с тебе? Не съм преживявал никакви приключения от... е, откакто се роди Моли.

Бен се усмихна.

Благодаря, приятелю, но ще тръгна сам. Кейт има нужда да си до нея. Ще останете ли в имението Пенрод?

— Не, Деър вече предложи да ни откара у тях и понеже Моли много се разбира с децата им, мисля да приемем предложението му. Скоро ли тръгваш?

Бен кимна тържествено.

— Утре. Не мога да чакам повече. Имам чувството, че Тиа се нуждае от мене.

Разяждащите мисли за Тиа придружаваха Бен по целия път до Сидни. Отчаян копнеж бушуваше в него, без да има и най-малката прилика с физическо желание — макар че желанието за Тиа вилнееше в него като разпенен ад. Виждаше я легнала до него, красивата ѝ златиста коса разстлана на възглавницата като блещукащи лунни лъчи, невероятните ѝ синьозелени очи нежни и замъглени от любенето, кожата ѝ красиво зачервена...

Бен раздвижи мускули, припомняйки си меката ѝ кадифена кожа срещу космите по гърдите му, сладката ѝ плът срещу езика му, извивките ѝ, които прилягаха идеално на тялото му, сякаш двамата бяха създадени един за друг. Тиа може да беше дребна, но беше изключително женствена; малки, твърди гърди, тънка талия и леко заоблени хълбоци, които преминаваха в удивително дълги, стройни крака. Когато пронизваше горещата стегнатост на нейната ножница, все едно влизаше в рая. Само мислите за плътта ѝ го накараха да изтръпне и да набъбне и той тръсна глава, за да я прочисти от мислите, които пречеха на мисията му. Мислите за Тиа му доставяха огромно удоволствие, но намирането ѝ щеше да му бъде още по-приятно. Пребиваването ѝ при него в имението Пенрод би му доставило удовлетворение, далече надхвърлящо сексуалното.

По дяволите! За какво мислеше той?

Откога една жена беше започнала да означава толкова много за него? За него! За Бен Пенрод — за мъжа, чието семейство вече не вярваше, че някога ще го види оженен. Не можеше да се познае. И не беше сигурен, че харесва тази промяна. Разбира се, искаше Тиа, щеше да бъде глупаво да го отрича. Винаги щеше да си бъде същият страстен дявол и тя беше разпалила въображението му още откакто беше смъкнал мърлявата ѝ шапка и беше открил жената под мръсните парцали, с които беше замаскирала пицните си извивки. Беше достатъчно заинтригуван, за да ѝ предложи брак цели два пъти... и двата пъти беше получил отказ. Макар сега да знаеше какви са

обстоятелствата, накарали я да откаже на предложенията му, от това гордостта му не страдаше по-малко. По-скоро адът щеше да замръзне, преди отново да предложи брак на някоя жена, помисли Бен.

Дори на Тиа ли, запита едно гласче в мозъка му.

Той не пожела да признае отговора. Не беше безсърдечен, просто беше предпазлив. Щеше да премине този мост, когато стигнеше до него.

Бен пристигна в Сидни само за да научи, че лорд Феърфийлд и двамата му наемници са заминали. Чиновникът в хотела като че ли не знаеше накъде са тръгнали, но осведоми Бен, че негова светлост бил облечен като за ходене из хрусталаците, носел със себе си малък арсенал и бил наел следотърсач абориген. Чиновникът спомена и името на магазина, който беше доставил поръчките в хотела.

Малка надежда се породила у Бен. Да не би Феърфийлд по някакъв начин да е научил къде се е скрила Тиа? Но след това възторгът му беше попарен от една отрезвяваща мисъл. Какво щеше да стане, ако Феърфийлд намери Тиа преди него? Страхуваше се, че лордът е достатъчно разгневен, за да направи нещо невъобразимо на съпругата си. След като поблагодари на чиновника, Бен побърза към магазина, възнамерявайки да разпита продавача за намеренията на Феърфийлд. Тъй като познаваше мъжа, се замоли дано да му помогне. И точно така се получи.

— Негова светлост питаше за един млад момък, който дойде в магазина преди няколко седмици, приятел — каза търговецът. — Момчето каза, че е от „Южна звезда“, и плати покупките си с една златна монета. За какво е всичкото това?

— Дълга история, Пъркинс, но е достатъчно да кажа, че Феърфийлд иска да навреди на „момчето“. Имаш ли някаква представа къде е отишло?

— Нямах да кажа нищо на лорд Феърфийлд, ако знаех, че животът на хлапето е в опасност — отвърна Пъркинс. — Но на тебе ще ти кажа какво му казах. Момчето купи провизии и се запъти на юг.

— На юг. Благодаря, Пъркинс.

— Надявам се да го намериш пръв, приятел.

— И аз, Пъркинс — отвърна разпалено Бен. — И аз.

Всеки ден, прекаран от Тиа заедно с разбойниците, ѝ спечелваше все повече симпатиите на групата. Макар че Крее още я гледаше с нескривано желание, външно се отнасяше съвсем безразлично към нея. Поне пред Уолс и другите. Всеки път, когато я намираше сама, я дразнеше с груби забележки и ехидни подмятания. През повечето време тя си държеше устата затворена. Стана удивително сръчна в готвенето на открит огън и във всяко отношение се превърна в неотделима част от групата. Дори взе участие в един смел набег по пътя към Сидни. Макар че остана настрана и изпита огромно облекчение, когато мъжът и семейството му останаха невредими. След като им взеха ценностите, разбойниците ги пуснаха да си вървят.

Следващият набег се състоя без нейно участие. Тя беше изнамерила някакво извинение да остане в лагера, докато другите потеглиха да ограбват нищо неподозиращи жертви. След това всички приеха, че тя ще остане в лагера да пази имуществата им, за да не бъдат взети от други разбойници или от закона. Тиа нямаше представа какво щеше да прави, ако някоя друга банда нахлуеше в техния лагер, докато другарите ѝ ги няма.

Дните минаваха и тя започна да мисли за връщане в Сидни. Надяваше се, че Деймиън вече се е обезкуражил и е напуснал Австралия със следващия кораб, заминаващ за Англия. Нямаше представа, че толкова беше наранила гордостта му, че се е заклел да не престава да търси жената, която го беше изоставила в сватбената им нощ. В това време повечето разбойници се бяха привързали към Тиа, особено Кривчо. С изключение на Крее, чиито пламтящи очи често се спираха на нея с горчиво негодувание, мъжете се отнасяха добре с нея. Мислеха я за смело момче, което ругаеше не по-зле от тях, готвеше прилично и изглежда, знаеше точно как и кога да отбягва неприятна конфронтация.

Един ден, когато мъжете решиха да се поразходят наоколо и да откраднат крава от една ферма край Сидни, Тиа отново пожела да остане в лагера. Тъй като нямаше да липсва на никого, Уолс не възрази, мислейки, че момчето така и така е твърде дребно, за да помага, ако се наложи. Крее я изгледа насмешливо, но не каза нищо. Когато заминаха, тя се сви до огъня, топлейки се с чаша чай и мислейки, че ако трябва да си тръгне, точно сега е моментът. Беше толкова сигурна, че Деймиън е напуснал Сидни, че не помисли какво ли би станало, ако

се сблъска с него. Тя мислеше за бъдещето си. Бен още ли щеше да я иска, ако се върнеше при него?

За брак с Бен все още не можеше и дума да става, дори ако го й искаше. Докато Деймиън беше жив, тя не беше свободна да се омъжи законно за друг. Да остане при Бен като негова любовница също беше мъчителна мисъл. Всички щяха да знаят, че му е държанка, която утолява страстта му. Как да се показва пред хората, като знае, че всички знаят, че тя е курвата на Бен? Би загубила дружбата на Деър и Кейси, а щеше да си спечели тяхното презрение. Вярно, щеше да има Бен, но за колко време? Един ден, въпреки че той отричаше, щеше да намери жена, за която да се ожени. Някоя, която да обича до края на живота си. Какво щеше да стане с нея, когато се стигнеше до това?

В едно нещо обаче беше сигурна, помисли Тиа, че не може да остане в храсталаците заедно с разбойниците. Не можеше и да се върне в Лондон. Може би Америка... Беше толкова погълната от мислите си, че не чу изпращяването на сухи клончета. Внезапно една ръка се заби болезнено в рамото ѝ със силен натиск и изтръгна вик от устните на Тиа. Краката ѝ се отделиха от земята, когато тя се озова буквално подвитата във въздуха и запокитена срещу дървото. Наранена и замаяна, тя се взря в лицето на Деймиън и видя смъртта.

— Отдавна чаках това — изръмжа той. Несвястното му изражение предизвика остри тръпки на страх, които пробягаха мигновено по гърба ѝ. — Убеди ли безпътните си другари, че си момче, или им стана курва?

— Как... как ме намери? — запита Тиа, възвръщайки си дар слово.

— Имам си средства. Всичко е възможно, ако имаш достатъчно пари.

С последните си остатъци от съзнателна мисъл тя забеляза двамата наемници и аборигенския следотърсач да се крият недалече.

— Няма пак да ми избягаш, Тиа, вече няма. Имам нужда от покорна и послушна съпруга. Сега знам, че ти не си тази жена. Жалко, че няма да излезеш жива от храсталаците. Толкова млада... — Той замълча, но Тиа го разбра много добре. — Ще бъда в траур известно време, но когато пристигна в Лондон, ще бъда готов да взема нова съпруга.

— Ти ще ме убиеш — прошепна Тиа, преодолявайки е мъка буцата в гърлото си.

— Винаги си била много проникателна, още от дете. Моят безгръбначен син нямаше да може да се справи с тебе както трябва, ако беше доживял да се ожените. Прекалено много приличаше на слабата си майка.

— Не, моля те, не искам... ще направя каквото кажеш. Ще бъда добра съпруга.

Би му обещала всичко, само и само да остане жива, дори ако това означаваше да не изпълни обещанията си.

— Твърде късно, Тиа, прекалено късно. Наистина ще ми причини болка да съобщя, че си била убита от разбойници и трупът ти е бил отчасти изяден от диви животни. Никой няма да се усъмни и ще мога да напусна тази дива, нецивилизована страна.

Тиа пребледня. Би дала дясната си ръка, за да види Бен за последен път, преди смъртта да я прибере. Щеше да му каже, че го обича, че благодарение на него се радва, че е жена, а не момче, на каквото се беше правила. И щеше да му каже, че би желала да му беше родила дете. Да даде дете на мъжа, когото обича, щеше да бъде най-голямото постижение в живота ѝ.

Твърде късно...

Сърцето на Тиа заби ускорено, когато Деймиън хвана ръката ѝ и я задърпа далече от импровизирания лагер. Аборигенският следотърсач, предусещайки неприятности, изчезна в гъстата гора, докато двамата наемници на Деймиън стояха наблизко, очаквайки заповеди. Беше им платено достатъчно, за да не пречат на плановете, които Деймиън би могъл да има за непокорната си съпруга.

— Не! Няма да ходя никъде с тебе — извика Тиа, противопоставяйки се с всичка сила на натиска, който Деймиън упражняваше върху ръката ѝ. — Не можеш ли да се престориш, че съм мъртва? Можеш да се ожениш повторно, да правиш всичко каквото поискаш, обещавам, че няма да се меся в живота ти.

— Какво? Да те оставя жива и да ми се появиш в най-неподходящия момент? Никога! Ако създам наследник с друга жена, може да ти хрумне да се върнеш, да ме обвиниш в двуженство, и да обявиш наследника ми за незаконно дете.

— Не, няма да го направя. Не можеш ли да разбереш? Не искам повече да те виждам. Можеш да задържиш парите ми, те не означават нищо за мене. Искам си живота. Даже ще остана в Австралия, за да не ме видиш никога повече.

— Харесваше ли ти да блудстваш с Бен Пенрод? — запита подигравателно Деймиън. — Какво ще стане, когато ти се насити и се ожени за порядъчна жена? Може би тогава ще размислиш, ще се сетиш за законния си съпруг и за това, което можеше да бъде твое.

— Не, никога! — извика Тиа. Бен наистина ли държеше толкова на нея, че да я задържи при себе си завинаги?

— Моят начин е най-добрият, Тиа — настоя Деймиън. Въпреки съпротивата ѝ той я беше завлякъл почти до края на полянката. Още няколко стъпки и нямаше да я виждат от лагера, останала на благоволенieto на Деймиън и двамата му наемници. Тя се запъна с невероятна сила, което го накара да спре и да я обсипе с проклетия.

Когато двамата наемници понечиха да му помогнат, той им махна да стоят настрана.

— Нямам нужда от помощ. Никоя малка курва няма да ме надвие.

Замахна и заби юмрука си в лицето на Тиа. Задавен вик се изтръгна от устата ѝ, когато тя се смъкна на колене, задържана само от жестоката хватка на Деймиън.

— Само ти показвам какво да очакваш, ако не дойдеш доброволно с мене. Причини ми толкова много ненужни страдания през всичките тези години, че искам да те накарам да страдаш, преди да прекъсна мизерния ти живот.

Зашеметена, Тиа се хвана за челюстта и сподави сълзите. Предчувствайки победата си, Деймиън пак я потегли извън лагера на разбойниците.

— Ей, к'во, по дяволите, става тука? Кой си ти и к'во правиш с младия Том?

Уолси другарите му бяха се върнали в лагера, докато Тиа и Деймиън се бореха, а наемниците стояха отстрани и гледаха.

Деймиън замръзна, страх пробяга по гръбнака му. Беше се надявал да избяга с Тиа, преди разбойниците да са се върнали в лагера си. Сега, изправен пред тях, беше благодарен, че няма да се оправя сам с тях. Ако не успееше да ги залъже и да излезе от това затруднено положение, можеше да се спаси с изненадваща стрелба. В края на краищата, разбойниците бяха само шестима.

Внезапно Тиа се освети и въпреки болката в наранената челюст извика:

— Помощ! Това копеле иска да ме върне в Сидни на кораба и капитанът да ме набие с камшика, дето избягах.

Уолс се вгледа намръщено в Деймиън.

— Том няма да ходи никъде с тебе.

И пристъпи към тях. Хората му ги заобиколиха, готови да защитават другаря си, защото сега смятаха Тиа за свой другар.

— Ей, я вижте — нападна ги глупаво Деймиън, — това не е ваша работа. Какво ще правя с Т...

Изречението му прекъсна по средата, когато Уолс протегна мръсната си ръка го сграбчи за гърлото.

— Наша работа е. Том ни е другар и неговите врагове са наши врагове.

Деймиън преглътна конвулсивно, когато мрачните мъже се приближиха още повече към него. Замаха трескаво към двамата си наемници, за да го измъкнат от неприятната ситуация. Но когато обърна глава, за да погледне към тях, зашеметен видя, че подсмърчащите страхливци бяха изчезнали. И двамата главорези се бяха стопили мълчаливо в гората и бяха избягали при първия сигнал за неприятности. Макар че имаха достатъчно желание да помогнат за залавянето на една беззащитна жена, никой от двамата не искаше да си има вземане-даване с шестима яки разбойници.

— Страхливи копелета! — изкрещя Деймиън, вбесен от бягството им. — Върнете се и си заслужете парите.

Думите му бяха посрещнати с насмешка от разбойниците.

— Не си много куражлия сега, а? — подигра му се Уолс. — Махай се, преди да съм си променил намерението и да те накажем с приятелите ми, задето тормозиш младия Том.

Паднала на четири крака, Тиа изпълзя по-далече от Деймиън. Компанията на разбойниците беше за предпочитане пред съдбата, която Деймиън беше замислил за нея. Той видя какво се кани да прави тя и посегна към нея. Не я хвана и тогава направи грешката да посегне към пистолета, окачен на колана му. Тиа изкрещя предупредително и Крее веднага се извърна, знаейки, че един от тях ще умре, ако Деймиън получи възможност да стреля. Ножът веднага скочи в ръката му и излезе от нея още по-бързо, намирайки целта си — гърлото на Деймиън.

Изненадано изражение се настани на лицето на Деймиън, когато падна на колене. Миг преди да тупне на земята, насочи поглед към Тиа, отвори уста и изхриптя:

— Ку...

Беше мъртъв, преди да довърши думата.

Свикнала с насилието от времето, когато живееше на улицата в Лондон, въпреки това Тиа беше ужасена от смъртта на Деймиън. Не беше му желала злото, само би предпочела повече никога да не го види. Разбираше, че желанието да има наследник го беше накарало да направи нещата, които беше направил, че бягството ѝ в брачната нощ беше последният удар, който го беше превърнал в зъл, отмъстителен

мъж. Но съдбата беше направила така, че това да е тяхната последна среща. Вече никога нямаше да я преследва. Никога нямаше да се страхува, че ще бъде открита и върната на законния си съпруг. Сега беше вдовица и свободна да живее живота си както иска.

Свободна да обича Бен, ако той все още я искаше.

— Той... той мъртъв ли е? — запита задавено Тиа.

— Да — изсумтя Уолс, побутвайки Деймиън с крак. — Крее рядко пропуска. Нали не те е гнус, а? Крее ти направи услуга, приятел.

— Да — съгласи се Крее, примъквайки се странишком към тях. — Момчето ми е длъжник.

Похотливата му усмивка не оставяше никакво съмнение у Тиа по какъв начин Крее очаква да бъде възмезден и тя потръпна. Може да се беше освободила от Деймиън, но още трябваше да се справя с разбойниците. Особено с Крее, който силно желаше младия момък, за каквото я мислеше.

— Не го притискай, Крее, той не е като нас, дето живеем все под заплаха от смърт. Сигурно това е първото убийство, което вижда, Така ли е момче?

Тиа закима енергично, отвърщайки се от трупа на Деймиън.

— Ами другите? — запита Доус, махвайки натам, където бяха изчезнали наемниците на Деймиън. — Ще тръгнем ли след тях?

Уолс поклати отрицателно глава.

— Остави ги. Сигурно няма да се върнат. Те са просто платени главорези, не са по-добри от нас. — И се обърна към Тиа. — Добре ли си, момче?

— Да — изрече плахо тя. — Ами... ами той?

И посочи към трупа на Деймиън сред локва кръв.

— Доус, Стайлс, махнете мършата — нареди веднага Уолс.

Тиа извърна глава, докато двамата мъже влачеха неподвижното тяло на Деймиън, за да го изнесат от лагера. Опита се да не поглежда към мястото, където беше лежал, но очите ѝ непрестанно се връщаха нататък, присвивайки се при вида на тъмното, влажно петно, където кръвта му беше попила в земята и където беше го напуснал последният дъх.

Бен разбра, че е близо до лагера на някакви разбойници. Следотърсаческите му умения бяха отлични и намерените знаци му бяха подсказали, че скоро ще срещне бандата. Не преставаше да се

тревожи каква ще намери, ако са открили Тиа и са разбрали, че е жена. Ускори ход, но внезапно спря, когато дочу звуци, които сочеха, че някой напредва стремглаво в гората. Прикри се зад стъблото на един гигантски евкалипт и загледа как двама здравеняци минаха край него сечейки храстите, които забавяха скоростта им. На всеки няколко секунди се озъртаха през рамо, сякаш дяволът ги гонеше. Но Бен не видя никого.

Изчака мъжете да се отдалечат достатъчно и се увери, че никой не ги преследва, преди да излезе от прикритието си. Нямаше представа дали тези мъже са били разбойници. Нямаше никаква разлика. Всичко, за което се тревожеше, беше Тиа и стремежът му да я открие, преди да ѝ се е случило нещо лошо. Изправяйки рамене, той тръгна напред. Когато до него достигнаха гласове, нарушаващи тишината на гората, той стана предпазлив и внимателен, започна да се плъзга от дърво към дърво, докато не се натъкна на сцена, сякаш излязла направо от ада.

Веднага позна Деймиън. Мъжът беше обкръжен от седмина разбойници. Не, от шестима, поправи се Бен, защото седмият, не по-възрастен от малко момче, лежеше отпуснат на земята и разтриваше бузата си. Внезапно кръвта замръзна във вените на Бен, когато позна Тиа, хванала се за наранената си буза. Деймиън ли я беше ударил, запита се той, искайки да отхвърли всякаква предпазливост и да смлати съпруга на Тиа. Или пък я е наранил някой от разбойниците? Преди Бен да успее да се намеси, се раздадоха гневни гласове и той загледа, смръзнал се от ужас, как единият от мъжете измъкна нож от колана си и го метна към Деймиън. Той прониза гръкляна му и възрастният мъж падна, умирайки още преди да беше докоснал земята.

Като че ли нямаше никаква заплаха за Тиа, затова Бен остана скрит за момента, а умът му заработи трескаво. Страхуваше се, че го очаква участта на Деймиън, ако се опита да отведе Тиа от разбойниците, прилагайки сила. Те бяха шестима, а той беше сам. Някои признаци го накараха да сметне, че разбойниците са взели Тиа за невръстно момче и тя е станала част от групата им. Имаше някакъв кодекс на честта дори сред крадците и главорезите, те щяха да се почувстват задължени да я защитят от него точно както от Деймиън. Освен ако не ги убедеше, че и той е един от тях.

Напрегнат, държейки се нащрек, той започна да наблюдава и изчака да извлекат трупа на Деймиън от лагера, а Тиа се отдели

настрана и се сгуши до едно дърво. Тогава той взе решение. Тя никога не беше изглеждала толкова изоставена, така самотна. Сърцето му се устреми към нея и той трябваше буквално да се въздържи да не хукне към нея и да не ѝ каже, че би умрял, преди да допусне да ѝ се случи нещо лошо.

Никога досега не се беше влюбвал; никога, дори в най-дивите си мечти не беше допускал, че ще стигне дотам, да се обвърже с една жена, и това го плашеше. Докато смело се приготвяше да влезе в свърталището на крадците, мислеше само за едно — че иска Тиа да принадлежи само на него.

Завинаги.

Положила глава на коленете си, обгърнала крака, Тиа трепереше неудържимо, макар че се опитваше да го скрие от разбойниците. Не беше добре да се държи страхливо, дори да изпитваше страх. Беше живяла на ръба на насието цели три години по улиците на Лондон, но някак си това, което беше изживяла тук, в австралийската пустош, далече надминаваше онези мрачни дни. Тогава тя се беше измъквала от безброй затруднени положения; сега по някакъв начин щеше пак да го направи. Само един човек я беше надхитрил.

Бен.

Беше избрала не когото трябва, за да го ограби онази вечер в Лондон. Бен беше променил живота ѝ завинаги, когато я доведе тук със себе си. Тя го обичаше. Но знаеше, че Бен не е мъж, който да се обвърже за цял живот с една жена. Независимо колко го отричаше, мисълта за брак го отблъскваше и той щеше да я намрази завинаги, ако нарушеше клетвата си да остане неженен, дори ако тя се върнеше благополучно към цивилизацията; Тиа беше достатъчно проникателна, за да разбере, че бракът с него е само мечта. Тя никога нямаше да го постави в положение, което да го задължи да ѝ предложи женитба.

Тя въздъхна, безцелно загледана в гъстата гора, която я обграждаше. Внезапно едно улаби изскочи иззад храста, стресна я и двама от разбойниците се втурнаха подире му, надявайки се да донесат прясно месо за вечеря. Тиа насочи погледа си в друга посока, но нещо накара очите ѝ да се върнат, назад. Нещо... Един мъж излезе на полянката. Висок и широкоплещест, раменете му закриваха слънчевата светлина, която се процеждаше през дърветата. Той погледна за миг към нея и сивите му очи блеснаха предупредително.

Бен.

Сърцето ѝ се разтуптя, стомахът ѝ се сви и тя трябваше буквално да си прехапе езика, за да не изкрещи името му. Той се движеше така безшумно, че минаха няколко минути, преди присъствието му да бъде забелязано. Само двата мъже бяха останали в лагера — Уолс и Кривчо. Двама бяха отнесли трупа на Деймиън, а други двама бяха хукнали след уалабито. Кривчо видя Бен и смушка Уолс, който се извъртя и застана с лице към натрапника — втори за днес.

— Търсиш ли някой, приятел? — запита Уолс, забелязвайки, че новодошлият не носи оръжие.

Бен предпазливо беше скрил пистолета заедно с торбата зад един храст. После беше затъкнал ножа в ботуша си. Не искаше да представлява заплаха за тези отчаяни мъже. Не и ако се надяваше да измъкне Тиа.

— Приятел или враг?

Макар че ръцете на Бен оставаха отпуснати до тялото му, мускулите му бяха напрегнати и нащрек.

— Приятел. Вървя през гората, защото избягах от една работна група. И ако хапна нещо, много добре ще ми дойде.

Това беше съвсем вярно. Скоростта, която си беше наложил, не позволяваше да отделя време за храна или почивка. Изглеждаше уморен и дрехите му не бяха в по-добро състояние от тези на разбойниците, пред които се беше изправил.

— Избягал си от работна група, а? — подсмихна се Уолс, припомняйки си собствения си опит със закона. — Как ти е името, приятел?

— Приятелите ми казват Бен — изрече той, знаейки, че името му не говори нищо на тези мъже. Беше отсъствал доста години от имението Пенрод и от Нов Южен Уелс. — Аз съм отскоро тука и ще ти кажа, приятел, че работната група не ми харесва. Затова, щом пазачът си обърна гърба, се магнах веднага.

— Ако приятелите ми се върнат с онова уалаби, дето хукнаха да го гонят, ще има много ядене. И за тебе ще има — увери го щедро Уолс.

Точно тогава Доус и Стайлс се върнаха, приключили с мрачната си задача да се отърват от трупа на Деймиън. Кимнаха на Уолс, за да

му съобщят, че са изпълнили задължението си, и се вгледаха недоверчиво в Бен.

— Той е един от нас — каза Уолс, достигнал до благоприятно решение за Бен.

— Откъде си, приятел? — запита Доус. Подозрителен по природа, той не беше напълно благосклонен към новодошлия.

— От Лондон — каза Бен.

— За какво си осъден? — обади се Стайлс.

— Убийство.

— Дяволите да го вземат! Бива си те — коментира сухо Доус. Според него непознатият с очи като кремък беше напълно способен на убийство.

Тиа затаи дъх, наблюдавайки изпод полуспуснатите си клепачи как Бен печели благоразположението на разбойниците. За разлика от Деймиън, той не се беше нахвърлил върху тях. Нито беше показал явен интерес към „момчето“, седнало настрана от другите. Уолс едва беше представил мъжете, които се намираха в лагера, когато Крее и Лиън дойдоха, носейки уалабито. Кривчо подсвирна одобрително и се приготви да одере животното, за да го сготвят. Уолс хвърли замислен поглед към Тиа и го спря.

— Нека Том да го одере. Добре ще му дойде да направи нещо, да се разсее от... неприятностите. — После се обърна към Бен. — Момчето се казва Том. Скоро дойде при нас, но се привързахме към него. Нали, Том?

Тиа трепна силно, когато осъзна, че Уолс се обръща към нея. Не можейки да прокара никакъв звук покрай буцата в гърлото си, тя само кимна.

— Е, захващай се, момче, че умираме от глад. А Бен повече от всички. — Тиа плъзна поглед към него и го удостои с късо кимване. — Не му обръщай внимание — каза Уолс, — малко е плах, обаче си е добро момче.

Тиа се надигна неуверено и се втренчи в уалабито, нямайки представа как да го одере. Като усети затрудненото ѝ положение, Бен предложи да помогне.

— Аз ще помогна на момчето. Редно е да се потрудя малко за храната си. Може ли някой да ми заеме нож?

Не искаше да издава, че носи скрито оръжие. Внезапно един нож изсвистя във въздуха и се заби в земята пред краката му. Бен не трепна.

— Вземи моя — каза Крее, ухилвайки се хищно. — И да ми го върнеш, като свършиш.

Бен кимна, взе ножа и се приближи към Тиа и трупа на животното. Дватама клекнаха и Тиа загледа как Бен се залавя за работа, дерейки улабито с изненадваща сръчност.

Щом вниманието на разбойниците се насочи другаде, сивите очи на Бен се впиха в Тиа с нежна загриженост, спирайки се на насинената ѝ буза.

— Направиха ли ти нещо? — запита той тихо. — Какво е станало с лицето ти?

— Деймиън ме удари — отвърна тя също така тихо. — Но разбойниците не са ми направили нищо. Мислят ме за каютен прислужник, избягал от кораба в Сидни, за да се спаси от жестокия капитан.

— Защо убиха Деймиън?

— Видял си?

— Да, но твърде късно, не можех да се намеся.

— Опита се да ме отвлече, аз се дърпах. Казах им, че капитанът го е пратил да ме върне, за да ме накажат. Не съм искала смъртта му, въпреки че той смяташе да ме убие и да остави трупа ми в гората. Ако си беше тръгнал тихо и мирно, нямаше да го убият.

— Какво си шепнете вие там? — Крее изведнъж се надвеси над тях, поглеждайки навъсено към Бен с изписана на лицето ревност. — Ако мислиш да го закачаш, откажи се, мене ме отрязва.

Тиа почервения и издаде нечленоразделен звук, докато Бен скочи и се изправи лице в лице с Крее. Сивите му очи бяха студени като лед, лицето кораво, а устата изтъняла от ярост.

— Аз не тормозя момчета, Крее, нито имам извратени апетити. Интересувам се от Том само като от приятел. Харесвам жени. Проблем ли ти е?

Крее погледна към мускулестите бицепси на Бен, към широките му рамене и предизвикателството в очите му веднага угасна. Без ножа си нямаше шанс против мъж с размерите на Бен.

— Не се обиждай, приятел, просто казвам. Не съм пипнал момчето, но ако си промени намеренията, съм пръв.

Обърна се и отиде при Уолс и другите, които бяха ги наблюдавали развеселено. Те не се интересуваха от сексуалните предпочитания на Крее, стига да не закача някого от тях или такъв, който не иска, като младия Том. Ако Том решише да се поддаде на извратените желания на Крее, щяха да се направят, че не са видели нищо.

— Това копеле притеснява ли те? — запита Бен, пропускайки гневно думите между стиснатите си зъби.

— Не... не е чак толкова зле — заяви Тиа, отказвайки да го погледне в очите. — Уолс и другите не му позволяват да ме пипне.

— Но се е опитал — изрече Бен.

Доця му се да накъса Крее на парчета. Тиа не отговори, страхувайки се, че Бен ще направи нещо, с което да застраши живота и на двама им.

— Защо си тук? — запита тя. — Знаеш, че мога сама да се грижа за себе си.

— Единственото, което знам, е, че ти избяга и Деймиън беше решил да те открие. Пристигна в имението Пенрод, нали разбираш, и поиска да те предам. Нямах да му позволя да те върне в Англия да му раждаш деца.

— Знаех, че ще ме потърси най-напред в имението Пенрод, затова нарочно реших да тръгна в друга посока.

— Глупаче такава! Не знаеш ли колко опасно е за тебе в храсталаците? Можеше да те...

— Това уалаби вече не се ли одра? — оплака се Кривчо на висок глас.

— По дяволите — изруга Бен под нос. — Готово е — извика към останалите, а на Тиа прошепна: — Ще говорим по-късно. Не прави и не казвай нищо, което да ги накара да те подозират. Това са отчаяни мъже.

Тиа кимна и тръгна към огъня, за да започне да готви уалабито и да пече питки. Бен отиде при мъжете и се присъедини към разговора. Когато Уолс го покани да остане при тях за през нощта или за повече време, ако пожелае, Бен се направи, че мисли над предложението, преди да приеме.

— Ще остана за малко — изрече той полека, — обаче смятам скоро да се върна в Сидни и да се кача на някой кораб, който се връща

в Англия. Австралия не е за мене. Ако го направя посред нощ, може би няма да ме познаят.

— И ние няма да останем тук — разкри Уолс. — Нападнаха лагера ни, преди ти да дойдеш, двама обаче се измъкнаха. Не можем да ги оставим да издадат къде сме, затова решихме да се преместим.

Другите закимаха енергично.

— Само двама ли бяха? — запита невинно Бен.

— Да — отвърна Крее, хитро ухилен, — обаче другият не може да каже къде ни е лагерът, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Къде ще ходите? — запита Бен.

— Чувах, че в Сините планини имало пещери и места, където можем да се скрием — обясни Уолс. — Пътуващите през планините са добра плячка, а има и богати фермери с големи имения на запад. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

— Да. Не ми харесва в Австралия — потвърди Бен, повтаряйки вече изтъкнатата от него причина.

— И аз няма да дойда — обади се Тиа, след като беше слушала внимателно разговора. — Искам да си ида в Лондон при майка ми. Тя има нужда от мене.

— Ей, Том, що ти трябва да се връщаш? — каза Уолс. — Готвиш по-добре от Кривчо и си добра компания. И как смяташ да се върнеш в Англия, ще плуваш ли?

— Корабите стоят малко в пристанището. Законът не ме търси щом моят капитан отплава, ще се наема на друг кораб като каютен прислужник.

— Всичко си измислил, а? — озъби се Крее.

Имаше планове за момчето и не му харесваше, че се объркват.

— Така си е — отвърна Тиа каза, вдигайки войнствено брадичка. — Когато се присъединих към вас, не смятах да остана завинаги.

— Ще се погрижа момчето да стигне благополучно до Сидни — предложи Бен. — Нали отивам натам.

— Бас държа, че наистина ще се погрижиш за него — измърмори Крее многозначително, от което на Бен му се доця да го удари.

— Ако Том иска да си ходи, може да си иде — реши Уолс.

Бен си пое дъх на пресекулки, не вярвайки на късмета си. Не беше допускал, че толкова лесно ще върне Тиа на безопасно място. И това до голяма степен се дължеше на бързото му мислене. Не

познаваше друга жена, която да оцелее в опасна ситуация като тази, в която беше изпаднала Тиа. Заболя го, като помисли, че тя може би няма нужда той да я спасява, че може да се справи сама!

Тази нощ Тиа си постла както обикновено малко настрана от другите. Бен забеляза къде се е настанила и нарочно постла одеялото си между нея и разбойниците. И остана буден през цялата дълга нощ. Не вярваше на разбойниците и особено на Крее. Мъжът изпитваше извратена страст към „Том“ и понеже тази вечер Тиа щеше да бъде за последно с бандата, Бен сметна, че Крее ще се задейства. И не сгреши.

В малките часове на нощта Крее стана от постелята си и се промъкна към Тиа. Изтощена, тя не чу нищо и продължи да спи непробудно. Но Бен беше нащрек. Крее се надвеси над нея и моментално запуши устата ѝ с ръка. Тиа се събуди, не можейки да извика или дори да се противопостави на разбойника. Крее така и не разбра какво го удари, тялото му омекна и се отпусна върху Тиа. Бен временно затисна устата на Тиа, за да не го издаде.

Обзета от ужас, тя се бореше диво. После осъзна, че един нежен глас ѝ шепне успокояващо, че я окуражава и разбра, че Бен ѝ се е притекъл на помощ. Престана да се дърпа и едва тогава той махна ръка от устата ѝ, заменяйки я с устните си.

— Исках да го направя още откакто те видях вчера — каза той тихо, когато се насили да прекъсне целувката. — По дяволите, жено, умееш да се забъркваш в най-страшни положения.

— О, Бен, слава богу, че дойде — изрече Тиа с треперлива въздишка.

— Не се и съмнявам, че щеше да се измъкнеш и без мене — отвърна той.

Тя беше на същото мнение, но благоразумно се въздържа да го потвърди. Вместо това каза:

— Какво ще правим сега?

— Ще завлечем Крее в гората и ще се махнем оттук. Имаш ли въже?

— В торбата ми — каза тя, отбутвайки разбойника от себе си. Бръкна в торбата си, извади едно въже и го подаде на Бен.

— Хвани му краката и ми помогни да го изнеса. Не искам да будим останалите.

Двамата отнесоха Крее навътре в гората. Тиа вече се задъхваше, когато Бен каза да спрат, дръпна шала си и го напъха в устата на разбойника. После го завърза за едно дърво.

— Ако има късмет, приятелите му ще го намерят първи. Ако не, ще го открият дивите животни.

Тиа потръпна.

— Сега какво?

— Сега се прибираме у дома. Хайде.

Той я хвана за ръката и я потегли след себе си. Спря да прибере пистолета и торбата си изпод храста, където ги беше скрил, преди да влезе в лагера на разбойниците.

— Ами онези?

Тя се задъхваше от темпото, наложено от Бен.

— Съмнявам се, че са добри следотърсачи — отвърна Бен, — а и не ги е грижа за нас. Ще тръгнат към Сините планини с нас или без нас. Ще бъдем в имението Пенрод, преди да разбереш. Оставих коня си в Сидни. Ще го приберем оттам, ще наемем кон за тебе и ще си бъдем у дома след три дни.

У дома. Думата звучеше прекрасно за Тиа Но щеше ли наистина да бъде неин дом?

Бен безпогрешно водеше Тиа през гората; познанията му за австралийските храсталаци му послужиха чудесно, когато намери едно скрито местенце близо до плитко вирче, за да прекарат там нощта. Тиа се стовари изтощена на земята, докато Бен разузнаваше наоколо. Въздъхна облекчено, когато той обяви, че ще са в безопасност тук през нощта. Когато погледна с копнеж към искрящата вода във вирчето, Бен ѝ предложи да се изкъпе, докато той приготви нещо за ядене. Предложението му предизвика блестяща усмивка, когато Тиа охотно започна да се съблича, без да я е грижа, че Бен я наблюдава жадно и оценяващо. Много отдавна не се беше къпала и нищо нямаше да попречи на това удоволствие. Дори нахалният оглед на Бен Пенрод.

Бен загледа как Тиа бавно смъква дрехите, прикриващи пищните ѝ извивки до един момент, когато не можа да издържи повече. Извърна се, преди последната дреха на падне на земята. Искаше я, отчаяно я желаше. Искаше да смъкне собствените си дрехи и да влезе при нея във водата. Копнееше да се люби с нея сладко и нежно, докато тя не изпадне в замая от страст и не започне да вика името му в екстаз. Искаше... По дяволите, изруга се той мислено, къде му е акълът? Тиа беше уморена, нямаше нужда той да я опипва след изпитанието, което наскоро беше преживяла. Съпругът ѝ беше мъртъв, тя го беше видяла да пада убит ѝ имаше нужда от време, за да се справи с чувствата си.

Но това не му пречеше да я желае. Така беше между тях двамата още от самото начало, когато я видя за първи път. Внезапно той чу плисък и без да мисли много, обърна глава към вирчето. Видя Тиа отчасти потопена във водата, с отметната назад глава и руса коса, разстлана по раменете; гърдите ѝ блестяха под гаснещата дневна светлина, обсипани с капчици вода. Слабините му започнаха да туптят, сърцето му заби лудо, внезапно пресъхналата му уста преглътна мъчително. Подобно на зомби той пусна завивките, които разстилаше за през нощта, и тръгна с бавни, отмерени стъпки към водата.

Единственото, което би го спряло в този момент, беше ако земята се отвореше под него, за да го погълне.

Усмивайки се на себе си. Тиа остави студената вода да се плъзга по изтръпналите ѝ гърди. Дори във вирчето да имаше лед, това нямаше да я спре да нагази безстрашно във водата. Но студът я караше да усеща как стегнатите ѝ зърна се превръщат в малки розови пъпки и кожата ѝ настръхва над премръзналата ѝ плът. Обърна се към брега и видя Бен, застанал на няколко крачки от нея на плиткото; мощната му фигура беше великолепно гола, а сивите му очи — потъмнели от желание. Хипнотизирана, тя загледа с нямо възхищение как мускулите на дългите му, жилести крака се напрягат и го отвеждат към нея.

Жаждата на Бен личеше от дръзко набъбналата му мъжественост, която стърчеше от тъмната горичка между бедрата му. Дори шокът от студената вода не смали твърдата, пулсираща дължина на члена му, когато той бавно се приближи към Тиа. Тя преглътна, но буцата в гърлото ѝ не се махна. Като видя Бен така, си спомни последната им нощ заедно, нощта, преди Деймиън да се появи, за да предяви претенциите си към нея.

Бен не беше признал, че я обича, просто че обича да се люби с нея. Тя не му беше безразлична, желаше я и дори признаваше, че не беше изпитвал такива чувства към никоя жена досега. Но това не беше достатъчно. Тя искаше безрезервното му отдаване. Дори сега, когато знаеше, че не може да се противопостави на Бен Пенрод и дори не иска, Тиа си пожела животът да беше по-прост и Бен да не беше така категорично против брака. Докато беше омъжена за Деймиън, за брак с Бен не можеше и дума да става, но не и сега, не и когато Деймиън беше мъртъв и всички препятствия бяха премахнати.

Сега Бен беше достатъчно близо, за да я докосне, достатъчно близо, за да може Тиа да почувства топлия му дъх на лицето си. Топлината на тялото му проникваше през ледените тръпки от студената вода, обграждайки я с топла защита.

— Тиа.

Името ѝ се изплъзна от устните му като топъл мед.

Той протегна един загорял пръст и прокара линия от дясното ѝ рамо до плътно стегнатото зърно на дясната ѝ гърда. Тиа потръпна, въображаемата линия се впи като горящо клеймо в чувствителната ѝ плът. Когато той хвана раменете ѝ и я привлече към твърдото си тяло,

тя би се заклела, че съединената им топлина караше водата около тях да се превръща в пара.

— Бен.

Неспособна да произнесе и две свързани думи, тя се стопи срещу него, не само заради утехата, която предлагаха ръцете му, но и за да утоли непоносимата жажда в себе си, жаждата отново да познае любовта на Бен. Когато Деймиън я беше отвел, тя се страхуваше, че никога повече няма да види Бен, че никога вече няма да познае неповторимата му любов.

Ръцете му се склучиха около нея, тялото му беше твърдо и горещо, космите на гърдите му докосваха гърдите на Тиа и ѝ действаха съкрушително. Тя дори не се опитваше да се противопостави на предателската слабост, която я обземаше всеки път, щом се озовеше в прегръдките на Бен. Отдаде ѝ се на драго сърце, доброволно, с крайно отдаване.

Тогава той започна да я целува. Сякаш я докосваше огън. Бузите, челото, брадичката... накрая устата. Тиа изпъшка и отвърна на целувките, вече забравила ледената вода. Тогава той я вдигна, без да обръща внимание на струйките вода, които се стичаха по тялото ѝ, и я изнесе от водата под студения нощен въздух. Тиа потръпна, отчасти от студ, но най-вече от очакването, от страстта, която ги подтикваше.

Започна да трепери още по-силно.

— Студено ли ти е, скъпа? — Тиа кимна. Зъбите ѝ тракаха, не можеше да говори. — Ще оправя това — каза той и ѝ се усмихна.

Занесе я на приготвената постеля и легна до нея, завивайки и двама им с одеялата. Лудостта, която го беше овладяла, се засилваше, когато голямото му тяло обви нейното, а грапавата повърхност на дланите му я затопляше. Скоро Тиа пламна, кожата ѝ стана толкова чувствителна, че докосването му я превръщаше в пламък. Устните му намериха гърдите ѝ, стегнатите връхчета се затоплиха и станаха податливи под влажната топлина на устата му. Грапавият му език започна да описва мокри кръгове около щръкналите пъпки, да ги облизва нежно, а после продължи надолу до вдлъбнатината на пъпа ѝ и по-нататък, към гнездото от медноцветни къдрици в основата на корема ѝ.

Тиа сграбчи широките му рамене и изстена.

— Искам да те целувам навсякъде — прошепна настоятелно Бен.
— Сега си моя, Тиа, само моя.

Дъхът ѝ секна в ридание, когато пръстите на Бен я разделиха и проникнаха в копринената влажност. След няколко движения той сниши глава и на смяна на пръстите му дойде устата. Тогава езикът му я намери и я докара до див екстаз. Тя се опита да разбере думите му, но не можеше да диша, камо ли да мисли. Умелата му уста я водеше от връх към връх, все по-високи и по-високи. Точно преди тя да пропадне в бездната, той отново навлезе с пръсти в нея и я изпрати в един свят на чувствена наслада, толкова разтърсваща, че тя заби нокти в раменете му и изкрещя.

Той ѝ даде само един миг почивка, за да преплува леко към действителността. Когато тя вдигна поглед към него, великолепните му очи бяха тъмни и тайнствено искрящи, а устата му блестеше от влагата на нейното удоволствие. Той сведе лице и Тиа, разбирайки какво възнамерява, извика:

— Не, не мога да издържам повече!

Бен само се усмихна. Този път устата му беше по-настоятелна — езикът, устните, зъбите я подлудяваха и я докарваха до нови върхове на екстаза. Ноктите ѝ отново се забиха в плътта му, когато яростното удоволствие отново я връхлетя. Но преди да започне кулминацията ѝ, той се надигна на колене и навлезе в нея, засилвайки невероятните усещания, които разтърсваха стегнатата ѝ ножница и цялото ѝ тяло. Трепет след трепет пробягваха през нея, докато не я хвърлиха в забрава.

Бен отметна глава и извика, когато настъпи собствената му кулминация. Тялото му се напрегна и експлодира, докато семето му изригваше горещи струи животворяща течност.

Те се отпуснаха с преплетени ръце и крака, дъхът им се смесваше, одеялото под тях беше мокро от потта им. И двамата знаеха, че бяха преживели нещо изключително, нещо, което малко хора успяваха да познаят в живота си, и потънаха в мълчание, докато се наслаждаваха на невероятната си страст и на това, което тя означаваше за бъдещето им. 4

— Спиш ли? — запита Бен, когато отново започна да диша нормално.

— Не — отвърна Тиа, пожелавайки да остане завинаги така преплетена с него, без нищо и никой да разваля щастието им.

— Гладна ли си?

Тя реши да му каже, че не е гладна, но куркането в стомаха ѝ показва, че не е така. Бен се подсмихна и потупа деликатно закръгленото ѝ седалище.

— Лежи тук, ще направя нещо за ядене.

— Ще ти помогна — каза тя, търсейки дрехите си, и се надигна, но Бен я бутна да легне.

— Не ставай, още не съм готов да ти позволя да се облечеш. Дяволитата му усмивка говореше по-красноречиво от всякакви думи.

— Ти си ненаситен — изпъшка Тиа, придърпвайки одеялото до брадичката си.

— А ти си по-страстна и по-изкусителна от всяка жена, която съм познавал.

— Познавал си много — отбеляза тя кисело.

— Няколко — призна той неохотно.

— Но не и такава, за която да си искал да се ожениш.

— Не, никоя такава.

Думите му засилиха убеждението на Тиа, че той няма намерение отново да ѝ предложи брак. Последния път, когато я беше помолил да се омъжи за него „и тя му беше отказала, той си каза, че това ще е последният път, когато предлага брак на която и да било жена. Сериозно ли го беше казал? Нещата се бяха променили, защото тя беше принудена да отклони предложението му, но сега вече нямаше съпруг, за когото да се безпокои. Щеше ли обаче Бен да изпитва пак такива чувства? Или сега, след като тя вече беше свободна, той щеше да реши, че вече не иска съпруга? Загледа в нямо възхищение как той се вмъква в панталоните си, запалва огън, пече месо и прави чай. Пламъците обогряха торса му в бронзови искрици, подчертавайки внушителната ширина на раменете му и силата на стройната му талия и хълбоци. Той беше най-красивият мъж, когото някога беше виждала, и тя го обичаше.

Започнаха да се хранят мълчаливо. Очите на Бен не слизаха от лицето ѝ, освен ако не се насочваха към мястото, където одеялото едва прикриваше дръзката издуптина на гърдите ѝ. Щом тя се нахрани до насита, той взе чинията от ръката ѝ, угаси огъня, свали панталоните си

и се мушна в постелята до нея. Тялото му до кръста беше студено, макар че той едва ли го съзнаваше, докато приготвяше храната, и Тиа се дръпна от вледенената му кожа. Но той скоро се стопли и кожата ѝ започна да тръпне, този път не от студ. Определено не от студ.

— Искам те отново, скъпа — прошепна той срещу устата ѝ. Дъхът му бе топъл, гласът преизпълнен с копнеж. — Не мога да ти се наситя. Когато Деймиън те отведе, помислих, че съм те загубил завинаги. Тогава реших да го последвам и да те отнема от него, ако се наложи — и със сила.

— Щял си да ме отнемеш от Деймиън? Със сила?

— Ако се беше наложило — да. — Гласът на Бен беше изпълнен с решимост. — Бях готов да тръгна за Сидни, когато той се появи на прага ми и заяви, че си избягала. Това означаваше, моя малка решителна вещице, че си поела нещата в свои ръце.

— Знаех какво е намислил Деймиън за мене и по-скоро бих умряла, отколкото да се върна с него в Англия. Не можех да го приема като свой законен съпруг, след като ти... след като ние... просто не можех да бъда интимна по този начин с никой друг мъж.

Думите ѝ породиха прилив на неподозирана радост във вените на Бен. Но и необяснимото усещане, че съдбата им се присмива.

— По дяволите, скъпа, и аз изпитвам същото. Не можех да понеса мисълта, че Деймиън — или който и да било друг мъж — те докосва по същия начин като мене. Не съм и мислил, че ще искам да убия някого така, както исках да премахна Деймиън. По принцип не съм склонен към насилие.

— Сега съм вдовица.

Думите ѝ като че ли подеждяха отрезвяващо на Бен.

— По дяволите Деймиън. Получи това, което заслужаваше. И ти сега си там, където ти е мястото, в ръцете ми. Ти си една свадлива малка вещица с мръсна уста и уличен език, които изскачат точно в най-неподходящия момент, но успях да те опитомя. Сега замълчи и ме остави да те любя така, както заслужаваш.

— Мръсна уста ли казваш? — запита Тиа, минавайки без усилие към уличния език. — По-добре си вземи думите назад, че иначе ще седиш на красивия си задник и ще си държиш разбитото чене.

Бен изглеждаше изумен за момент, после избухна в дрезгав смях. След миг смехът му замря и веселостта изчезна, когато сивите му

добиха цвета на пепел, изпълнени с желание, и той сведе глава. В мига, когато устните му докоснаха нейните, Тиа се понесе по една бавна спирала в света на непрестанно експлодиращи удоволствия, свирепа страст, жестоко желание... и любов. Най-вече любов, макар и едностранна.

Стигнаха Сидни на следващия ден. Докато Тиа попълваше печално оскъдния си гардероб в местния магазин, Бен отиде в правителственото здание и съобщи за смъртта на лорд Феърфийлд, причинена от разбойници. Един от местните магистрати щеше да отплава за Англия след няколко дни и обеща да съобщи на съответните власти, за да се погрижат огромното му имущество да бъде законно разпределено. По настояване на Бен чиновникът го осведоми, че според английския закон, ако имуществото не е обект на завещание, по-голямата част от него се пада на вдовицата на Феърфийлд. Най-малкото, тя щеше да си получи обратно зестрата, която в случая на Тиа беше доста голяма. Той разказа всичко това на Тиа, след като нае две отделни стаи в новия хотел, за да пренощуват там, понеже нямаше време да се върнат още същия ден в имението Пенрод.

— Не искам нищо от имуществото на Деймиън — каза Тиа, когато седнаха да вечерят в трапезарията на хотела.

— Сигурна ли си? — запита Бен. — Помисли, преди да решиш. Можеш да станеш много богата жена.

Тя се втренчи в него, без да отговори. Питаше се какво ли мисли той. Дали не иска тя да се върне в Англия, за да предяви претенции към имуществото на Деймиън и да го остави свободен? До момента не беше станало дума за брак; Бен дори беше взел отделни стаи за през нощта. Тя си зададе и този въпрос и внезапно изтърси:

— Защо си взел две стаи?

— Заради приличието — отвърна той.

— Живях с тебе месеци наред и приличието май не те безпокоеше тогава.

Бен се изчерви.

— В града е различно. Какво правим в имението Пенрод не е ничия работа.

— Разбирам — каза Тиа, без изобщо да разбира. Донякъде двусмисленото му изявление само я обърка.

— Това, че съм взел две стаи, не означава, че ще ползваме и двете — продължи той. — Приключи ли с вечерята?

Тиа кимна, когато прилив на внезапна горещина нахлу във вените ѝ. Заболя я, като си помисли, че всичко, което Бен трябва да направи, е да ѝ даде знак и тя ще падне драговошно в ръцете му. Кога беше загубила собствената си самоличност, желаниа, гордост? Отговорът я зашемети. Когато беше срещнала Бен, разбира се. Той я беше отвел точно там, където я искаше, в леглото си, беше го направил акуратно, без да прибягва към брак. Очевидно вече не изпитваше потребност да се ожени за нея и смяташе да остане верен на клетвата си да не се жени. И все пак, макар да знаеше всичко това, тя тръгна след него на излизане от трапезарията и го последва в стаята му. По-късно, след като се беше любил нежно с нея, тя се опита да си представи живота без него. Картината, която се представи пред въображението ѝ, беше скучна, безрадостна и мрачна като самия ад.

На следващия ден те отпътуваха за имението Пенрод и Тиа с изненада установи колко се радва, че ще види овцевъдната ферма. Ако някой ѝ беше казал, докато живееше на улицата в Лондон, че ще бъде доволна да живее в уединена овцевъдна ферма в една дива страна, тя щеше да му се изсмее в лицето. Подозираше, че задоволството ѝ има нещо общо с Бен Пенрод, а не със самото място. Щеше ли задоволството ѝ скоро да бъде разбито?

— Ще съобщя на Деър и Робин — каза Бен, когато пристигнаха. — Те много се тревожеха за тебе.

— Робин? Твоят приятел? В Парамата ли е?

— Не ти ли казах? Робин, Кейт и малката Моли дойдоха в деня, след като Деймиън те отведе. Разказах им всичко. Бяха дошли да празнуват сватба.

— Сигурно са били разочаровани да научат, че булката е омъжена за друг — изрече Тиа с хитра усмивка.

Бен не обърна внимание на закачливата ѝ забележка.

— Кейт много скоро ще роди второто си дете. Робин искаше тя да бъде сред приятели, когато дойде време да роди.

— Тук ли са? В имението Пенрод?

— Не, гостуват на Деър и Кейси. Защо не се разположиш, а аз ще отида у Деър и лично ще им съобщя добрата новина. Сигурно ще дойдат с мене, за да се уверят, че си добре.

Тиа се усмихна. Харесваше ѝ да бъде част от такова сплотено семейство като Пенрод, но знаеше, че рано или късно нейният балон ще се спука.

— Мога да си взема гореща вана.

— Да остана да ти изтрия гърба?

Тя изтълкува съвсем вярно хищната му усмивка, осъзнавайки, че най-вероятно ще свърши по гръб, ако Бен остане, за да ѝ помогне да се изкъпе.“

— Ако семейството ти толкова се тревожи, както казваш, по-добре върви веднага. Освен това, мога и сама да си изтрия гърба. Правила съм го години наред.

Разочарован, но разбирайки, че тя има право, той я привлече в прегръдките си и положи властна целувка на изкусителните ѝ червени устни. Целувката му стана по-дълбока и Тиа отвори уста за езика му, докато ръцете му се плъзваха към твърдите кълба на седалището ѝ. Докато езикът му я дразнеше и предизвикваше, той я държеше плътно до разпалената твърдост на члена си, за да ѝ даде възможност да почувства топлината и твърдостта му срещу корема и между краката ѝ. Тя внезапно се откъсна задъхана, с широко отворени сини очи.

— По дяволите, Бен Пенрод, изнасяй си задника оттука, преди да е станало твърде късно и да съм се озовала по гръб с вирнати крака!

За моментът Бен изглеждаше изумен, после се подсмихна и накрая се разсмя гръмогласно. Точно когато мислеше, че е опитомил малката дива котка, тя се промени пред очите му в уличното създание, каквото представляваше, когато я беше открил. Животът с Тиа никога нямаше да бъде скучен, осъзна той, нито пък предвидим! От устата ѝ можеха да капят медени думи на най-благозвучен английски, но само след миг би могла да започне да изригва ругатни и проклетия на най-долен уличен език. Уличница или изтънчена дама — какво представляваше Тиа Феърфийлд? И двете, или нито едно от тях? Но имаше ли значение? За добро или за лошо тя беше негова. Те не се нуждаеха от законови формули, за да се свържат. Или от измислени фрази за безсмъртна любов. Онова, което беше помежду им, стигаше по-дълбоко от простите думи и фрази.

— Печелиш, малка вещице — засмя се Бен, тупвайки я отзад, когато тя се обърна. — Изкъпи се спокойно сега, но нощта е моя.

След три часа той се върна в имението Пенрод. С него бяха Деър, Кейси, Робин и Кейт. Точно както беше предсказал, нищо не можа да им попречи да тръгнат с него за имението Пенрод, за да посрещнат завърналата се Тиа. И тъй като Робин и Кейт още не се бяха запознали с нея, те нямаха търпение да се срещнат с жената, която така беше омаяла въображението на Бен. Децата останаха с прислугата, защото Кейси реши, че няколко палави деца в този момент ще ги разсейват прекалено много.

Тиа не се виждаше никаква, когато пристигнаха. Изтощена от пътя от Сидни и възхитително отпусната от горещата вана, тя се беше изтегнала на леглото, за да си почине няколко минути. Това беше преди повече от два часа. Когато Бен я намери заспала, реши да не я буди. Вместо това седна заедно с гостите в приемната и всички започнаха да говорят за Тиа и необикновената ѝ съдба.

Най-напред Бен им разказа всичко, което се беше случило от момента, когато беше влязъл в разбойническия лагер.

— По дяволите, приятел, можеше да те убият — укори го Робин. — Трябваше да вземеш някого със себе си. Големия Джон и Лизи дойдоха с нас, а ти знаеше колко е хубаво човек да го има край себе си, когато му потрябва.

— Той нали не се забърква в неприятности? — запита Бен помоли, осведомен за миналото на Големия Джон, за спречкванията му със закона и годините като разбойник.

— Държи се толкова добре, че се надявам присъдата му да бъде отменена. Присъдата на Лизи вече е отменена и те искат да се оженят. Смятат да се установят на обединените си правителствени участъци, общо шестдесет акра, на запад от Батхърст.

— Кой да повярва? — изрече Кейси. — Лизи и Големия Джон. Надявам се тя да разбира, че си е намерила добър мъж. Той спаси някога Кейт и мене, а и винаги е бил добър приятел през всичките тези години. Радвам се, че най-накрая е намерил щастието.

— Сега, след като съпругът на Тиа е мъртъв, тя е свободна и може да се омъжи — каза Деър, подхващайки темата, която дотук всички деликатно бяха избягвали. Той ясно съзнаваше, че брат му не иска да се жени, и искаше да поговори открито за това.

— Да, сигурно — съгласи се неохотно Бен.

— Е — намеси се Кейси, — кога е сватбата?

Тиа спря пред вратата на приемната. Беше се събудила преди малко от гласовете, които достигаха до горния етаж. Беше оправила дрехите си и беше стигнала до вратата на приемната тъкмо навреме, за да чуе Кейси да задава въпроса за сватбата. Заслуша се, за да чуе отговора на Бен, тялото ѝ се напрегна, а сърцето заби уплашено. Усети паника, когато осъзна, че ще чуе истината за чувствата на Бен към нея.

— Ние с Тиа нямаме нужда да се женим, за да бъдем щастливи — заяви Бен с твърдо убеждение.

— Веднъж ѝ предложи — напомни му Деър.

— В действителност, предложих ѝ три пъти — призна плахо Бен. Робин извика радостно:

— Знаех си, че това ще се случи някой ден. Любовта си има начин да ни овладее, когато най-малко я очакваме. — И той отправи нежен поглед към Кейт. — Кейт и Моли със сигурност ме промениха.

— Не съм казвал, че ще моля Тиа да се омъжи за мене — възрази Бен. — Тя вече каза, че не иска да се връща в Англия, за да предявява претенции към имуществото на съпруга си, така че не виждам причина да не си останем точно както сме сега.

— Тя казвала ли е, че не иска да се омъжва за тебе? — запита Кейт, предлагайки свое мнение по въпроса. — Не я познавам, но съм склонна да се обзаложа, че би приела предложението ти. От това, което Кейси ми каза, Тиа е много практична жена, която, изглежда, знае какво иска.

— Така е — съгласи се Деър, разочарован и ядосан от непреклонността на по-младия си брат. — Като глава на семейството искам да постъпиш както е редно към Тиа. Ти вече съсипа репутацията ѝ, като я държеше тук, в имението Пенрод, въпреки че тя беше омъжена за друг.

— Чакай, Деър, нямах представа, че е омъжена, когато я доведох в Австралия. И ако си спомняш, казах, че съм ѝ предлагал брак, и то не един път. Сега вече това не изглежда необходимо или дори уместно.

— Да не би да искаш да кажеш, че не я обичаш? — запита меко Кейси. Тя искаше да стигне до сърцевината на проблема.

Бен се изчерви.

— Не съм казвал това.

— Тогава значи я обичаш — възкликна триумфално Кейси.

— Не знам какво е да изпитваш любов, но съм много привързан към Тиа.

— Достатъчно, за да се ожениш за нея? — запита Деър. Вече започваше да се ядосва не на шега, дощя му се да набие малко акъл в главата на инатливия си брат. Робин беше готов да се присъедини към него.

— Аз... по дяволите, Деър, да не би да ми заповядваш да се ожения за Тиа?

— Надявах се да не се стига дотам. Ти си почтен мъж, Бен, татко е възпитал и двамата ни да различаваме правилното от неправилното. Забрави проклетата си гордост, забрави, че обстоятелствата са накарали Тиа да отклони досегашните ти предложения, и не забравяй, че тя си няма никого освен тебе и нашето семейство, на когото да разчита.

— Никога няма да я изоставя! — възрази разгорещено Бен.

— Тогава се ожени за нея.

Пълна тишина овладя стаята когато четири чифта очи се впиха безпощадно в Бен.

— Много добре, ще уредя незабавно сватбата — прие той възможно най-доброжелателно.

Строгото изражение на Деър незабавно се смекчи. Той знаеше, че може да разчита на Бен да понесе отговорността си. Кейси плесна с ръце в искрена радост, а Робин и Кейт размениха погледи, в които се четеше безрезервно одобрение. Но Тиа, застанала пред вратата на приемната, мислеше другояче. Не искаше мъж, който да смята брака като последно средство. Скривайки разочарованието си зад ярка усмивка, тя влезе грациозно в приемната, за да приветства гостите. Гнева си щеше да запази за Бен, когато останеха насаме.

Гостите не останаха дълго. Само колкото Тиа да се запознае с Робин и много бременната Кейт, която тя веднага хареса, и да се осведоми за състоянието на здравето ѝ. Заминаха си преди вечеря, защото бяха обещали на децата, че ще се върнат навреме, за да вечерят заедно с тях. Деър изгледа изпитателно Бен, преди да си тръгне, и едва забележимото му кимване не остави никакво съмнение в мисълта на Тиа какво се опитва да му каже Деър.

— Най-последно сами — ухили се Бен, обръщайки се към Тиа. — Какво мислиш за Робин и Кейт?

— Харесват ми — изрече искрено Тиа. — Изглеждат точно както ми ги описа.

— Чакай само да видиш малката Моли, тя е възхитителна.

— Обичаш ли децата? — запита Тиа.

Не си спомняше Бен някога да е изказвал мнението си за децата.

— Обичам деца, когато са на други хора — изрече предпазливо Бен. — Понеже не съм мислил за брак, не съм мислил и за свои деца. — Погледна внимателно към Тиа, спомняйки си ултиматума на Деър. — Но няма да ми е неприятно да имам деца, ако някога се оженя.

Тиа не каза нищо. Тишината стана още по-плътна.

— Тиа... трябва да поговорим.

— Уморена съм, Бен, не може ли да почака? Искам да си легна.

— Да си лягаш ли? Не си ли гладна? Сигурно добре си си поспала днес следобед.

— Много добре, Бен, най-напред вечеря, после ще говорим, ако смяташ, че е необходимо.

— Няма да съжаляваш, скъпа — обеща Бен.

Усмивката му накара сърцето ѝ да забие като лудо. Той си беше такъв обаятелен дявол, който умееше да разтуптява женските сърца. Но тя трябваше да се овладее. Не искаше мъж, който да има нужда да му се напомня, че е редно да направи предложение за брак.

Тя побърза да се нахрани, но така и не вкуси яденето както трябва. Когато бутна чинията си настрана, Бен стана и двамата влязоха в приемната, затваряйки вратата зад себе си. Макар че прислужниците бяха в другата част на къщата, те не искаха досадни прекъсвания.

— Какво толкова важно има, Бен? — запита Тиа, когато се настаниха един до друг на дивана.

Бен взе ръката ѝ в своята голяма, загоряла длан, обърна я и положи нежна целувка в средата на дланта ѝ.

— Искам да се оженим, Тиа, в най-скоро време.

— Защо?

Бен изглеждаше озадачен.

— Защо ли? Защото... защото... по дяволите, защо повечето мъже искат да се оженят?

— Обичаш ли ме?

— Достатъчно често съм ти казвал, че държа на тебе. Обичам да се любя с тебе, това не е ли достатъчно? Бях ти първият мъж и се

надявам да бъда и последният. Искам да бъдеш завинаги с мене.

Думите идваха леко на устните му. С шокираща яснота той осъзна, че говори абсолютно сериозно. Не лъжеше; без Тиа животът щеше да бъде скучен и безсмислен. Нямаше нужда Деър или Робин да му заповядват да се ожени за Тиа. Внезапно, болезнено осъзна, че винаги е искал това повече от всичко друго в живота си. Искаше го със свирепа жажда, която му отнемаше дъха. Вече нямаше значение, че беше предлагал брак на Тиа цели три пъти, или двадесет пъти, би го правил отново и отново, докато тя не станеше само негова. Беше на път да изрече това стряскащо разкритие, когато лицето на Тиа се намръщи жестоко.

— Ти си един проклет лъжец! — извика тя. — Не искаш да се жениш за мене или за която и да било друга. Икаш ме по гръб с отворени крака, за да ти угаждам, не за друго. Чух какво ти каза орат ти и няма да се омъжа за тебе. Не знаеш какво е любов. Не можеш да различиш задника си от дупка в земята!

Бен зяпна в ням протест. Избухването на Тиа му беше отнело дар слово и го беше оставило свършено смаян. Жени! Никога нямаше да ги разбере. Най-малко пък Тиа.

— Чула си? — успя само да изрече Бен.

— Чух ѝ не искам мъж, на когото брат му трябва да му казва за коя да се ожени.

— Може би беше така отначало, но...

— И искаш да повярвам, че просто ѝ така наистина искаш да се ожениш за мене?

— Е... да, предполагам, че може да се каже. — Прозвуча тромаво, но беше точно така. — Ако си спомняш, предложих ти брак няколко пъти, откакто се познаваме.

— Не знам какво е предизвикало онези прибързани предложения, но вече не мисля, че наистина го искаш. Ултимадумът на Деър не остави място за колебания.

— По дяволите! Аз съм самостоятелен човек, Тиа. Смяташ ли, че брат ми може да ми заповядва да направя нещо, ако не искам наистина да го направя?

Какво трябваше да ѝ каже, за да я убеди? Това я накара да се замисли. Накрая тя каза:

— Да, мисля, че цениш достатъчно много мнението на Деър и Робин, за да повлияе на чувствата ти и да промени решението ти за каквото и да било.

— Изобщо не ме познаваш, скъпа — изрече Бен с лек упрек.

Изражението на Тиа омекна и тя каза полека:

— Твърде добре те познавам, Бен.

Това като че ли го разсърди, защото той я хвана за ръката и я дръпна към твърдата дължина на тялото си.

— Би трябвало да те оставя на улицата, при измета на обществото, където те намерих. Но не, взех, че те доведох тук и ти позволих да усложниш живота ми. Дори наруших тържествената си клетва. Направих нещо, което се бях закълел никога да не правя, поисках да се ожена. Няколко пъти, бог да ми е на помощ. Какво искаш да направя, да се търкалям в краката ти ли?

Искам да ме обичаш, изкрещя сърцето ѝ. Когато не чу тези заветни думи, тя се извърна.

— Не ми обръщай гръб, Тиа, погледни ме. Не можеш ли да видиш колко те искам? Когато се любим, светът се разтърсва под краката ни. Никой друг мъж няма да може да го прави за тебе. Ще те помоля за последен път. Омъжи се за мене, Тиа.

Моля те, кажи ми, че ме обичаш, беше безмълвната ѝ молба.

— Държа на тебе много повече, отколкото на която и да било друга жена, която съм познавал. Искрено вярвам, че мога да те ощастливя.

— Искам да ме обичаш толкова, колкото аз те обичам.

— Бих ли ти предложил брак, ако не те обичах?

— Какъв отговор е това? — предизвика го Тиа, все още убедена, че той просто иска да угоди на Деър, като я моли да се оженят.

— Може би ще ми повярваш, ако ти покажа колко държа на тебе.

Само с едно движение той я вдигна на ръце. Тя изпищя и се вкопчи в него, обвиняйки ръце около врата му, и го стисна здраво. Той отвори вратата, излезе в коридора и се заизкачва по стълбите, вземайки ги две по две. Внесе я в спалнята си и я остави да стъпи на пода, но без да я изпуска от здравата си прегръдка.

— Ще те любя, скъпа, и когато свърша, вече няма да се съмняваш в чувствата ми.

Желанието му за нея се набираше и пробуждаше у него потребност, каквато не беше изпитвал досега. Нужда да убеди тази малка дива котка, че никой друг мъж няма властта да я вълнува така, както той. Потребност, граничеща с бруталност... но той не беше брутален. Тиа разпозна промяната в него, уплаши се и се опита да се отдръпне. Подтикван от гневна страст, която не разбираше, Бен хвана ръката ѝ и грубо я обърна към себе си. Устата ѝ се отвори в безмълвен протест и неговата уста решително я плени.

Зъбите му ухапаха болезнено меката ѝ долна устна, пуснаха я, а после целувката стана по-дълбока, твърдите му устни напиха брутално към треперещата ѝ уста. Тиа усети жестоката му агресия, почувства жаждата му и уплахата ѝ нарасна. Това не беше Бен, нежният любовник, който никога не пропускаше да я трогне с нежното си любене. Този Бен беше груб, твърд и почти брутален в страстта си.

— Бен, престани! Плашиш ме.

Но уплахата ѝ не трая дълго. Както всеки път, тялото ѝ я предаде, щом ставаше дума за Бен. Тя започна да отговаря на неговия плам, когато кръвта ѝ се сторещи и крайниците ѝ станаха оловни. Внезапно устата му се отдели от нейната и той погледна в очите ѝ. Тя не можа да разгадае погледа му — смесица от суровост и безпомощност. Тогава той сведе глава и отново я целуна, прониквайки дълбоко с език в устата ѝ. Тя докосна езика му със своя и почувства как той потръпва.

— Свали си дрехите — изръмжа Бен, полагайки трепереща ръка на деколтето ѝ, сякаш искаше да го разкъса.

Думите му накараха гнева ѝ да пламне.

— Как ли пък не! Ще ги сваля само ако искам.

— Искаш — каза той, упражнявайки насилие срещу пречещото му деколте.

— Чакай, роклята е нова!

Беше я купила вчера в Сидни, както и още няколко други. Пръстите ѝ трепереха, докато откопчаваше копчетата. Роклята се смъкна от раменете ѝ и Бен я свали, заедно с ризата, за да освободи гърдите ѝ.

Топлата му длан вдигна една мека, оголена гърда, претегли я, а устните му се придвижиха неудържимо към гърлото ѝ. Сърцето ѝ прескочи, когато зъбите му намериха чувствителното място зад ухото ѝ и пръстите му заиграха с набъбналото зърно.

— Аз... не те харесвам такъв, Бен — оплака се тя.

В отговор той жадно прокара пътека от разтапящи целувки към гърдите ѝ. Отпусна се на колене пред нея и горещата му уста обгърна щръкналото зърно. После той съблече роклята и ризата и я вдигна на ръце. Властно стисна оголеното ѝ седалище, притисна я към себе си и продължи да смуче зърното. Тиа трепна от удоволствието, което изпитваше.

Внезапно той вдигна глава и се взря в очите ѝ.

— Какъв ме харесваш, Тиа? Очевидно не ме харесваш за съпруг, затова ще бъда твой любовник. След тази вечер ще разбереш, че никой друг любовник не може да ти доставя удоволствие така, както аз.

После насочи влажната си уста към другата ѝ гърда, засмуквайки зърното, като движеше езика си напред-назад. Тя изпъшка, когато устата му се отвори още, за да поеме по-голяма част от гърдата ѝ. Той

засмука жадно, властно, накара я да се разтрепери, докато се опитваше да сподави реакцията си.

Усещайки как самият той набъбва болезнено в тесните си панталони, Бен се изправи и хвърли дрехите си. Тиа се опита да не се взира в ерекцията му, но тя изглеждаше толкова неприлично огромна, стърчейки от тъмната гора от косми там, където се съединяваха бедрата му, че очите ѝ не можеха да се отделят от това място.

— Докосни ме — каза той, забелязвайки накъде гледа Тиа. Когато тя се поколеба, той хвана ръката ѝ и я притегли към себе си. Ръката му поведе нейната, пръстите ѝ го обхванаха, изненадани от кадифената мекота, покриваща пулсиращата твърдост. Той полека започна да движи ръката ѝ, показвайки ѝ ритъма. Когато махна ръката си, Тиа, хипнотизирана от деликатната сила под краищата на пръстите ѝ, продължи да го гали, докато той не се втвърди, изохка и отмести ръката ѝ.

— Сега е твой ред — каза той, вдигайки я на ръце, за да я положи в средата на леглото. Потръпвайки, посегна към нея и големите му ръце започнаха да гаят тялото ѝ. — Ти си красива.

Устата му се приближи към нейната и той започна да я целува страстно, отворените му устни я поглъщаха. После устните му изведнъж се отделиха от нейните и агресивно се спуснаха по тръпнещото ѝ тяло.

— О, боже, Бен, не ми го причинявай — замоли се тя, докато той жадно целуваше оголената ѝ плът, наслаждавайки се, сякаш тя беше крехко парче, а той — умиращ от глад. Тиа потрепери от възбуда, когато той стигна голия ѝ корем. Езикът му, галещ трепетната ѝ плът, прогони всякаква мисъл за протест.

Горещите му устни се плъзнаха надолу, докато не намериха влажните златисти къдрици между бедрата ѝ. Ръцете му накараха краката ѝ да се разтворят и загорелите му пръсти погалиха меката вътрешна повърхност на бедрата ѝ, когато те се отвориха, за да му дадат пълен достъп до нея. Тогава той се озова между краката ѝ, обхванал закръгленото ѝ седалище, и я приближи към устните си. Тя почувства дъха му върху себе си, топъл и дразнещ, после устните и езика му, които я изследваха и галеха, намирайки мъничката пъпка на удоволствието сред златистите къдрици.

Сега тя се уплаши. Уплаши се от дълбочината на дивото си отдаване. От пристъпа на любов, която почувства към този мъж. Уплаши се, че той ще отдели устата си от нея и ще я остави. Но нямаше защо да се безпокои. Езикът му започна да я гали още побуйно, устата му я плени още по-настойтелно, той я раздраваше и подтикваше, докато потръпващият ѝ таз се повдигаше към устата му. Тогава започна жестокият полет към вечността, към който само неговата уста би могла да я понесе;

Макар че собственото му освобождение беше опасно близо, той остана с нея, давайки ѝ всичко, което тя искаше, за което молеше, любейки я горещо, диво, докато и последните тръпки не се оттекоха от тялото ѝ.

— Сега е мой ред, скъпа — изпъшка той, целувайки я отново.

Езикът му се плъзна над зъбите ѝ, а после проникна в устата ѝ, когато устните му се долепиха до нейните. Тя усети собствения си вкус по устните му и това я възбуди извънредно много. Той плъзна ръцете си между краката ѝ и намери плътта ѝ, набъбнала ѝ влажна от целувките му, готова за него... очакваща го...

Жадна за него.

Внезапно той я премести върху себе си.

— Язди ме, скъпа, прави каквото искаш.

За момент Тиа изглеждаше объркана. Но когато Бен я вдигна и се плъзна сръчно в стегнатата ѝ ножница, странната поза вече не ѝ изглеждаше неудобна. Беше чудесно, чувстваше се чудесно. Тя се залюля леко и беше възнаградена, когато Бен обхвана плътно бедрата ѝ и навлезе още по-дълбоко в нея. Тя го почувства как я запълва, още и още, повече, отколкото си спомняше от предишните пъти, когато се бяха любили; отметна глава, хвана го за раменете и започна да го язди диво. Струваше ѝ се, че може да продължава така до безкрай... не искаше това усещане да свършва. За съжаление мигът не трая дълго.

Абсолютен шок се изписа на лицето на Тиа, когато тя осъзна, че отново идва кулминацията ѝ. Бен го разбра почти в същия момент, когато и тя, и продължи с диви тласъци. След миг двамата вече се движеха заедно в съвършена хармония, стремейки се да достигнат финала на екстаза. С бързи, стремителни тласъци непрестанно движещите се хълбоци на Бен направляваха двамата към абсолютната

наслада. Тя дойде с експлозия на искрящи звезди, отвеждайки ги там, където пребиваваха любовниците.

Мирната тишина беше нарушена от цвърченето на птиците и внезапното нахлуване на дневната светлина. Тиа се събуди изведнъж, стресната да открие Бен в леглото до себе си. Тогава си припомни всичко. Настояването на Деър да се оженият и съгласието на Бен, и почти експлозивното любене, която последва. Тя съзнаваше, че снощи Бен се беше опитвал да докаже нещо и го беше доказал. Че тя никога нямаше да обича друг мъж освен него. Той не беше доказал, че я обича, а само това, че е мъжествен и страстен, че му харесва да се люби с привлекателна жена.

Той отвори едно око, наблюдавайки хилядите противоречиви чувства, които минаваха през изразителното лице на Тиа. Снощи си беше поставил за цел да ѝ докаже, че я иска завинаги, и смяташе, че я е убедил по прекрасен начин. Макар че отначало тя се беше съпротивлявала, несдържаното му любене беше помело задръжките ѝ и тя му беше реагирала с отдаваща се страст. Нима не разбираше, че той я обича? Да каже тези думи беше доста трудно за един мъж, който беше смятал никога да не се влюбва и да се жени, затова той се беше опитал да демонстрира дълбочината на чувствата си, като я люби така, че тя да не поиска повече да се отдели от него.

— За какво мислиш?

Тя трепна силно, неподозирайки, че чаршафът се е смъкнал до кръста ѝ, оставяйки заоблените ѝ гърди само на два инча от устата на Бен. Очите му бродеха на воля по пищните извивки. Той навлажни устни, готов да вкуси съблазнителните плодове, които се люлееха така изкусително пред него, когато Тиа изрече:

— Реших да замина за Англия да предявя претенции към имуществото на Деймиън.

— Какво? По дяволите! Тиа, да не си си загубила ума? Това снощи нищо ли не беше за тебе? Защо продължаваш да се противиш? Искам да се ожения за тебе. Аз... — и той преглътна конвулсивно, думата заседна в гърлото му. — Аз...

— Не казвай нищо, което не мислиш, Бен — посъветва го Тиа. Не обичаше той да я лъже. — Разбирам как се чувстваш. Знам колко

искаш да доставиш удоволствие на брат си и да направиш каквото е редно, но не е необходимо. Аз ще си върна зестрата и ще взема част от имотите на Деймиън, а може би всичките. Няма нужда да се тревожиш, че ще свърша на улицата. Нямам нужда от мъж да ме закриля, справях се добре през всичките тези години.

— Ти си невероятна — каза Бен напълно сериозно. — Но няма да ходиш никъде. Най-накрая съм готов да се обвържа, а ти няма да мърдаш никъде, докато не се съгласиш да станеш моя съпруга.

Докато лежеше и топлото ѝ, меко тяло се притискаше към неговото, мислите на Бен ставаха все по-неспокойни. Ами ако тя не го обичаше достатъчно, за да поиска да се омъжи за него? Ако изобщо не го обичаше? Не, това е лудост, каза си той. Тя не би могла да му реагира така, ако не го обичаше. Просто беше прекалено упорита, за да разбере, че той е променил мнението си за брака. Той най-накрая беше готов да се обвърже с една жена. Ултиматумът на Деър нямаше нищо общо с решението му. Дори да му трябваше цяла вечност, пак щеше да убеди Тиа, че двамата са родени един за друг.

— Няма да ти бъда любовница — каза тя, вдигайки войнствено брадичка. — Ще помисля върху предложението ти.

Бен ѝ хвърли съкрушаваща усмивка.

— Ще останеш?

Ако можеше да я има в леглото си всяка нощ, да я люби така, както заслужаваше, той вярваше, че убедителността му ще бъде толкова силна, че тя ще разбере, че той наистина я иска за своя съпруга.

Любовта.

Любовта беше окончателна граница; неизвестна тайна, която той досега беше успявал да избягва. Отвори уста, готов да произнесе интимните слова, толкова чужди на природата му, когато отговорът на Тиа го хвърли в абсолютен смут.

— Ще остана засега, но трябва да обещаеш, че няма да се опитваш да ме съблазняваш. Не мога да мисля както трябва, когато се любиш е мене. Бракът е завинаги; този път искам изборът да бъде мой.

Бен изглеждаше като поразен от гръм. Беше разчитал да я има в леглото си.

— Не съм сигурен, че е възможно.

Очите му се отклониха към голите ѝ гърди. Тиа забеляза посоката на погледа му и придърпа чаршафа до брадичката си.

— Говоря сериозно, Бен. Ако наистина държиш на мене, ще го докажеш, като се съгласиш с моите условия.

— Какво чувстваш ти към мене!

— Обичам те. Ето защо не мога да се омъжа за тебе. Още не.

— Ами ако ти кажа, че и аз те обичам? — запита той тихо.

— Обичаш ли ме?

— Аз... не мога да се сетя за друго обяснение за начина, по който се чувствам.

— Търсиш ли друго обяснение?

— Може би преди търсех, но вече не.

— Искам да ти повярвам, Бен, но ми е трудно след разговора, който чух, между тебе и Деър.

— Остави този проклет разговор. Аз вече го забравих. Казвал съм ти и преди, че Деър не може да ме принуди да направя каквото и да било, ако не искам да го правя.

— Не мога да забравя.

— Как да ти докажа, че говоря сериозно?

Тиа се вгледа в лицето му, виждайки всички качества, които толкова обичаше.

— Дай ми време да взема решение, без да ме притискаш.

Бен въздъхна тревожно. Щеше да му бъде извънредно трудно да държи ръцете си далече от Тиа и не беше сигурен, че ще може, но щеше да се опита. Особено ако това означаваше да я задържи в имението Пенрод. Сега това беше нейният дом, мястото ѝ беше тук и той възнамеряваше да не ѝ позволи да си тръгне отгук въпреки нейните опасения относно любовта му. Един ден, много скоро тя нямаше да има нужда да чуе бляскави слова като доказателство колко голяма беше любовта му.

Цялото семейство беше събрано около масата. Дори децата седяха заедно с възрастните заради щастливия случай. Кейси беше домакиня. Бен и Тиа бяха поканени да се присъединят към тях за тържеството, тъй като всички се бяха събрали заедно — с изключение на Рой и Мод — за първи път от години насам. Големия Джон и Лизи

също бяха поканени и Тиа не можеше да откъсне очи от гиганта, който изглеждаше толкова свиреп, но очевидно имаше скрити качества, харесвани от цялото семейство.

Бен разказа някои от историите, свързани с Кейси, Деър, Робин и Кейт, и Тиа се смая от факта, че тези две двойки сега изживяват семейно блаженство. Големия Джон, някога разбойник, веднъж беше спасил Кейси и оттогава беше ангел хранител на семейството. Беше се доказал, като след няколко години спаси и Кейт. Едрият ирландец беше изиграл ключова роля в събирането на двете двойки по различно време от живота им.

Разговорът вървеше леко и игриво, но от време на време Тиа усещаше как я поглеждат, сякаш очакват нещо да се случи, някой да каже нещо. Тя знаеше точно какво очакват всички и разбираше, че ще изпитат огромно разочарование, когато двамата с Бен не се окажеха на висотата на очакванията им.

Накрая Деър вече не можа да издържи. Погледна брат си и запита направо:

— Вие двамата определите ли вече дата за сватбата?

Бен се изчерви, осъзнавайки какво ще си помисли Деър, когато му каже, че няма да има сватба. Още не, във всеки случай. Съжалявайки го, Тиа се втурна в настъпилата пауза.

— Няма да има сватба.

Изражението на Деър стана свирепо.

— Няма да има сватба ли? По дяволите, Бен, къде ти е акълът? Може би трябва някой да ти набие малко разум в главата.

Кейси се намръщи и размени озадачен поглед с Кейт. Робин се присъедини към мнението на Деър.

— Ще ти помогна да му набиеш акъл в главата.

— Решението е мое — каза Тиа с тихо достойнство.

Винаги практична, Кейт ги посъветва:

— Оставете Тиа да обясни.

— Няма нищо за обясняване. Просто реших, че не съм готова да се обвържа.

И хвърли към Бен поглед, който не се нуждаеше от никакво тълкуване.

— Няма да си заминеш, нали? — запита Кейси.

Сега за първи път в живота си нямаше думи. Би могла да се закълне, че Тиа обича Бен. И че той я обича, но просто е прекалено упорит, за да го признае.

— Тиа ще остане засега в имението Пенрод като моя гостенка — намеси се Бен.

— Гостенка ли? — запита Деър, вдигайки тъмната си вежда. Ударението върху думата не оставяше никакво съмнение какво намеква. Смяташе, че Бен ще задържи Тиа като своя любовница, и това не му харесваше. Явно не познаваше брат си толкова добре, колкото беше смятал.

— Като моя гостенка — наблегна Бен. — Тя не ми е задължена по никакъв начин и не очаквам нищо от нея.

Макар че никой не разбираше какво става между тях двамата, думите на Бен донякъде облекчиха съмненията на Деър.

— Ако Тиа има нужда от място, където да живее, ще я вземем при нас — каза Кейси, предлагайки алтернатива.

— При вас няма място — каза Бен. — Тя остава в имението Пенрод и край.

Тонът му не оставяше никакво място за възражения.

Тиа усещаше разочарованието на семейството и си пожела да беше могла да им обясни как точно се чувства. Но сега не беше сигурна дали бракът е правилният избор. Господ знае, че искаше да се омъжи за Бен. Обожаваше децата на семейство Пенрод и малката Моли Флечър, би дала всичко, за да има дете от Бен. Обичаше го безумно, но се страхуваше, че това не е достатъчно. Искаше да повярва с цялото си сърце, че той я обича, и горещо се молеше следващите няколко седмици да ѝ донесат просветление и душевно спокойствие..

През нощта заваля. Следващите дни донесоха поройни дъждове, които полака вдигнаха нивото на река Хоксбъри.

Бен си знаеше, че животът под един покрив с Тиа щеше да бъде труден, но не осъзнаваше колко подобен на изтезание щеше да бъде, защото щеше свирепо да я желае, но същевременно щеше да се бори, за да сдържи обещанието си да не се люби с нея. Знаеше, че лесно би могъл да я вкара в леглото си, но ако постъпеше така, това щеше да урони честта му.

Непрестанният дъжд не помагаше. Тъй като трябваше през по-голямата част от времето да стои вътре, той прекарваше повече време с

Тиа, желаше я, искаше я...

Обичаше я...

Тиа беше впечатлена от сдържаността на Бен. Знаеше колко страда, защото и тя страдаше. Дългите часове, които прекарваха заедно, бяха истински ад. Тя го желаше, искаше го...

Обичаше го...

Тиа беше почти убедена, че Бен наистина я обича, и тъкмо щеше да му го каже, когато той я покани да идат в Парамата, когато почти неспирният дъжд спря за два дни. Тя прие охотно. Не се беше чувствала добре почти една седмица и сметна, че една разходка е точно това, от което имаше нужда, за да живне. В действителност, пристъпите на гадене, които отначало я бяха притеснявали само сутрин, вече я нападаха по всяко време на деня и тя наистина се безпокоеше.

Докато се друсаше във фургона до Бен, тя се чувстваше много зле. Постоянното тръскане беше разбъркало изнервения ѝ стомах и тя се страхуваше, че ще се изложи пред Бен. За щастие пътят до Парамата беше кратък.

Бен отбеляза сдържаността ѝ и тя го озадачи. По принцип оживена и разговорлива, сега тя беше прекалено тиха. Всъщност, той беше отбелязал напоследък известна сдържаност от нейна страна. Изглеждаше изтощена и отслабнала. Ужасен страх накара сърцето му да затупти бурно. За не би да беше болна?

— Защо си толкова тиха, скъпа? — запита той след дългото мълчание. — Не ти е присъщо. Нали не си болна?

Тиа преглътна надигналата се жлъчка в гърлото и пусна плаха усмивка. Последното, което искаше, беше да разстройва Бен, особено след като ѝ нямаше нищо.

— Много съм добре, Бен, само съм уморена от този адски дъжд. Хубаво е да изляза навън и се наслаждавам на усещането.

— Всички сме уморени от дъжда, но се страхувам, че ще трябва още да го търпим. — Хвърли предпазлив поглед към реката, която се виеше успоредно на пътя, и към запушеното от облаци небе. — Ако не спре скоро, може би ще трябва да се справяме с някой потоп. Хокебъри не е излизала от бреговете си вече няколко години и повечето от нас, които живеем край нея, сме забравили опустошенията след

наводнение. Мисля като предпазна мярка да накарам работниците да заградят брега с торби пясък, когато се върнем в имението Пенрод.

— Сериозно ли е? — запита тревожно Тиа.

— За последно видях реката толкова придошла малко след като Кейт и Робин се ожениха, но този път можем да предотвратим бедствието. Не искам да те плаша, скъпа, но ако този дъжд продължава, наистина има опасност за всички ферми покрай Хокебъри.

Сериозността на ситуацията ги остави потънали в мисли и Тиа почти забрави оплакванията си. Когато подкараха фургона по главната улица на Парамата, калният път беше задръстен от хора, наслаждаващи се на кратката почивка от неспирния дъжд; всички тичаха от магазин на магазин или вършеха някакви свои работи. Бен остави фургона пред магазина за фермерски принадлежности и храна и скочи от твърдата седалка. Преди Тиа да го последва, той вече беше до нея, вдигна я от мястото ѝ и прецапа през една черна локва, за да я остави да стъпи на тесния дъсчен тротоар. Не му се искаше да я пусне, когато тя застана здраво на краката си.

— Нямах представа колко добре се чувствам, когато те държа отново в ръцете си — прошепна той на ухото ѝ, стиснал талията ѝ с почти трескава настоятелност. — Не знам още колко ще мога да спазвам обещанието си.

Тиа се изчерви, осъзнавайки, че минувачите ги зяпат с неприкривано любопитство.

— Бен, моля те, пусни ме. Ще говорим за това по-късно.

Според него думите ѝ имаха специално значение. Струваше му се, че тя му казва, че скоро пак ще бъде негова във всяко отношение. Щеше да бъде в прегръдките му, в леглото му, щеше да бъде част от живота му завинаги.

— Дръж на обещанието си, скъпа — ухили се той, когато я пусна нерешително и отстъпи настрана. — Тази вечер.

Тонът му говореше красноречиво за жаждата му, за неговите планове за нощта и Тиа усети как тръпка на възбуда плъзва по гръбнака ѝ.

— Бен! Бен Пенрод!

Двамата обърнаха едновременно глави.

Една огненокоса красавица, която имаше очи само за Бен, тичаше към тях по дъсчения тротоар.

Внезапно обърканото изражение на Бен се промени в приветствена усмивка.

— Меган? Божичко, ти ли си? Меган Мичъл. Мислех, че си още в Ирландия на гости при роднините.

— Дойдох си преди два дни — изгука Меган. Погледна го с огромните си очи с цвят на блестящи изумруди. — Исках веднага да дойда в имението Пенрод, но проклетият дъжд попречи на плановете ми. Кога се върна от Лондон? Не се ли радваш да ме видиш?

— Едно по едно — засмя се Бен. Почти беше забравил какво привлекателно момиче е Меган. Само че вече не беше момиче, а жена, много красива жена. Когато бяха на деветнадесет години, той я харесваше и щеше да я съблазни, ако баща му и брат му не го бяха накарали да замине за чужбина и най-напред да види малко свят.

— Каж ми най-напред дали ти липсвах — запита тя.

Тиа тупаше нетърпеливо с крак, докато Меган флиртуваше открито с Бен.

— Разбира се — излъга той, защото беше твърде много джентълмен, за да признае, че я беше забравил още щом беше пристигнал в Лондон и открил всичките възможности, които интригуващият град предоставяше на един мъжествен млад мъж.

— Аз не съм те забравила, Бен — разкри Меган, впивайки поглед в него през гъстата завеса от невероятни мигли.

Тиа помисли, че тази млада жена е усъвършенствала изкуството да флиртува, и според нея Бен постъпваше глупаво.

Когато се беше натъкнала на него, той имаше неприятности с една жена и тя го беше сметнала за женкар и негодник. Оттогава в живота му нямаше друга жена, но това не означаваше, че вълкът мени кожата си — щом си бил женкар, женкар си оставаш. Ако поведението му към малката госпожица Меган Мичъл беше някаква индикация, Бен май се връщаше към истинския си характер и в такъв случай къде оставаше тя самата?

Внезапно Меган благоволи да хвърли поглед към Тиа с кисело изражение.

— Това ли е жената?

Изуменият Бен се намръщи и погледна към Тиа.

— За Тиа ли говориш?

— Така ли се казва? — запита Меган.

— Да, Тиа Феърфийлд. Тя гостува в дома ми. Тиа, това е Меган Мичъл. Ние с нея сме стари приятели.

— Така си и помислих — забеляза сухо Тиа.

— Гостенка — изсумтя Меган с определено презрителен тон. — Не е това, което говорят хората. Искях да дойда в имението Пенрод, за да видя с очите си как стоят нещата, и лично да се уверя, че клюката е вярна. Добре че ми спести труда.

Бен се намръщи.

— Клюка ли? Каква клюка?

— Не сме деца, Бен. Говори се, че известно време си представял Тиа като своя съпруга и после съпругът ѝ се появил и предявил претенции към нея. Никой като че ли не знае какво е станало след това, освен че тя се е върнала пак при тебе, този път като твоя любовница. Ако се бях върнала по-рано, нямаше да ти трябва любовница — подметна тя, изпращайки му огнен поглед, който му казваше, че е придобила опит и зрелост в Ирландия.

Беше станала нещо много повече от онова малко момиче, което беше познавал някога. Тиа ахна. Бен премига. Меган само се усмихна.

— Страхувам се, че източникът на клюките греша — каза Бен. — Тиа е вдовица и ние планираме скоро да се оженим.

Лицето на Меган доби унило изражение.

— Да се ожениш за нея? Мислех, по-скоро надявах се, че можем да подновим отношенията си. Ако си спомняш, някога бяхме много близки.

— Бяхме млади, Меган, и оттогава се случиха много неща. Аз ще се оженя за Тиа.

Тиа пристъпи напред, възвръщайки си дар слово.

— Забравяш, Бен, още не съм приела предложението ти. — Обръщайки се, тя се отдалечи с бърза крачка по дъсчения тротоар.

Бен щеше да тръгне след нея, но Меган го докосна леко по ръката и изрече:

— Остави я. Не сме говорили отдавна, имаме толкова да си наваксваме. Тя ми изглежда разглежено малко момиченце.

— Права си — съгласи се Бен, мислейки, че Тиа наистина действаше като разглежено дете.

Беше й предложил своята любов, живота си, всичките си светски блага, а тя беше вирнала презрително нос пред почтеното му предложение. Нямахше сега да й угажда и да тича подире й като оглупял младок. Не му отиваше да се търкаля в нечии крака.

— Ела да пийнем чаша чай и ще ми разкажеш всичко за Ирландия.

Ето, помисли той победоносно, това би трябвало да покаже на Тиа, че не може да го води за носа.

Меган се усмихна подкупващо, хвана го под ръка и го поведе към близката чайна. Насаме с Бен, това беше точно както преди. Тя беше напълно уверена, че може да го накара да забрави любовницата си.

Тиа погледна назад само веднъж, преди да влезе в бакалията малко по-надолу. Съжали, като видя как Бен и Меган, ръка за ръка като близки приятели, тръгнаха да се разхождат по улицата. Тогава тя влезе в магазина и ги изгуби от поглед. Но нямаше значение. Беше благодарна, че е разбрала каква непостоянна природа има Бен, преди да направи върховната грешка да се омъжи за него.

Тиа тръгна безцелно из магазина, оглеждайки неща, които нямаше намерение да купува. Бен й беше дал пари, преди да напуснат имението Пенрод, но проклета да е, ако похарчи нещичко от тях. Щеше да има много собствени пари, щом се върнеше в Англия, за да предяви претенциите си върху тях. Въздухът в магазина беше влажен и застоял, изпълнен със смесените миризми на плесенявали топове плат, подправки, развалена храна и кожа. Задушната смрад разбърка стомаха

й и я накара да се почувства много зле. Залитайки пред тезгяха, започна отчаяно да се бори да запази равновесие. Не й беше в природата да припада, тя затвори очи и преглътна, страхувайки се, че или ще загуби съзнание, или ще си изповърне и червата.

— Скъпа, лошо ли ви е?

Тиа бавно отвори очи. Привлекателна жена на около двадесет и пет години се вираше загрижено в нея.

— Аз... не съм сигурна.

— Трябва ли ви помощ?

— Може би малко въздух.

— Разбира се, позволете да ви помогна. — Хващайки я под ръка, жената бавно я изведе извън задушния магазин. Тиа си пое дълбоко дъх на няколко пъти и преглътна конвулсивно. — Сега по-добре ли се чувствате?

— Аз... да, благодаря ви — отвърна меко Тиа.

Челото на жената се набръчка загрижено.

— Не ми изглеждате много добре. Още сте много бледа. Може би трябва да идете на лекар.

Тиа се позамисли. Напоследък не се чувстваше добре, може би беше хванала нещо, докато живееше в хрусталаците заедно с разбойниците. Като че ли усещайки нейната необходимост и нерешителност, жената каза:

— Аз съм Мери Проктър, съпругата на доктор Проктър. Кабинетът на съпруга ми е съвсем наблизо. Той на драго сърце ще ви прегледа.

— Не се чувствам добре напоследък — призна Тиа, — но не знам дали имам нужда от лекар.

— Защо не оставите съпругът ми да прецени?

Загрижеността на Мери убеди Тиа.

— Много добре, няма да ми навреди да се обърна към лекар. Казвам се Тиа Феърфийлд.

— Елате, Тиа, Дан скоро ще ви изправи на крака. Той е отличен лекар.

Дан Проктър беше всичко, което трябва да бъде един лекар. Мил, любезен, внимателен и истински професионалист.

Преди време той беше хранил надежди да спечели ръката на Кейт Маккензи, но постепенно беше осъзнал, че сърцето й

принадлежи на Робин Флечър. Скоро след това се беше оженил за красивата Мери, дъщеря на заселник. Това беше добър съюз и той често благославяше щастливата си звезда заради спокойната, обичлива Мери, чийто темперамент беше пряката противоположност на огнената, независима Кейт.

Доктор Проктър приветства Тиа, зададе ѝ няколко въпроса, а после каза:

— Вашите симптоми са класически, госпожице Феърфийлд, но е необходим преглед, за да бъда абсолютно сигурен.

— Госпожа Феърфийлд — поправи го Тиа. — Какъв преглед?

Доктор Проктър обясни с прости думи какво трябва да направи. Когато забеляза изчервените бузи на Тиа, добави:

— Няма нищо, от което да се притеснявате, но ако ще бъдете по-спокойна, Мери ще ви придружи в кабинета за преглед. Тя често ми помага като сестра.

Прегледът, макар и смущаващ, не трая дълго и Тиа трябваше да признае, че присъствието на Мери я успокояваше. Малко след това тя вече седеше пред бюрото на доктора с лице, скрито зад маска на загриженост. Беше ли открил докторът някаква рядка болест, за която не е знаела?

Е, млада госпожо, ще се зарадвате да узнаете, че сте в отлично физическо състояние.

Какво? Искате да кажете, че минах през този преглед за нищо?

Доктор Проктър се усмихна снизходително.

— Не точно за нищо. Вие очаквате дете, госпожо Феърфийлд. Трябва да сте имали някаква представа, че сте бременна.

Тиа поклати глава в нямо отрицание. Един-два пропуснати цикъла никога не я бяха тревожили досега. Това ѝ дойде като такъв шок, че тя съвършено загуби дар слово. Единствената дума, която можа да произнесе, беше:

— К-кога?

— Доколкото знам, ще родите след по-малко от седем месеца. Това означава, че сте бременна във втория месец.

— Не, не може да бъде! Невъзможно е.

Доктор Проктър като че ли се разтревожи.

— Страхувам се, че нищо не може да се направи. Сигурен съм, че ще се почувствате по-добре, щом имате време да помислите.

Дан Проктър беше живял в Парамата доста време и нямаше нещо, за което да не е осведомен. Знаеше, че Тиа живее с Бен Пенрод, и заподозря, че той е бащата на детето ѝ. Ако съпругът на Тиа беше жив, Проктър би могъл да разбере нежеланието ѝ да роди извънбрачно дете на Бен. Но ако тя беше вдовица, бракът е бащата на детето не би трябвало да представлява проблем.

— Не разбирате, докторе — каза Тиа с треперлива въздишка. — Сигурна съм, че знаете коя съм и че... живея в имението Пенрод. — Дан кимна, но не каза нищо, не искайки да я съди. — Съпругът ми е мъртъв, но не съм сигурна, че женитбата е най-уместното нещо точно сега.

— Ако нищо не пречи на брака ви с бащата на детето, в такъв случай трябва да помислите за детето и за неговото бъдеще.

Искаше да каже още нещо, но усети, че няма право да казва на една напълно непозната жена какво да прави. Може би трябваше да поговори с Бен Пенрод. Познаваше младежа от години, и то достатъчно добре, за да му предложи съвет.

Тиа стана, за да си тръгне.

— Благодаря ви, докторе, ще помисля върху вашия съвет. — Отвори чантичката си и плати с част от парите, които Бен ѝ беше дал, после напусна кабинета замаяна.

Тиа чакаше пред фургона, когато Бен излезе от железарията. Когато я беше изгубил от поглед, беше намерил предлог да съкрати срещата си с Меган и беше побързал да свърши набелязаните работи. С изненада видя Тиа да го чака при фургона без никакви покупки.

Не видя ли нищо, което да ти грабне вниманието? — запита той, докато се качваше на седалката до нея. Тя като че ли не го чу. — Тиа, чу ли ме? — Тишина. Тя изглеждаше дистанцирана и загрижена. — По дяволите, Тиа, ако се сърдиш за Меган...

— Какво? — Тиа едва сега осъзна какво говори Бен. Точно сега Меган беше най-малкият ѝ проблем. — Аз... не те чух.

— Виждам. Болна ли си? Може би трябва да отидеш при доктор Проктър, докато сме още в града. Напоследък ми изглеждаш отслабнала, като че ли не си на себе си. Меган е стара приятелка и...

Тиа се намръщи.

— Не те обвинявам, тя е много красива.

Бен млъкна, питайки се какво му трябва, за да я накара да ревнува, докато в същото време подкарваше бивола с леко дръпване на юздите. Дъждът завали, докато фургонът се търкаляше по пътя към имението. Бен дръпна брезента над главата на Тиа и смушка бивола. Реката изглеждаше зловеща, подплисквайки бреговете си, и Бен осъзна, че голямото наводнение вече не е заплаха, а видима вероятност. Хокебъри изглеждаше вече готова да прелее, бяха необходими спешни предпазни мерки. Веднага щом пристигнеха в имението Пенрод, той щеше да накара работниците да наредят торби с пясък покрай ронещия се бряг. Мъжете пълнеха торбите вече дни наред, за да бъдат готови, ако стане нужда.

Внезапно фургонът спря. Дъждът вече се лееше като из ведро и двамата бяха измокрени и премръзнали. Брезентът, който покриваше Тиа, стана излишен, когато вятърът го отметна и пороят нахлу във фургона, измокряйки я до кожа. Бен не беше защитен с нищо.

— Защо спираме? — запита Тиа, надвиквайки се с гръмотевиците. — Сигурно не сме далече от имението Пенрод.

— Затънахме — извика в отговор Бен.

Скочи от фургона, отпегна бивола и го тупна по задницата, за да го накара да се измъкне сам от калта. После се обърна към Тиа и протегна ръце. Тя се спусна леко в прегръдките му и той я отнесе на една ивица земя, която беше само малко по-разкаляна от пътя. Когато тя затрепери силно, Бен изруга, осъзнавайки, че трябва да намерят подслон в най-скоро време, иначе ще се озове с много болна жена на ръце. Само за няколко минути събра нещата от фургона и тогава разбра, че се намират в земите на имението Пенрод, близо до колибата, използвана от овчарите при лошо време. Обикновено там имаше дърва, легла и одеяла. Той хвана Тиа за ръка и я поведе по пътеката към извишаващия се в далечината хълм. Тя вървеше, но краката ѝ нямаха сили да се измъкват от лепкавата кал. Тогава Бен, чиито обувки бяха много по-здрави, я взе на ръце и я понесе под носения от вятъра дъжд към все още невидимата колиба. Скрила лице в рамото му, тя нямаше дъх да попита къде отиват. Но нямаше нужда да пита: Дълбоко в сърцето си знаеше, че Бен няма да допусне да ѝ се случи нещо. Вярваше му безусловно, освен когато ставаше дума за сърцето ѝ.

Тиа видя колибата, сгушена до склона на хълма, едва когато Бен застана пред вратата. Не беше зарезана и той я бутна с крак. Дъждът влезе преди тях, когато вратата се отвори и Бен я внесе във влажната и тъмна вътрешност на колибата. Остави я да стъпи долу и затръшна вратата. Водата се стичаше от измокрените им дрехи и образуваше локви на пода около краката им. Барабаненето по тенекиения покрив почти заглушаваше грохота на гръмотевиците, докато вятърът мятеше струите дъжд върху колибата в яростни приливи.

— Добре ли си? — намръщи се загрижено Бен, когато Тиа се облегна на него. — Мислех, че ще си бъдем у дома много преди дъждът да е завалил. Не биваше да те извеждам днес.

— Добре съм. — Тя никога не беше виждала толкова силна буря. — Надявам се, че биволът ще намери пътя за дома.

Бен се усмихна. И двамата бяха мокри до кости, трепереха от студ, а тя се тревожеше за бивола.

— Той е жилаво животно. Ще си намеря пътя към обора.

— Кога, според тебе, ще спре да вали?

— Иска ми се да знаех — изрече той с глас, който издаваше тревогата му. — Но стига сме говорили. Ти трепериш. Сваляй тия мокри дрехи, преди да си се простудила опасно. Ще запалят огън. Има одеяло на леглото, завий се с него, докато дрехите ти изсъхнат.

Той се захвана веднага за работа, без да дава на Тиа време да протестира. Тя се поколеба само за момент, преди да се измъкне от дрехите си и да увие одеялото около силно треперещото си тяло.

Тя седеше на леглото, все още треперейки от студ, когато Бен запали огъня и започна да съблича собствените си мокри дрехи. Не можейки да отвърне поглед, Тиа загледа през полуспуснатите си клепащи как загорялата плът на Бен излиза от мокрия плат на дрехите му. В мига, преди да посегне към одеялото, тя зърна за миг гърба и раменете му, целите в яки мускули, стройните хълбоци и бедра, стегнатите кълба на седалището му, които потръпнаха неволно от студа. Той погледна през рамо и погледите им се срещнаха. Очите ѝ бяха премрежени от бляскаво желание; неговите бяха като сребристи огледала, отразяващи жаждата му, страстта му... любовта му. Не можейки да издържи на палещата топлина на неотклонния му поглед, тя първа сведе очи.

— Още трепериш — каза Бен, когато се уви в одеялото. Дръпна още едно одеяло от одъра и го разстла пред стъкнатия огън. — Ела тук.

Протегна ръка, Тиа я хвана и му позволи да я придърпа към себе си. Той седна на одеялото и я взе на скута си. Ръцете му я обгърнаха и тя почувства невероятната му топлина да се просмуква в порите ѝ, да загрява кръвта ѝ, превръщайки я в топъл мед. Само след минути тя престана да трепери, макар че плътта ѝ още беше ледена на допир.

— Тук ти е мястото, скъпа. Не искам да те пусна. Не знаеш какво мъчение ми наложи през тези седмици. Направо е унизително да отхвърляш предложенията ми едно след друго. Отне ми гордостта, самоуважението, подигра се с желанието ми да избегна брака. Но аз непрекъснато се връщам, за да се подложам на същото унизително отношение от твоя страна. Кога ще повярваш, че те обичам и искам винаги да бъдем заедно?

— Ами Меган?

— Коя?

Той беше вече забравил красивата малка Меган Мичъл, старата любов, с която беше флиртувал, за да накара Тиа да ревнува.

Тиа изфуча раздражено.

— Никога няма да се промениш, Бен Пенрод. Женкарят си остава женкар.

— Меган не означава нищо за мене, Тиа. Само се опитвах да те накарам да ревнуваш. — Той се ухили възторжено. — Май съм успял.

— Да, как ли пък не! — изсумтя Тиа. — Не ми пука какво правиш с Меган или с десетина като нея.

— Точно това е, не искам да имам нищо общо с тях. Ти си единствената жена, която желая.

Тиа затвори очи. Само ако можеше да му повярва. Искеше да му каже за бебето, да види лицето, му, когато узнае, че ще става баща. Искеше да се омъжи за Бен и да заживеят щастливо.

— Спиш ли?

Точно тогава един див порив на вятъра се втурна срещу закрития с брезент единствен прозорец на колибата и Тиа се сгуши в ръцете на Бен. Дъждът биеше яростно по стените, проникваше през цепнатините и достигаше до тях.

— Как може да спи човек при тоя шум отвън? Мислиш ли, че реката ще прелее? Изглеждаше страшна.

— И на мене не ми харесва — призна Бен. Не искаше да я тревожи, но и не искаше да я лъже. — Остави сега реката, няма нищо, което да можем да направим, докато не се върнем в имението Пенрод. Отпусни се и остави ръцете ми да те топят.

Ръцете му правеха нещо повече от това, да я топят. Те я успокояваха, отпускаха я, карайки я да повярва, че е обичана и желана. Тя не съзнаваше, че той е смъкнал одеялото от гърдите ѝ, докато не усети влажната топлина на устата му да обхваща едното зърно и нежно да го засмуква. Тиа въздъхна от удоволствие, докато устата на Бен се преместваше на другото зърно, като последователно дразнеше двете и ги захапваше, а после засмукваше, докато тя не извика.

— Бен, обеща ми! — изпъшка тя, когато усещането стана прекалено силно, за да му устои.

— Излъгах.

Беше прекарал толкова време без нея, твърде дълго, за да позволи на слабите ѝ протести да го спрат точно сега. Премести я така, че тялото ѝ се уви около неговото. Тогава я целуна, вкусвайки устните ѝ, преди да ги накара да се разтворят, за да може езикът му да изследва вътрешността на устата ѝ.

Устните му се отделиха от устата ѝ, за да положат нежни целувки на бузите, очите, брадичката, по меките закръглени горни части на гърдите ѝ: Докато я целуваше, ръцете му се плъзнаха под одеялото, повдигайки го инч по инч, докато върховете на пръстите му се плъзгаха по глезена, коляното и бедрото. Плътта ѝ беше мека и гъвкава и той искаше да разтвори краката ѝ и да навлезе в нея, и да влиза и излиза, докато не излее семето си. Но стисна зъби и устоя, искайки да даде на Тиа удоволствието, което тя заслужаваше.

Когато ръката му стигна до влажния триъгълник там, където се съединяваха бедрата ѝ, той разтвори краката ѝ. Поколебавайки се само за момент, Тиа се подчини, позволявайки му неограничен достъп. Той я сепна, когато потърси ръката ѝ и я накара да докосне плътта си.

— Усещаш ли как си готова за мене, скъпа? Искаш ме толкова, колкото и аз тебе. — Той пусна ръката ѝ и тя я дръпна веднага, но неговата остана. — Каж ми, че ме искаш. Каж ми, че ме обичаш.

Започна да я гали с нежна настойчивост, ръката му беше топла и приканваща срещу набъбналата ѝ плът. Когато одеялата, които ги покриваха, започнаха да пречат на любенето им, той ги отметна и ги

хвърли настрана. Пламтящият огън беше затоплил малкото пространство и обитателите му, одеялата вече не бяха необходими, нито желателни. Тиа изпъшка, когато дължината на горещата му плът подпали тялото ѝ с желанието му. Отново ахна, когато пръстите му влязоха в нея.

— Кажи ми, Тиа, кажи ми, че ме искаш.

Пръстите му навлязоха още по-дълбоко, докато той я галеше интимно. Тя чувстваше, че вътрешностите ѝ пламват, сякаш река ох разтопена лава течеше във вените ѝ. Отчаяно се опита да събере крака, но Бен облизваше нежно гърдите ѝ и тя откри, че не е възможно да контролира реакцията си на неговото любене. Той знаеше точно къде и как да я докосне, за да ѝ даде възможно най-много удоволствие.

— По дяволите! — извика тя, връщайки се към уличния език. — Ти си едно непоносимо копеле, Бен Пенрод. Знаеш, че не мога да ти се опра. Какво искаш от мене?

— Тебе, Тиа, само тебе.

— Тогава ме вземи, дяволите да те вземат! Искам те, винаги съм те искала и много добре го знаеш.

Думите ѝ отново дадоха надежда на Бен, докато раздвижваше пръстите си вътре в нея. Тя го възнагради с трепереща въздишка, извивайки гръб, и устата му се озова до гърдите ѝ. Палецът му намери мъничката пъпка на насладата и той започна леко да я масажира, за да ѝ даде още повече удоволствие, докато същевременно я засмукваше. Ускори ритъма на пръстите си, подтиквайки я към кулминацията с еротични любовни думи.

— Бен, аз... не мога повече! Моля те...

— Отпусни се, скъпа, не се въздържай. Искам да гледам лицето ти, докато се любя с тебе. Има много начини да даваш удоволствие и искам да те науча на всички.

Тиа пъшкеше, мятайки глава насам-натам, разтърсвайки хълбоци, докато пръстите на Бен се движеха напред-назад в нея. Напрежението се усилваше, докато тя не помисли, че ще експлодира. И го направи. Тялото ѝ се разтърси и затрепери, докато Бен вършеше съвестно работата си, отказвайки да извади пръстите си, докато и последният трепет не напусна тялото ѝ и тя се отпусна в скута му. Беснеещата навън буря не беше толкова яростна, колкото тази, която Бен беше създал в нейното тяло. Преситена, Тиа затвори очи.

— Не заспивай, Тиа — изрече той, издърпвайки я от ръба на съня.

Тя отвори уста, за да протестира, но той бързо я плени със своята. С едно ловко движение я напъха под себе си. После започна отново да я възбужда, като я притискаше и обладаваше властно. Загорелите му ръце държаха лицето ѝ, докато я целуваше, отначало полека, а после с нарастващо нетърпение. Тиа усети как реагира отново на атаката срещу сетивата ѝ.

Внезапно тя пожела да го докосне, да го възбуди по същия начин, по който той я възбуждаше. Поемайки си дълбоко дъх, тя плъзна ръце по горещата плът на раменете, гърба и талията, продължавайки надолу в страстно отдаване, докато не стигна до стегнатото му седалище. Нейното докосване беше като огън, прогаряйки кожата му, предизвиквайки тръпки по дължината на гръбнака му. Когато топлата ѝ длан се склучи около напълно възбудения му член, той трепна в отговор.

— Харесва ми, когато ме докосваш — изстена той в безпомощно отдаване. — Разтвори крака, скъпа, искам да вляза в тебе, толкова искам, че слабините ме болят.

Краката на Тиа се разтвориха и Бен се настани в люлката на бедрата ѝ. Замря, за да се наслади на гледката на набъбналата ѝ плът, сочна и готова за него, преди да изстене и да се плъзне в нея втвърден и готов.

— Никога не съм се чувствал така прекрасно.

— И аз.

— Сложи крака на раменете ми. — Тя го направи и го почувства да навлиза още по-дълбоко от преди. — Обичам те, Тиа.

Той навлезе силно, енергично, докрай, отдръпна се, после отново навлезе.

Удоволствието беше толкова интензивно, че Тиа загуби дар слово, не можеше да мисли свързано. Можеше само да чувства. А в този момент се чувстваше готова и желаеща да приеме любовта на Бен. Дори беше готова да му каже за детето. Тогава мислите ѝ се пръснаха, когато той я поведе към втора кулминация, по-мощна от предишната. Настигна я само след миг.

Тя беше загубила представа за бурята, която налиташе върху стените и прозореца на колибата, за дъжда, който се изливаше пороя си

на плътни сиви завеси. Беше уморена, толкова уморена. Твърде уморена, за да каже на Бен за бебето точно сега. Очите ѝ се затвориха и тя въздъхна, когато той придърпа одеялото над двама им и я притегли по-плътено към топлината на тялото си. След миг те заспаха, без да разберат когато дъждът е спрял и слабото слънце е надникнало през плътните облаци за първи път от много дни насам.

Бен се събуди пръв, усети, че по покрива не чукат дъждовни капки, и стана. Огънят беше угаснал и той посегна към дрехите си, забелязвайки, че са изсъхнали, докато двамата са спали. Обърна се, за да събуди Тиа, и я намери загледана в него. Усмихна ѝ се, коленичи и я целуна по устата.

— Дъждът е спрял.

Тя въздъхна; беше все още топла и зачервена от любенето му, никак не ѝ се искаше да напускат уютното си гнездо. Имаше толкова много неща, които му се искаше да ѝ каже, толкова много неща трябваше да бъдат изречени. Тя посегна към него, но той леко ѝ се изплъзна.

— Колкото и да ми харесва да си лежа тук с тебе, налага се да тръгнем колкото можем по-скоро. Време е работниците да натрупат торбите с пясък покрай реката. Ще имаме нужда от цялата защита, която успеем да си осигурим, когато реката прелее. Хайде, скъпа, ставай.

Логиката на Бен отложи всякакви разговори, затова Тиа нерешително се надигна и започна бързо да се облича. Повече време щеше да ѝ трябва, за да му каже за детето им. Тя се усмихна тайно, докосвайки мястото, където се криеше детето му. Надяваше се и той да се развълнува толкова, колкото и тя.

Бен я наблюдаваше неотстъпно.

— Какво трябва да означава това?

— Кое?

— Тази усмивка. Като котка, която е видяла купа със сметана. Надявам се аз да съм причината за тази усмивка на лицето ти.

— Предполага се, че жените си имат тайни — подразни го Тиа.
— Скоро ще научиш. Готова съм, ще тръгваме ли? Колко трябва да вървим?

— Не е много, колибата е на по-малко от две мили от къщата.

— Бен...

— Да?

Той вдигна вежда, очаквайки я да продължи.

— Нищо, това може да почака.

Калният път затрудняваше ходенето. Те вървяха покрай реката и Бен забеляза, че не е виждал Хокебъри толкова висока от години насам. Наистина изглеждаше зловеща, набъбнала от дъжда и подяждаща бреговете си. В ниските места преливаше вече на дълбочина до глезените. Придошла от бурята и проливния дъжд, реката течеше вихрено, носейки откършени клони и разни неща, които беше отвлякла. Яростни водовъртежи се образуваха и танцуваха опасно, увенчани с бяла пяна по краищата. Макар че Тиа се беше научила да плува, и то доста добре, тази бурна, мрачна вода я плашеше. Тя въздъхна с облекчение, когато зърна здравата двуетажна къща.

Кейси излезе на прага, за да ги посрещне.

— Слава богу, живи и здрави сте! Готвех се да пратя Големия Джон да ви търси.

Кейт се появи на верандата и застана до Кейси.

— Казах й, че ще намерите къде да се укриете от бурята.

Бен премести поглед от Кейси към Кейт, изненадан да ги намери в имението Пенрод.

— Деър и Робин с вас ли са? Какво правите всички в имението Пенрод?

— Пристигнахме с децата скоро след като сте тръгнали за града — обясни Кейси. — Големия Джон дойде с нас. Деър сметна, че тук ще бъдем в безопасност, защото имението Пенрод е нависоко. Той и Робин надзирават поставянето на торбите с пясък. Очаква реката да прелее до двадесет и четири часа.

— И аз така мисля — отговори Бен. — Искам и моите работници да започнат да трупат пясък покрай брега. Ще работим и цяла нощ, ако е необходимо.

— Големия Джон се е погрижил вече за това — осведоми го Кейси. — Понеже те нямаше, той се зае да надзирава операцията. Надявам се, че не възразяваш.

— Да възразявам ли? Благодарен съм му. Ще отида веднага да му помогна. Всички ще трябва да работят ден и нощ, за да стане дигата готова.

През нощта заваля леко. Не като проливния дъжд от предния ден, но все пак обезпокоителен, защото водата полека завладяваше бреговете. Бен не се върна в къщата тази нощ. Тиа заспа, заслушана в неспирното трополене на дъжда и разтревожена за Бен. Стана рано на следващата сутрин и отиде в кухнята да помогне на готвачката да приготви закуска за всички. Кейси дойде след няколко минути, последвана от Кейт. Кейт изглеждаше уморена, движейки се едва-едва с наедрялото си тяло из кухнята.

Тиа не можа да не запита:

— Добре ли си, Кейт? Не очакваш детето всеки момент, нали?

Господи, надяваше се да е така. Като гледаше как бързо се надига реката, тя се съмняваше, че лекарят би могъл да пристигне навреме.

Кейт се усмихна едва-едва.

— Добре съм, Тиа. Моли не спа цяла нощ и не можах да се наспя. Според доктора имам още три-четири седмици до раждането.

Тиа помисли, че Кейт изглежда доста едра и може да роди всеки момент.

Бен се втурна в кухнята, измокрен до кости, с пепеляво лице и хлътнали в орбитите очи.

— Реката прелива. Не знам дали торбите с пясък ще издържат.

— Какво да направим? — запита Тиа разтревожена.

— Преместете се горе. Вземете храна и вода за няколко дни. — Докато изричаше тези думи, под прага започна да нахлува вода, мокрейки краката им и килимите. — Побързайте!

— А ти и работниците?

— Веднага щом облека сухи дрехи, се връщам при тях. Ще изпратя Големия Джон да помогне да се преместят някои от поценните мебели горе. Къщата е здрава, устояла е на много наводнения, ще устои и на това. Пазете децата.

— Бен — обади се тревожно Кейт, — ами Робин и Деър?

— Те са преживявали такова нещо и знаят кога да оставят фермата и да потърсят убежище нависоко. Не се безпокой, Кейт, те могат да погрижат за себе си.

Със сигурност не му харесваше мисълта Кейт да започне да ражда в такъв момент.

Към средата на следобед вода на първия етаж стигаше до глезените. Големия Джон пренесе на няколко пъти ценности, храна и вода към втория етаж, а после отиде в конюшната и обора, за да види животните. Бен стоеше на стража на импровизираната дига, която работниците бяха построили от торби с пясък. Очакваше реката да прелее по-късно през деня или най-късно на следващия. Кейси с децата си беше в едната спалня и ги занимаваше, докато Кейт беше отвела малката Моли в другата спалня, за да си подремне. Само Тиа се разхождаше напред-назад из стаите, взирайки се през прозореца, защото се безпокоеше за Бен. Не се беше връщал в къщата от рано сутринта. Макар че ѝ беше казал да не слиза от горния етаж, тя не обърна внимание на предупреждението му и слезе по стълбите, забелязвайки, че водата вече изцяло е заляла пода и бавно се надига. Шляпайки през калната вода, стигаща до глезените ѝ, Тиа внимателно отвори предната врата с надеждата да зърне Бен. Той не се виждаше никъде, но Големия Джон вървеше към хамбара и тя го извика. Ако не можеше да намери Бен, за да отговори на въпросите ѝ, може би Големия Джон знаеше какво става. Импулсивната ѝ природа я накара да излезе на двора. Големия Джон я чакаше, неодобрително намръщен, когато видя водата да се плиска около глезените ѝ и да завлича полите ѝ.

Горе малката Моли не беше спокойна. Активно, умно и импулсивно дете, тя видя, че майка ѝ спи спокойно до нея, и реши да пробва крилете си. Стана от леглото и излезе в коридора. Никой не се размърда. Тя надникна в стаята отсреща и видя другите деца да спят, налягали на едно легло. Кейси се беше отпуснала на един стол и дремеше. Моли стигна до стълбището и се вгледа в тъмната, плискаща се вода. Любопитството я завладя и когато видя полуотворената врата, примамливостта на неизвестното стана прекалено силна. Тя полека слезе по стълбите., Като повечето деца, и Моли обичаше да си играе

във водата, а тук имаше повече вода, отколкото беше виждала досега в краткия си живот.

Сближили глави в оживен разговор, Тиа и Големия Джон не видяха как Моли се плиска весело във водата на двора. Макар че водата стигаше до коленете ѝ, тя не се страхуваше. Малко неща плашеха безстрашното момиченце, то твърде много приличаше на майка си.

След като получи някаква информация от Големия Джон, Тиа се върна в къщата, вдигайки учудено вежди, когато забеляза, че предната врата е широко отворена. Можеше да се закълне, че я е затворила, но после разбра, че силата на водата може да я е открехнала, ако не е била зарезана както трябва. Тиа нямаше представа какво я накара да се обърне и да огледа двора, преди да влезе в къщата. Сякаш някаква непреодолима сила ѝ беше заповядала да направи така. Онова, което видя, когато се обърна, накара кръвта във вените ѝ да потече ледена.

Малко по-нататък, на място, където брегът беше укрепен с торби пясък, стоеше малката Моли Флечър. Тя беше изгазила през водата и се беше качила на дигата от торби, пълни с пясък, взирайки се като омагьосана във водовъртежа.

Тиа ахна ужасена и за миг краката отказаха да се подчинят на мозъка ѝ. Големият Джон вече се беше върнал в наоколо нямаше никой друг, който да стигне детето, преди... преди... Божичко, не! Раздвижвайки вцепенените си крака, Тиа се затича, към реката. Вода и кал я спъваха, дърпаха полите ѝ и я бавеха. Много се бавиш, предупреждаваше я мозъкът ѝ. Моли всеки момент можеше да падне в реката. Тя не можеше да позволи да стане така! Не биваше да я вика, помисли Тиа. Разбираше, че може да стресне момиченцето и то да загуби равновесие. Надяваше се да стигне до нея, преди да се е случило нещо ужасно. Надеждите ѝ рухнаха, когато видя как Моли залита, размахва ръце и се смъква по насипа право към водовъртежа.

Едва тогава тя изкрещя:

— Моли!

И продължи да вика детето по име.

Стигна до брега задъхана и полуприпаднала от страх. Трескаво се заоглежда, молейки се детето да не е паднало във водата. Видя парче от роклята на Моли закачено на един клон и извика от страх. После я видя. Моли се боричкаше във водата на няколко стъпки от

брега, бялото ѝ лице беше обърнато към Тиа, докато течението я отнасяше надалече.

Тиа изкрещя и реагира инстинктивно. Пое си дълбоко дъх и се гмурна в разпенената река. Не помисли за собствената си безопасност или за бременността си. Мислеше само за невинната малка Моли, която със сигурност щеше да се удави, ако някой не я спаси. И за Кейт, която нямаше да може да понесе загубата на любимото си дете.

Големия Джон чу писъците на Тиа се затича откъм хамбара. Поглеждайки към реката, зърна нещо да се бори във водата. Втурна се натам и замръзна в ужас, като видя как Тиа се бори отчаяно да се задържи над водата, докато течението я отнасяше надолу. Когато видя малката Моли напред въртопа, той прокле неумението си да плува. Всичко, което можеше да направи, беше да гледа безпомощно как Тиа и Моли се отдалечават, отнасяни от силното течение.

Големия Джон се затича покрай брега, мъчейки се да не изостава, и се опита да ги издърпа, но водата ги носеше в средата на реката. Тиа плуваше, отчаяно опитвайки се да стигне Моли, която от време на време изчезваше под тъмната повърхност само да изникне отново след съкрушителна пауза. Внезапно Моли потъна и Тиа се гмурна след нея, страхувайки се, че детето няма да изплува. Водата беше мътна, клони и боклуци се закачваха за косата и дрехите ѝ. Камъни деряха плътта ѝ, течението я подмяташе като парцалена кукла.

Обхваната от паника, Тиа осъзна, че трябва да изплува на повърхността, иначе ще загине. Помисли за малката Моли, толкова весела, толкова обичлива, и се застави да продължи търсенето. Главата ѝ туптеше, дробовете ѝ се пръскаха, тялото ѝ жадуваше за въздух. В мига, преди да бъде принудена да се издигне на повърхността, нещо меко и пухкаво докосна носа ѝ. Тя рефлексивно посегна и се изтласка към повърхността. Главата на Моли изплува до нея, дългата ѝ кестенява коса беше омотана в пръстите на Тиа.

Тя се задъха, закашля и започна да плюе вода, за да прочисти гърлото си. Беше уморена, толкова уморена, че едва имаше сили да прегърне Моли, докато течението ги отнасяше надолу по реката. Погледна към преbledнялото лице на детето, страхувайки се, че не е оцеляло от изпитанието на водата, и беше възнаградена с лека въздишка, когато от устата и носа на Моли излезе малко вода.

— Дишай, Моли, дишай — подкани я Тиа, притискайки гърдите на детето. /

Погледна към брега и с благодарност видя, че Големия Джон тича покрай реката, опитвайки се да ги настигне. Устата му беше отворена, викаше нещо, но ревят на водата заглушаваше думите му. Тиа изведнъж разбра, че той не може да плува, и надеждите ѝ угаснаха. Силите ѝ намаляваха, не можеше повече да се бори с водата.

Внезапно нещо я блъсна в гърба и тя извика от болка, почти изпускатйки Моли. Обърна глава и видя плаваща купчина клони и отпадъци. Цялата тази маса се беше заклинила срещу едно паднало в реката дърво. Макар че можеше всеки момент да се разпадне, Тиа използва свободната си ръка, за да се вкопчи в нея. Поне за момента това осигуряваше слаба надежда за оцеляване за нея и малката Моли.

Бен прекрати за миг тежката си работа, за да се взре в надигащата се река. Знаеше, че всеки момент ще прелее, но ако нивото на реката не се вдигнеше с повече от една-две стъпки, щетите нямаше да бъдат големи. По-рано сутринта беше довел някои от работниците си малко по-надолу по реката, за да укрепят брега. Бяха направили всичко възможно, за да защитят брега на реката точно пред къщата и Бен се надяваше, че заграждението от торби с пясък по-надолу по реката ще спаси поне малко от посевите. Внезапно забеляза с крайчеца на окото си, че някой тича покрай брега, размахва ръце и вика нещо, което не можа да разбере. Когато мъжът приближи, Бен позна Големия Джон.

Кръвта му замръзна. Разбра, че в къщата е станало нещо лошо, за да хукне Големия Джон да тича така. Кейт ли е започнала да ражда? Сега едрият ирландец сочеше към реката и Бен сви вежди, когато се вгледа в разпенената вода. Изглеждаше страшна, студена и мрачна като смъртта. Тогава ги видя. Издаде задавено стенание. Големия Джон стигна до него и изпъшка някакво късо, несвързано обяснение.

— Тиа, дръж се! — викна Бен, правейки фуния с дланите си. Тя не го чу. Но по някакво чудо го видя и надеждата се възроди у нея.

Принуждавайки полуделия си ум да разсъждава нормално, Бен изпрати един от работниците да изтича до хамбара за въже. Но в същото време прецени, че той няма да се върне навреме. Дървото, на което се бяха натъкнали Тиа и Моли, вече започваше да се разклаща от бързото течение. Ако то го повлечеше, купчината отпадъци щеше да се

разцепи и Тиа и Моли щяха да бъдат повлечени в реката на сигурна смърт. Имаше само едно нещо, което можеше да направи, и Бен не се поколеба.

— Отивам при тях — извика той, докато сваляше обувките и жакета си.

Големия Джон изглеждаше сломен.

— Не мога да плувам, но мога да помогна. Кажи ми какво да правя.

Бен помисли за миг, после каза:

— Влез във водата колкото можеш, без да те повлече. Ще ми трябва помощ, за да ги изкарам на брега.

Големия Джон кимна, страхувайки се, че течението ще повлече Бен и той ще бъде също толкова безпомощен, колкото Тиа и Моли. Загледа тревожно как Бен се гмурва във водата.

Той заплува бързо, силните му ръце разсичаха мътната вода. Големия Джон, който гледаше от брега, преживя момент на силна уплаха, когато водовъртежът притегли Бен, но той бързо изскочи на повърхността и продължи да плува. Почти не беше спал в последните двадесет и четири часа, но като видя Тиа и Моли, които всеки момент можеше да загубят живота си, във вените му бликна прилив на адреналин. Обичаше Тиа прекалено много, за да я изгуби сега. А малката Моли беше любимата дъщеря на най-добрия му приятел. Животът им означаваше твърде много за него, за да ги остави да умрат, без да положи свръхчовешко усилие да ги спаси.

Тиа гледаше с нарастваща тревога как Бен скача в реката и плува към тях. Когато водовъртежът го дръпна под повърхността, тя изстена, разсърдена, че е тръгнал да жертва живота си за тях, но същевременно обичайки го, задето се опитваше да ги спаси. Тогава той изплува на повърхността и отново се насочи към тях. Моли хленчеше и се мяташе, опитвайки се да се изтръгне от ръцете на Тиа. Тя не беше сигурна още колко ще успее да задържи детето.

— Дръж се, скъпа! — дочу тя думите на Бен над рева на водата и мъничка искра надежда пламна в гърдите ѝ.

Щеше ли да стигне навреме до тях? Като по чудо той се приближаваше все повече и повече, борейки се с течението, неустрашим, решителен.

Задъхваше се, когато стигна до тях. Лицето му беше цялото мокро, вода капеше от косата му, сивите му очи бяха потъмнели от изтощение. Но на лицето му се четеше несъмнена радост, че е стигнал до нея и Моли. Тиа обаче знаеше, че битката е спечелена само наполовина. Нямаше как да изтегли и двете наведнъж до брега. В този момент тя взе решение.

— Скъпа. — Вода излизаше от устата на Бен. Той плуваше наоколо ѝ, боейки се да се хване за дървото, за да не поддаде под тежестта му. — Слава богу. Можеш ли да се държиш за мене, докато ви тегля с Моли към брега?

Гледайки реалистично на положението, тя поклати глава.

— Няма да стане, Бен. — Изтощението личеше в треперещия ѝ глас. — Не можеш да ни изтеглиш двете наведнъж. Вземи първо Моли. Аз мога да се задържа, докато се върнеш за мене.

Очите ѝ го умоляваха, докато той клатеше глава в енергично отрицание.

— Тиа, не...

— Моля те, Бен, моля те.

Тя бутна Моли към него и Бен нямаше друг избор, освен да поеме детето. Изпитото му бледо лице и широко отворените очи го изпълниха с тревога, болезнената истина го удари със силата на боен чук. Силите на Моли бяха на изчерпване, той трябваше да я отведе на безопасно място. Ако се опиташе да ги извлече наведнъж, имаше вероятност да загуби и двете.

Мисълта, че оставя Тиа, го съкрушаваше, но тя можеше да се държи по-здраво за дървото, отколкото малката Моли, която се беше отпуснала безволево в ръцете му.

— Ще се върна, скъпа — обеща той, държейки Моли плътно до гърдите си, и заплува с всичка сила към брега. — Обичам те.

Думите му стигнаха до нея с рязък порив на вятъра, който блъсна дървото, правейки положението ѝ още по-несигурно.

Тиа се хвана за дървото с огромна воля, неотменна част от характера ѝ. Тя имаше детето на Бен, за него трябваше да живее и за живота, за който винаги си беше мечтала — живот с мъжа, когото обичаше. Безпокойство накара челото ѝ да се набръчка, докато наблюдаваше как Бен се бори с прииждащата вода, залита, а после отново укрепва. Изглеждаше почти свръхчовек, докато се бореше с

течението и вятъра, сърчно избягвайки плуващите отпадъци, които го блъскаха. Ликуващ вик се изтръгна от устните ѝ, когато видя Големия Джон да нагазва в разбунената вода и да издърпва Моли от ръцете на Бен.

Тогава надеждите за собственото ѝ спасение значително нараснаха. Може би не беше пресилено да повярва, че Бен би могъл да направи още едно чудо и да я спаси от водния гроб. В този момент дървото изведнъж се откъсна и се спусна по течението. Купчината клони и отпадъци, която я държеше, се разпадна и я остави на милостта на водата. Тогава и тя се понесе по течението.

Краката на Бен трепереха, ръцете му се тресяха, когато хвърли Моли в ръцете на Големия Джон.

— Някой трябва да я отнесе бързо в къщата. Има нужда от незабавна помощ.

Думите му бяха сбити, лицето строго. Молеше се да има необходимата сила, за да се върне при Тиа и благополучно да я изкара на брега. Или щеше да го направи, или да умре, опитвайки се да го постигне.

Напълвайки дробовете си с въздух, Бен се обърна, за да се гмурне отново във водата. Беше вдигнал ръка, за да даде сигнал на Тиа, че идва, но видя само празно пространство там, където тя беше преди миг. Усети вик на ужас да се надига към гърлото му, когато осъзна, че дървото е поддало и Тиа пак е останала на милостта на жестокото течение. — Не! О, господи, не!

Викът му беше подхванат от вятъра и се разнесе над водата като пепел. Дори не виждаше къде е Тиа, нямаше представа къде я беше отнесло течението. Излезе на брега и се затича покрай реката, последван плътно от Големия Джон, който вече разбра какво става.

Тогава той я видя да се люшка безпомощно в бързото течение. Осъзна, че ако влезе във водата, няма да я настигне. Всичко, което можеше да направи, беше да тича по брега и да не я изпуска от поглед. Тиа бързо се приближаваше към едно място, където реката се стесняваше, образувайки вирче, в което той беше плувал като дете. Изведнъж Бен си спомни за евкалиптовото дърво, което растеше успоредно с водата и клоните му стигаха почти до средата на реката. Двамата с Деър го бяха използвали като трамплин и си спомни, че

здравият му ствол можеше да издържи тежестта на няколко мъже едновременно. Слава богу, дървото още си беше там.

Евкалиптът беше враснал в брега като упорит часови. Бен стигна там само миг преди да зърне Тиа да се носи към него. Покатервайки се на огромния клон, който докосваше развилнялата се вода, той стигне до края му и се надвеси, за да хване Тиа, когато мине край него. За свой ужас обаче се беше надвесил прекалено навън, затова загуби равновесие и падна в реката.

Тиа беше видяла надвисналия клон, преди да стигне до него, и беше разбрала, че това е последната ѝ надежда за оцеляване. Вече нямаше сили да се бори с течението. Тогава видя Бен на края на дървото, протегнал ръце, за да я измъкне от реката, и за един миг помисли, че краят на изпитанието ѝ е дошъл. Разбра, че той ще падне, секунди преди това наистина да се случи; видя тялото му да се протяга много навън, да се залюлява и да пада в реката. За щастие, той не загуби присъствие на духа и не пусна клона.

О, господи, ще умра, помисли Тиа, когато видя Бен да се бори, за да се измъкне от водата. Следващата ѝ мисъл беше енергично отрицание. Не, ще живея! Трябва да живея! Не беше оцеляла три години сред лондонската измет само за да умре безславно в една придошла австралийска река. Сега беше под дървото; то беше толкова близо до водата, че би могла да се пресегне и да го докосне.

С последни сили тя протегна двете си ръце и хвана дебелия клон. Грапавата кора надра нежната ѝ кожа, но тя не усети нищо. Всичко, което усещаше, беше силата на течението, която я дърпаше за краката и дрехите. Тогава внезапно почувства ръката на Бен около кръста си, усети как той я притиска към себе си, без да обръща внимание на течението, което заплашваше и двамата.

— Няма да те пусна, скъпа — обеща той, докато пръстите му се впиваха в ребрата ѝ.

Почувства се малка и уязвима под силата на ръката му. Той бе учуден, че тя има присъствието на духа да действа обмислено пред лицето на подобна опасност. По своя си типичен, храбър начин, повече или по-малко сама се бе спасила от водната заплаха. Тя се обърна и се взря в очите му с такава съвършена неподвижност и очакване, от което в очите на Бен се надигнаха сълзи.

— Знам, че нямаше — прошепна тя с пребелели устни.

Тогава Големия Джон се покатери на дървото, закрепвайки се за ствола с дългите си крака, и огромните му ръце се протегнаха към тях. Бен вдигна Тиа към него, а после се покатери обратно сам, когато Джон тръгна към брега, следван от Тиа. След броени минути всички стояха на брега. Бен се втурна и грабна Тиа, прегръщайки я здраво; устата му беше изпъната в тънка линия.

— Глупаче такова храбро — изрече той срещу устните ѝ. — Защо? Защо направи такова нещо? Можеше да те загубя.

Тиа усещаше крайниците си натезали, тялото ѝ беше като упоено. Тя се взря в очите на Бен. Премига, после пак. Сълзи ли имаше по лицето му? За нея ли плачеше Бен? Наистина ли толкова държеше на нея, че мисълта да я загуби му причиняваше такова ужасно страдание?

— Моли — успя да каже тя задъхана. — Направих го за Моли. Това бяха последните ѝ думи, когато краката ѝ поддадоха и тя пропадна в бездната на мрака.

— Добре ли е? — запита тревожно Големия Джон.

Лицето на Тиа беше бяло, устните ѝ посинели от студа, тя се беше отпуснала в ръцете му, но сърцето ѝ биеше силно и равномерно.

— Само припадна — отвърна Бен. — Ще я занеса в къщата. Работниците да не спират, усещам, че реката скоро ще прелее. — Той грабна Тиа на ръце и я понесе към къщата. — Ще се върна веднага щом се уверя, че тя е добре.

Тиа отвори очи, протегна се и изпъшка. Всяка кост в тялото ѝ я болеше. Усещаше се пребита, сякаш след най-голямата битка в живота си. Тогава си припомни. Беше се борила, едва не беше загубила живота си. Но беше оцеляла. Ръцете ѝ се стрелнаха към корема. Беше ли оцеляло детето ѝ? Не чувстваше никаква болка, никакво безпокойство, нищо, което да сочи, че ще загуби детето си. Очевидно то беше добре защитено в утробата, ѝ, за да оцелее след ударите, които Тиа беше получила от придошлата река.

Тя погледна през прозореца и видя мрачната светлина на здрачаването. Цял ден ли беше спала? Къде бяха всички? Добре ли беше Моли, след като едва не се беше удавила? Къде беше Бен? Като

че ли в отговор на нейния въпрос вратата се отвори и Бен влезе в стаята, носейки лампа.

— Будна си. — Гласът му трепереше от облекчение. Кейси му беше казала, че Тиа ще се събуди, щом тялото ѝ си отпочине достатъчно, но той още се тревожеше за нея. — Как се чувстваш?

— Все едно, че ме е влачил кон.

— Цялата си посинена, скъпа, съмнявам се дали има по тебе място, което да не е натъртено, но си жива и това е важното.

— Благодаря ти, че ме спаси.

Бен изпръхтя подигравателно.

Не съм. Пак успя да се спасиш сама. Ти си едно изобретателно малко момиче и благодаря на бога за смелостта и решителността ти. Ако не беше посегнала към онова дърво, реката щеше да те отнесе.

— Нямах да мога да вися дълго на дървото без твоята помощ — каза Тиа. — И ти спаси Моли. Как е тя? Оправи ли се?

— Още няколко минути във водата щяха да бъдат фатални за детето — разкри Бен, — но благодарение на твоята смелост тя е жива и ще се възстанови напълно. Какво те накара да скочиш в реката? Това можеше да означава смъртта ти.

— Аз... знам — изрече Тиа, въздъхвайки на пресекулки. — Но не можех просто да стоя и да гледам, без да правя нищо. Нямах никого наблизо, аз трябваше да я спася. Направих това, което трябваше.

— Направи това, което малцина други биха се опитали, и те обичам все повече заради това. Но ако беше загинала, не знам дали бих могъл да живея без тебе. По дяволите, Тиа, обичам те!

Тя се втренчи в него, сякаш го виждаше за първи път. Лицето му беше бяло под загара, би се заклела, че вижда около очите му бръчици, каквито нямаше преди. Изтощението му беше очевидно, но онова, което наистина издаваше силата на чувствата му, беше изражението в сивите му очи. Сурово страдание, ужасно безпокойство, нежност, и... и, да, любов. Любовта беше там, за да я види цял свят, и тя вече не съмняваше в нея.

— Бен...

— Не, скъпа, каквото и да имаш да ми кажеш, може да почака. Имаш нужда от почивка, а аз трябва да се върна при реката. Скоро всичко ще свърши и тогава ще имаме цял живот само за нас двамата.

Той я целуна нежно по устата и излезе.

— Внимавай!

Бен се обърна и ѝ прати смуцаващата си усмивка.

— Не се безпокои за мене, скъпа, сигурен съм, че ако закъсам, ще ме спасиш. И се отдалечи.

Тиа се усмихна потайно, докато наблюдаваше как Бен излиза от стаята ѝ. Предположи, че би могла да почака малко, преди да му каже за детето, но така, както се чувстваше сега, ѝ се щеше да го изкрещи на целия свят. Като си помислеше за бебето, което растеше в нея, тя се сети за малката Моли и внезапно реши, че трябва лично да се увери, че детето е добре. Не мислеше, че Бен ще я излъже... освен ако не е смятал, че е по-добре да не узнава истината точно сега.

Ставането от леглото беше най-трудното, което Тиа беше правила от много време насам. Скачането в развилнялата се река беше лесно; изправянето с натъртените кости изискваше много повече смелост и решителност. Боляха я места, които дори не знаеше, че съществуват. Измъкна се от леглото, стигна до вратата, отвори я и излезе в коридора. Под вратата на Кейт светеше и тя полека тръгна към светлината. Отвори вратата и видя Кейт надвесена над Моли, която лежеше бледа и отпусната на леглото. Сърцераздирателен вик се изтръгна от устните на Тиа.

Кейт се обърна, видя Тиа и се усмихна приветствено.

— Моли е много добре, Тиа, благодарение на тебе. Ние с Робин няма да можем да ти се отблагодарим както трябва.

— Изглежда толкова... толкова безпомощна — изрече тихо Тиа.

— Изтощена е, и ти си. Защо не си в леглото?

— Трябваше лично да се уверя, че Моли е добре.

— Ти си най-храбрата жена, която познавам.

— Всеки щеше да направи това, което аз направих.

— Не, не всеки, само ти. Бен е много щастлив, че те има. Някой ден, когато имате собствено дете, ще разберете колко ценно е това малко същество за вас.

— По-скоро, отколкото си мислиш — изрече меко Тиа. Наведе се, за да отмести косата от челото на Моли, и не усети объркания поглед на Кейт.

— Тиа! Да не си... да не би вие с Бен...

Тиа се усмихна.

— Да, аз нося детето му. Наскоро разбрах.

— Боже господи — изрече зашеметена Кейт. — Знаела си, че си бременна, и въпреки това скочи в реката? Ами ако... ако... сигурна ли си, че си добре? Нищо ли не те боли, няма ли... кървене?

— С изключение на ударените места, драскотините и схващането съм добре. Тялото ме боли, но това е естествено. Не мисля, че съм навредила сериозно на детето си.

— Бен знае ли?

— Нямах възможност да му го кажа. Аз... дори не съм му казала, че ще се омъжа за него.

Кейт се засмя възхитено.

— Така му се пада. Години наред се подиграваше на Деър и Робин, че са се заробили със съпруга, и се заклеваше, че ще си остане ерген. Но не мислиш ли, че е време да го избавиш от нещастията му? Знаем, че иска да се ожени за тебе, и отдавна щеше да го направи, ако се беше съгласила. Той те обича, Тиа.

— Знаем. Предполагам, че винаги съм знаела. И аз го обичам. Винаги съм искала един ден да се омъжа за него. Детето само ускори нещата.

Точно тогава Моли се размърда и отвори очи. Видя Тиа и протегна ръце. Тиа извика и прегърна момиченцето. В този миг тя разбра, че беше постъпила точно както трябва, дори ако това беше струвало живота на нероденото ѝ дете. Тогава Моли изведнъж се отпусна в ръцете ѝ. Обезпокоена, тя погледна към Кейт, която каза, че детето пак е заспало. Успокоена, Тиа се обърна, за да излезе, но спря, когато Кейт се прегъна на две и извика от очевидна болка.

— Кейт, какво има? Детето ли е?

Очите на Кейт се преместиха към краката ѝ, където се беше образувала локва. Лицето ѝ беше пепеляво, устните стиснати. Тя само кимна.

— Ще извикам Кейси.

— Робин — изрече задъхано Кейт, докосвайки я по ръката. — Искам Робин. Той беше с мене когато се роди Моли, и обеща, че ще бъде тук, когато това дете се роди.

Очите на Тиа се разшириха Тя знаеше как се чувства Кейт. Когато нейното време дойдеше, и тя искаше Бен да бъде при нея.

— Веднага ще пратя да го повикат. Детето няма да се роди скоро,
а фермата на Деър не е далече.

— Благодаря ти, Тиа, благодаря ти за всичко.

Както се оказа, не стана нужда да пращат някого за Робин. Робин и Деър нахлуха през предната врата, докато Кейси и Тиа обсъждаха как да ги повикат.

— Опасността мина — възкликна ликуващо Деър, докато изкачваше тичешком стълбите. — Къде са всички? Реката преля, но торбите с пясък издържаха.

Кейси и Тиа се появиха на най-горното стъпало.

— Наистина ли свърши? — запита Кейси, прегръщайки Деър. — Ами къщата и посевите?

Къщата е под шест инча вода, горе-долу като имението Пенрод, но щетите са минимално. Колкото до посевите, онези до реката са изгубени, но по-далечните ниви не пострадаха. Животните бяха отведени на по-високо още преди дни и повечето са добре.

— Слава богу.

Благодарната въздишка на Кейси бе сподавена в рамото на Деър, когато той обви мощните си ръце около нея и я прегърна здраво. Скоро трите им деца дойдоха с гръмки викове, за да приветстват баща си, и за няколко минути в къщата стана истинска лудница, докато Робин и Тиа ги наблюдаваха развеселено.

Внезапно Робин се намръщи и запита:

— Къде са Кейт и Моли?

Кейси и Тиа размениха погледи, от които кръвта на Робин се смръзна.

— Какво има? Нещо случило ли се е? По дяволите, някой ще ми каже ли какво става!

Кейси докосна успокоително ръката на Робин.

— Кейт ражда, Робин. Тъкмо щяхме да пратим някого да те доведе, когато пристигнахте с Деър.

Облекчение се разля из тялото му.

— Някой отиде ли да доведе доктора?

— Съмнявам се, че ще пристигне навреме — каза Деър, както винаги практичен. — Калта е до колене и вероятно пътищата са непроходими.

— Ще направя всичко, което ми е по силите, Робин — увери го Кейси. — Родила съм три деца, в края на краищата, а Кейт е силна жена. Не смятаме, че ще има усложнения.

— Очаквахме детето едва след няколко седмици — изрече обезпокоен Робин. — Разбира се, знам, че ще направиш най-доброто за Кейт, но не мога да не си спомня колко се измъчи, когато роди Моли.

Деър сподави една усмивка.

— Ако си спомням правилно, ти се закле никога повече да не подлагаш Кейт на това.

Робин се изчерви и призна:

— Така и правех, но Кейт имаше други идеи. Обикновено става каквото тя пожелае.

— Иди при нея, Робин, сега тя има нужда от тебе — подкани го Кейси.

Преди Робин да мине край тях, за да иде при Кейт, Бен влезе в къщата, изненадан да види, че Робин и Деър са пристигнали пред него. Когато реката преля, той ги очакваше да дойдат в имението Пенрод, за да се видят със семействата си, но те бяха дошли толкова бързо, че той се уплаши да не би да се е случило нещо.

— Деър, Робин, какво има? Реката преля, дъждът спря, торбите с пясък задържаха по-голямата част от водата далече от нивите. Как е положението при тебе, Деър?

— Всичко е наред, братче — ухили се Деър. — Щетите са малки. — Сивите очи огледаха раздърпания Бен от глава до пети. — Изглеждаш ужасно.

— И ти щеше да изглеждаш така, ако беше плувал в беснееца река, придошла от дъждовете. Испитанието на Тиа и Моли беше по-тежко от моето, но изглеждат много по-добре от мене. Което говори много за така наречения слаб пол.

Като чу загадъчните думи на Бен, Робин се извърна с лице, овладяно от шок и ужас.

— Какво Моли? По дяволите, Бен, какво се е случило, а ти не ми казваш? — Тогаваш се обърна към Тиа, забелязвайки едва сега синините и драскотините по безупречната ѝ кожа. Бледността ѝ, подчертана от

тъмните петна под очите, даваше безмълвно доказателство за преживяното от нея. — Някой ще ми обясни ли!

Бен се размърда неловко.

— Съжалявам, Робин, мислех, че знаеш. Моли е много добре, или поне беше, когато излязох оттук малко по-рано. Тя падна в реката и Тиа скочи след нея. Това беше най-смелото нещо, което някога съм виждал човек да прави.

— Боже господи — изрече благоговейно Деър, поглеждайки към Тиа с ново уважение. — Как стана?

Не можейки да изрече и една дума, Робин просто се втренчи в Тиа, смаян, че толкова дребничко създание е могло да оцелее в развилнялата се река и в същото време да спаси детето му.

Бен разказа колкото можа по-накратко за случилото се в реката, умишлено подценявайки собственото си участие, докато в същото време подчертаваше херкулесовите усилия на Тиа да спаси малката Моли. Всички очи се обърнаха към Тиа, но Робин изрази това, което всички усещаха в сърцата си.

— Не мога да ти благодаря достатъчно за това, което си направила за семейството ми, Тиа. Докато съм жив, никога няма да изпитваш липса на приятел или каквото и да било друго, от което се нуждаеш. И ако Бен не се отнася добре към тебе, само ми кажи и ще оправя положението.

— Направих това, което трябваше да направя — каза Тиа, смутена от шума, който се вдигна около героичната ѝ постъпка. — Кейси би постъпила точно така, ако беше видяла Моли да пада в реката.

— Въпреки това ти си смела жена и Бен е късметлия, че те е открил.

— Аз съм щастлива, че го намерих — отвърна тя с блеснали очи.

Разговорът беше прекъснат от стенание, идващо иззад затворената врата малко по-нататък по коридора.

— Кейт! — извика Робин. — Идвам, любов моя.

Деър го изглежда развеселен. Спомни си колко беше нервен самият той, когато се роди Луси. Тъй като не беше присъствал на раждането на първия си син, всичко беше съвсем ново за него. Но когато третото му дете се появи, вече се чувстваше напълно способен да се справи разумно. Робин обаче изглеждаше също толкова тревожен

и угрижен, както когато се беше родила Моли. Деър погледна към Бен и се запита как ли ще реагира малкият му брат, когато дойдеше време да се роди първото му дете. Сигурно щеше да се разпадне, помисли Деър, забелязвайки как пребледня Бен, когато стоновете на Кейт стигнаха до ушите му.

Кейси се зае веднага. Раждането не беше лесна работа, но тя беше готова да направи всичко необходимо за здравето на детето и майката.

— Деър, Бен, помогнете ми. Намерете малко сухи дърва и запалете печката. Ще имаме нужда от чиста гореща вода, много вода. Тиа, занимавай децата, не искам да ми се мотаят наоколо.

— Моята съпруга началничка — изви очи нагоре Деър и се усмихна снизходително на Кейси.

Любовта му към нея като че ли нарастваше с всеки изминал ден, страстта му по червенокосата, зеленоока магьосница, за която се беше оженил, още беше жива и намираше съвършено удовлетворение. Хвърляйки ѝ поглед, изпълнен със страстно обещание, той с готовност се зае да изпълни поръчката ѝ.

Бен поизостана, надявайки се да поговори с Тиа, когато Кейси и Деър се отдалечат.

— Тиа, почакай — каза той, когато тя се обърна, за да последва Кейси. — Добре ли си? Очаквах да те намеря на легло, да се възстановяваш от изпитанието.

Тя се усмихна окуражаващо.

— Ще трябва нещо повече от няколко синини, за да остана на легло. Деър е прав, ти си онзи, който изглежда ужасно.

Дръзкият ѝ отговор успокои страховете на Бен, но не удовлетвори нуждата му да остане насаме с жената, която обичаше.

— Ще се почувствам много по-добре, когато останем сами и мога да ти покажа колко много означавах за мене и колко се изплаших, когато те видях в реката. Скоро, скъпа, скоро ще бъдем пак сами и ще поговорим за женитбата. Този път няма да приема „не“ за отговор.

Той я привлече в обятията си, устните му плениха нейните и започнаха да обсипват всяка частица от тях с нежни ласки. Изведнъж слънцето проникна през разкъсаните сиви облаци, прокарвайки по вълнистите ниви дълга, лениви пръсти от светлина която проникна през прозорците, обхващайки ги в златист ореол. Сякаш бог

благославяше техния съюз. Тиа отвърна ентузиазирано на целувката на Бен и той щеше да я грабне на ръце, и да я отнесе в спалнята ѝ, ако Деър не беше извикал от долния етаж:

— Идваш ли, братче? Тиа не може да ти устои.

Усмивайки се плахо, Бен я пусна, целуна я бързо и хукна към брат си.

Няколко часа по-късно Кейт още не беше родила. Бен и Деър седяха на масата, пиеха силен чай и се вслушваха в стоновеите ѝ, които се носеха от далечния край на коридора. И двамата бяха ужасно уморени, но осъзнаваха, че не могат да разберат страданията на Кейт. Тиа приспиваше децата, а Робин не се беше отделил от съпругата си още откакто беше започнало изпитанието ѝ. Кейси действаше като акушерка и се приготвяше за раждането. Бяха пратили да повикат доктор Проктър, но не се знаеше дали ще успее да пристигне навреме.

— По дяволите, винаги ли става така? — запита Бен, прокарвайки дългите си пръсти през тъмната си коса.

— Напомняш ми на Робин, когато се роди Моли — забеляза сухо Деър. — Закле се, че никога повече няма да кара Кейт да минава през такава изпитание.

— И какво стана?

Бен не беше просто любопитен, а се интересуваше наистина, защото предполагаше, че някой ден двамата с Тиа ще имат свои деца.

— Подозирам, че Кейт има да каже нещо относно решението. Точно като Кейси, и тя сигурно е решила, че едно дете не е достатъчно. Ъ Кейт, и Кейси са силни жени, решават самостоятелно, подозирам, че и с Тиа е така. Имахме голям късмет с жените си, братче.

Точно тогава още един мъчителен стон долетя откъм затворената врата и Бен стовари юмрук по масата, вземайки внезапно решение.

— Няма да подлагам Тиа на такова нещо. Нямам нужда от деца, за да бъда щастлив. Всичко, от което имам нужна, е Тиа.

Извънредно развеселен, Деър се подсмихна.

— Повечето мъже искат поне едно дете. Това е свързано с мъжкото его и схващането, че да създадеш човек, подобен на тебе, засилва мъжествеността.

— Дяволите да я вземат мъжествеността! Нямам нужда от дете, за да я потвърждава. Не искам деца заради каквото и да било. Тиа е всичко, от което се нуждая, за да бъда щастлив.

Деър познаваше брат си достатъчно добре, за да разбере, че тези думи са породени от изтощението, от страха, че може да загуби Тиа, и защото чуваше стенанията на раждащата Кейт. Заподозря, че Тиа ще промени решението му, щом се оженят. Жените си имаха начини да накарат мъжете да правят каквото пожелаят. Но Тиа, която спря пред вратата навреме, за да чуе последното избухване на Бен, мислеше само за детето, което растеше в корема ѝ, и за яростните думи на Бен против бащинството. Искаше да избяга и да се уедини в стаята си, където можеше да размисли над своя избор сега, когато беше чула стряскащото мнение на Бен за децата. Но, от друга страна, тя си спомни защо е слязла, изправи тесните си рамене и влезе в стаята.

Деър я видя пръв и скочи.

— Кейт добре ли е?

Тиа се усмихна слабо.

— Добре е. Дойдох само да ви кажа, че много скоро ще роди.

В същото време един заглушен вик се разнесе по коридора и достигна до ушите им. Тримата се втурнаха към вратата и се заслушаха. Викът беше последван от удивително силен плач и по лицата им се изписаха усмивки, Робин изскочи от стаята на Кейт с уморено, но лъчезарно лице.

— Имам син! Едър и здрав, цял бащичко. — Гърдите му като че ли се издуха пред очите им. — Кейт се справи чудесно.

После той се обърна и хукна обратно към стаята на Кейт.

— Слава богу — каза Деър с очевидно облекчение. — Сега, когато всичко е наред, вече ще си легна. Не знам откога не съм бил толкова изтощен.

— Дяволски добра идея — съгласи се Бен, хвана Тиа през кръста и я побутна към спалнята им.

Тиа тръгна нерешително. Думите на Бен за децата още отекваха кухо в ушите ѝ. Защо не можеше и той да се радва като нея на бременността ѝ?

— Най-после — каза той, след като вратата се затвори зад тях. — Мисля, че страдах достатъчно заедно с Кейт. Не искам да те излагам на такова изпитание.

Тиа не каза нищо, когато Бен започна да съблича влажните си дрехи.

— Мокър съм до кости, скъпа, ще ми изсушиш ли гърба? — запита той.

Подаде ѝ кърпата, която лежеше наблизко, и се обърна с гръб към нея. Тиа взе кърпата и започна енергично да търка твърдите повърхности на раменете и горната част на тялото му. Той се обърна изведнъж с лице към нея. Тя покорно започна да търка мускулестите му гърди, покрити с тъмни, къдрави косъмчета. Той изглеждаше як, слаб и жилест. Очите ѝ се впиха в издълженото му, стройно тяло. Виждаше бронзова статуя, силен и мощен мъж, когото обичаше независимо от всичко.

— Когато ме погледнеш така, Тиа, ми се дощява да те метна на леглото и да те любя буреносно.

Тя се изчерви и вдигна очи.

— Не мисля...

Той смъкна панталоните си.

— Изсуши ме, скъпа.

Тиа се задъха. С бавни, колебливи движения тя започна да смъква кърпата по-надолу, още по-надолу. Когато стигна до слабините му, ръцете му хванаха нейните и спряха движението им.

— Тук, скъпа, спри тук.

Той взе кърпата от ръцете ѝ и я хвърли настрана. Пръстите ѝ докоснаха набъбналата гола плът. Бен изпъшка и се втвърди веднага.

Хващайки ръката ѝ, той я обвини около ерекцията си. Сведе глава и топлиите му устни докоснаха чувствителните до болка ъгли на устата ѝ, очите и върха на носа ѝ. Стресът от неотдавнашната ѝ среща със смъртта се виждаше в торбичките под очите и в бледността на кожата ѝ. Бен знаеше, че трябва да я остави да си почине, но не можеше да се въздържа. Едва не я беше загубил и отчаяно искаше да я има в прегръдките си, да я притежава по най-първичния начин.

Очите на Тиа блеснаха и тя облиза устни. Затаи дъх и бавно раздвижи ръка нагоре-надолу по набъбналата плът на Бен, създавайки триене, което едва не го накара да избухне сляпо и безнадеждно.

— Господи!

Той отхвърли ръката ѝ, дръпна я в обятията си и я задържа, докато се бореше да възстанови самообладанието си. Дишаше накъсано, гърдите му се вдигаха тежко; беше стиснал зъби в агония, докато се мъчеше да овладее тялото си.

— Подлудяваш ме, скъпа, но сега съм добре. — Ръцете му се преместиха към деколтето ѝ и копчетата на корсажа. — Искам те гола.

Тиа понечи да протестира, но мисълта отлетя, когато неговите пръсти полека започнаха да откопчават копчетата и смъкнаха корсажа от раменете ѝ. Той се намръщи на синините, които разваляха деликатната ѝ кожа, и целуна всяка поотделно. Омаяна от докосването на топлите му устни до нейната плът, Тиа не разбра, че Бен я е съблякъл изцяло, докато ръцете му не слязоха надолу, за да обхванат седалището ѝ и да я притиснат към твърдата дължина на възбудата му. Когато я грабна на ръце и я отнесе в леглото, тя най-накрая си възвърна дар слово.

— Бен, чакай, има нещо, което трябва да обсъдим.

— Как? Не може ли да почака?

— Не, трябва да го кажа.

— Остави го за после, скъпа, не мога да мисля, преди да съм се любил с тебе. Имам нужда от тебе, Тиа, сега, винаги... завинаги. Обичам те.

Ще обичаш ли и нашето дете? Безмълвната молба отекна в мозъка ѝ.

Очите му се спуснаха по голото ѝ тяло.

— Ти си невероятно красива, Тиа. Имаш повече смелост и дързост в това малко телце, отколкото жена, два пъти по-едра от тебе. Страх ме е да си помисля, че едва не те загубих. — Той се плъзна надолу по нея, привличайки я в обятията си. Тогава обхвана гърдите ѝ и леко подразни зърната с палец. — Станали са по-големи, скъпа. Винаги съм смятал гърдите ти за съвършени, но сега са нещо много повече.

Тиа замря, осъзнавайки, че това е уводът, който ѝ трябваше, за да каже на Бен за детето. Но когато устата му проправи влажна пътека по гърдите ѝ и пое първо едното зърно, а после другото и ги засмука, всяка свързана мисъл излетя от главата ѝ. Тя можеше само да чувства и да реагира, водена от някаква неосезаема сила, толкова мощна, че не можеше да се бори с нея. Невероятна топлина се разливаше в набъбналите ѝ гърди и по вътрешната повърхност на бедрата ѝ и тя въздъхна и се загърчи, когато той продължи да целува и защипва зърната ѝ и да я гали между краката. Облизваше, вкусваше и плъзваше дългите си загорели пръсти в копринената ѝ топлина.

Тя изстена от удоволствие и звукът пришпори Бен; той я обърна леко по корем и я накара да се изправи на колене. Главата ѝ се обърна, тя не беше сигурна какво става.

— Не се плаши, скъпа, това е само още един начин да се любим.

Той се премести зад нея, докато тя се крепеше на колене и лакти, усещайки се уязвима и незащитена в тази абсурдна поза. Тогава тя почувства как твърдата му плът навлиза в отвора ѝ. Хващайки седалището ѝ, той започна да влиза и да излиза... дълбоко, толкова дълбоко, че тя усети как докосва душата ѝ.

— Бен, о, боже!

И тя отвърна на тласъка му.

Тогава той започна отново да се движи, да влиза и да излиза, хълбоците му се притискаха към мекотата на седалището ѝ. Тя чувстваше топлите му устни на врата си, на раменете и гърба, а в същото време натискът в нея нарастваше. Когато той посегна, за да погали мъничката пъпка на нейното удоволствие, кулминацията ѝ настъпи веднага, избликвайки отвътре, за да се разсипе в ярки парченца величествен екстаз. Тя зачака Бен да я последва, но се изненада, когато той я обърна и спря. Зачака търпеливо тя да се върне към действителността, прегръщаше я и я галеше нежно, шепнейки ѝ еротични думи, предназначени да успокояват и възбуждат. Очите на Тиа се разшириха, когато той се наведе над нея и отново започна нехайно да я възбужда.

— Бен, ти...

— Не се тревожи за мене, скъпа, само се съсредоточи върху това, което правя.

Придвижвайки се надолу по тялото ѝ, той разтвори краката ѝ и коленичи между тях. Отправи ѝ дяволита усмивка и сведе глава. Тиа трепна силно, когато устата му я намери. Езикът му започна да върши чудеса и скоро Тиа политна към нова кулминация. Миг преди да се разпадне, той се плъзна нагоре и навлезе мощно в нея. Силните му тласъци отведоха и двама им към пределите на човешката издръжливост и този път той остана с нея докрай. Когато контракциите ѝ започнаха, собствената му кулминация заизпраца вълна след вълна от невероятно удоволствие през цялото му тяло. Викът на върховната му наслада се сля с пронизителното радостно възклицание на Тиа.

Минаха няколко минути, преди някой от двамата да заговори. Бен пръв изрази чувствата си.

— Не мога да си представя по-голямо щастие от любовеното с тебе... завинаги, до края на живота ми. Само ние двамата, Тиа, заедно... завинаги.

Сърцето ѝ се изпълни с радост, а после също така бързо се сви от съжаление. Да не би Бен да искаше да каже, това, което тя си мислеше, че иска да каже? Бяха ли децата нещо, от което лесно би могъл да се лиши? Щеше ли да се ядоса, когато разбере, че е бременна?

— Ще се грижа за тебе, скъпа. Пропуснах този път, но следващия път и по-нататък ще взема предпазни мерки. Не искам да страдаш заради мене. Ти си толкова дребничка, че никога няма да си простя, ако умреш, докато ми раждаш дете. Надявам се и ти да мислиш така.

Тиа преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Не искаш ли деца, Бен?

Искайки да направи решението си по-малко болезнено за нея, той отвърна:

— Не особено. Имам достатъчно племенници и не ми трябва собствено дете, за да доказвам мъжествеността си. Ти си всичко, от което имам нужда, Тиа. Всичко, което искам. Ще се оженим веднага щом стигнем в града и намерим свещеника.

Бен не искаше деца! Тази мисъл я зашемети. Това променяше всичко. Тя имаше нужда от малко време, за да помисли. Да реши какво да прави. Щеше ли Бен да се разсърди, ако тя се омъжи за него бременна? В края на краищата, не го беше направила сама. Но определено нямаше да му каже сега, не и щом той беше така категоричен, че не иска деца. Може би щеше да намери начин да промени мнението му. Да, реши Тиа, унасяйки се в сън. Щеше да изчака по-благоприятен момент, за да каже на Бен за тяхното дете.

— Какво искаше да ми кажеш? — запита той, внезапно спомняйки си, че Тиа имаше да обсъди с него нещо важно.

— Н-нищо. Много съм уморена, не мога да мисля.

Изречението на Бен стана озадачено, но после се отпусна, докато той наблюдаваше как Тиа се унася в сън. Усмихна се, прегърна я здраво и скоро я последва в обятията на благословената дрямка.

Веднага започнаха да разчистват следите от наводнението. Деър, Кейси и децата им заминаха на следващия ден за собствената си ферма. Робин и Кейт останаха с Моли и новороденото, което нарекоха Маркъс гой. Кейт беше все още твърде слаба, за да я местят, а и Моли не се беше възстановила след преживяното в реката. След дни къщата беше напълно почистена от калта и отпадъците, животът полека се връщаше в нормалното си русло. Робин искаше да се върнат в Батхърст, в дома си, но Кейт трябваше да се възстанови, за да пътува, затова той помагаше на Бен в имението Пенрод. Един ден, докато караха стадо овце по съседните хълмове, Бен получи шока на живота си.

Бяха спрели да си починат под сянката на едно дърво, когато Робин запита:

— Кога ще се ожените с Тиа?

— Скоро — отговори Бен. Разчистването след наводнението отнемаше почти цялото им време през деня, но той предполагаше, че пътищата вече са проходими, защото от няколко дни не беше валило. Прекарваше всяка нощ в леглото на Тиа и беше съдържал обещанието си за предпазните мерки. — Ще поговоря с Тиа за това още тази вечер. Работата ни тук напредва добре, ще мога да отсъствам за малко.

— Ако бях на твое място, нямаше да губя време — изрече загадъчно Робин.

Бен го погледна любопитно.

— Какво трябва да означава това? Знаеш, че смятам да се оженя за Тиа. Винаги съм искал да се оженя за нея.

Робин го изгледа строго.

— Преди или след като се роди детето ти?

— Не смятам да имам деца — вдигна рамене Бен, — затова въпросът е неуместен.

За момент Робин изглеждаше зашеметен. Възможно ли беше да не е разбрал правилно думите на Кейт? Беше му казала, че Тиа носи дете от Бен, че самата тя ѝ го е признала онази вечер, след като Моли едва не се беше удавила. Тогава му хрумна друга мисъл. *Тиа казала ли е на Бен? Ако не е — защо?* Да родиш дете от някого не беше нещо, което да може да се крие вечно. Той реши да подтикне съдбата.

— Какво мисли Тиа по този въпрос?

— Тя иска това, което и аз.

— Питал ли си я?

— Разбира се. — Той се замисли. — Е, не точно. Но ѝ казах какво мисля по въпроса.

Робин изпъшка.

— Проклет глупак! Нищо ли не си научил от мене и Деър?

— За какво, по дяволите, ми говориш?

— Много късно е да вземаш решения за деца.

— Как така да е много късно? Вече използвам предпазни мерки и... — Той млъкна внезапно. Объркано изражение се появи на лицето му и той притихна. — Господи! Да не би да искаш да ми кажеш, че Тиа е... че носи моето дете?

Робин кимна мъдро.

— Тя нищо ли не ти е казала?

— Нищо. И до известна степен не я обвинявам, не и след като казах, че не искам деца. Защо последен разбирам? Аз, бащата! Предполагам, всички вече знаят, че ще ставам баща — добави той огорчено.

— Не всички. Тиа е казала на Кейт, а тя решила, че няма нищо нередно да ми каже. И двамата естествено предположихме, че Тиа вече ти е казала. За бога, Бен, ако причиниш на това чудесно момиче някакви неприятности заради това, ще те пребия. Да имаш деца е естествената кулминация на любовта и една от най-големите радости в живота. Само егоистичните глупаци не искат деца.

Когато Бен видя, че Робин няма да престане, го прекъсна:

— Не че не бих искал деца от Тиа, но се страхувам, че тя не е достатъчно силна, за да ги роди. Ще умра, ако я загубя при раждане. Тя е толкова дребничка, а аз съм едър. Ами ако...

— Твърде късно е за предположения или упреци, Бен. Природата си има начин да се погрижи за нещата. Ако бях на твое място, щях да намеря Тиа и да изясня нещата с нея.

— Прав си, приятел — съгласи се Бен, все още зашеметен от вестта, че ще стане баща.

Би трябвало да извие прелестното вратле на Тиа, че беше казала на всички освен на него за бременността си. Тогава една ужасна мисъл го накара да изпъшка. Тя беше скочила в реката, знаейки, че носи дете!

Тиа погледна през прозореца може би за стотен път. Напоследък много малко се виждаше с Бен, а когато той идваше нощем при нея, се любеха до припадък и той веднага заспиваше. Винаги излизаше рано на следващата сутрин, преди тя да се събуди. Налечащият проблем, който я преследваше, още не беше разрешен, но тя не можеше повече да чака. Когато се върнеше тази вечер, възнамеряваше да му каже, че е бременна. Ако той кажеше, че не иска деца, тя щеше да замине. Деймиън ѝ беше оставил наследство и нямаше нужда от поддръжката на Бен.

Имаше нужда от любовта му.

Тогава го видя да влиза в двора и мислите ѝ се разпиляха.

Бен прибра коня си в конюшната и побърза към къщата. Лицето му беше строго, изражението му решително. Тиа го чакаше на вратата.

— Бен.

— Тиа.

Проговориха едновременно. Бен се вгледа в лицето ѝ, преди погледът му да се плъзне надолу по тялото ѝ, като се спря за миг на леката издутина на корема ѝ. Защо не го беше забелязал досега? И гърдите ѝ. Беше забелязал наскоро, че са по-закръглени. Накани се да отвори уста, но видя прислужниците, които правеха нещо наблизко, и размисли. Хващайки я за ръка, я поведе към стълбите.

— Бен, какво има? Къде ме водиш?

— Трябва да поговорим насаме.

Когато влязоха в тяхната стая, той затръшна вратата и се обърна, за да я изгледа строго. Горчивина се събра в устата ѝ. Разбрал ли е? Сърди ли се? Лицето му беше като от гранит. Очите му се спуснаха към корема ѝ.

— Защо не ми каза? — Срещна погледа ѝ. Неумолимо вдигна вежда. — Смяташе ли изобщо да ми кажеш?

— Ти не искаш деца — възкликна Тиа. — Така ми каза.

Той изстена. Бурни, безумни чувства се носеха в главата му. Да не иска деца от нея? Какъв невероятен идиот трябва да е бил.

— Мислех за тебе, когато го казах. Не исках да страдаш като Кейт или да умреш като някои други жени. Може би съм бил егоист да те искам само за себе си, но не е защото не обичам деца. Виж се, толкова си дребничка, че ще се мъчиш ужасно, ако родиш дете от мене.

— Няма как да го знаеш — изрече Тиа, виждайки нещата по-ясно. — Освен това, вече е късно. Детето ти ще се роди след шест и половина месеца.

— Трябваше да взема предпазни мерки още от самото начало — заоплаква се Бен, представяйки си всички ужасни неща, които биха могли да се случат на Тиа по време на раждането. — Защо чака толкова време, за да ми кажеш? Какво щеше да правиш, ако те бях отхвърлил, защото си бременна?

Тиа сведе глава. Думите ѝ бяха толкова тихи, че Бен трябваше да се наведе, за да ги чуе.

— Щях да замина и да отгледам детето си без тебе. — Вдигна глава и го погледна право в очите. — Още мога да го направя.

— Как ли пък не! — изрева той. — Щом ще раждаш моето дете, ще бъда до тебе и ще го отгледаме заедно. И ще те пазя от неприятности. Имаш склонност да се забъркваш в ужасни каши. Някой трябва да се грижи за тебе.

Тиа си пое дъх, цялата разтреперана.

— Наистина ли? Нямаш нищо против да станеш баща?

— Не и ако ти си майката. Честно казано, скъпа, във възторг съм. Но не казвай на Деър или на Робин. Ще ме подиграват до безкрайност. Вече ги чувам: „*Заклет ерген се влюбва, жени се и става баща, след като се е клел никога да не прави някое от гореспоменатите неща.*“ По дяволите, ще си умрат от смях.

Тиа се хвърли в ръцете му.

— О, Бен, не мисля, че някога съм те обичала повече, отколкото в този момент. Страхувах се, че не искаш нашето дете.

— И аз се страхувах да не те загубя. Още ме е страх. Няма да се успокоя, докато не видя това дете в ръцете ти. Обещай ми, скъпа, обеща ми, че ще се грижиш за себе си. Ти си толкова смела, скъпа моя, толкова смела, дръзка и дива като тази сурова нова земя, от която децата ни ще бъдат част.

— Обещавам, Бен, стига да ме обичаш.

Бен се ухили дяволито, докато разкопчаваше копчетата на корсажа ѝ.

— Лесно е да те обичам.

— А ще ме обичаш ли и когато коремът ми стигне дотук? — И тя протегна ръце пред себе си, описвайки кръг.

— Дори тогава.

И времето беше на тяхна страна. Днес беше сватбеният ден на Тиа. Топлото, доброжелателно слънце грееше благославящо над имението Пенрод, докато Тиа се подготвяше за най-важния ден от живота си. След като беше научил за детето, Бен беше настоял веднага да се оженят. Но минаха почти две седмици, преди да поканят свещеника да дойде в имението Пенрод, за да ги венчае. Семейство Пенрод беше от видните членове на общността и имаше много високопоставени приятели. Къщата гъмжеше от приятели, съседи и висши сановници. Тиа научи с известно страхопочитание, че самият губернатор Макуори е бил поканен, и макар че не може да дойде заради неотложни ангажименти, беше изпратил един магистрат да го представлява.

Деър беше предложил да отведе невестата до олтара, а Кейси прие с голямо желание молбата на Тиа да ѝ бъде шаферка. Робин беше кум, а Кейт, която още се възстановяваше след раждането, помагаше с вещи съвети за многото подробности около сватбата и приема. Тиа, която беше прекарала почти целия си живот без приятели, с изключение на донякъде съмнителното покровителство на Еднооката Берта, не преставаше да се учудва, че сега е благословена с такова прекрасно семейство и внимателни приятели. И с Бен. Имаше ли жена, благословена с толкова любвеобилен, чувствителен, добросърдечен и красив мъж като Бен Пенрод? Сигурно нямаше.

Седнала пред огледалото, докато Кейси подреждаше светлата ѝ коса в привлекателна прическа на темето, Тиа броеше благословиите си и благодареше на бога. Не усети слабата, замечтана усмивка, която караше ъглите на устата ѝ да се извиват нагоре, докато Кейси не каза:

— Защо си така замислена, Тиа? Това трябва да бъде най-щастливият ден в живота ти.

Очите на Тиа се набръчкаха в ъглите и усмивката ѝ стана по-широка.

— Никога не съм била по-щастлива. Нямах представа, че съществуват мъже като Бен. Толкова го обичам. — Ръцете ѝ се стрелнаха към корема.. — Той толкова често ми казваше, че не е мъж

за женене, че никога не съм си представяла, че един ден ще бъда негова съпруга.

Кейси се засмя възхитено.

— Тези думи са били само блъф. Знаех, че един ден той ще намери жена, на която няма да може да устои. Много енергично протестираше, за да го вземаме сериозно. Разликата между Бен и Деър е тънка, но няма да кажа истината, ако не призная, че Бен е много по-открит от Деър, Деър може да бъде мрачен, капризен и неумолим, докато Бен е слънчев по природа, топъл, забавен и великодушен. Знаеш ли, че веднъж той предложи да се ожени за мене, за да ме запази за Деър? Тази слънчева щедрост му е присъща, докато Деър трябва да полага усилия, за да постигне това. Макар да не са кръвни роднини с Робин, двамата повече си приличат, отколкото Деър и Бен. И тримата са красиви, чувствени мъже, но наистина мисля, че ти спечели най-много; само че не казвай на Деър, че съм го казала. За мене той е най-чудесният мъж на света.

— И аз така мисля за Бен. От него ще излезе чудесен баща.

— Ако прилича на Деър, така ще стане. Сигурно ушите им вече бръмчат от всички приказки, които изговорихме за тях. А сега е време да облечеш роклята. Деър ще дойде да те вземе всеки момент.

Кейси отиде до леглото и вдигна роклята, която Тиа трябваше да облече за сватбата. Отначало тя смяташе да сложи някоя от похубавите рокли от скромния си гардероб, но когато Бен отиде в града при свещеника, купи една прекрасна кремава рокля, която ѝ отне дъха. С дълги ръкави и стегната талия, роклята оголваше раменете, а горната част на белите ѝ гърди се издаваше изкусително над сърцевидното деколте. Роклята беше още по-красива от онази, която Деймиън ѝ беше купил преди време за сватбата им. Вместо було, което не се намираще лесно в Парамата, тя носеше венец от цветя над русите си плитки.

— Изглеждаш като мечта — каза съвсем сериозно Кейси. — Бен е щастливец.

Бен се разхождаше нервно. Как, по дяволите, беше попаднал в такова безизходно положение? Брак! Тази мисъл го плашеше до смърт.. Да предложи брак на Тиа и наистина да се ожени — това бяха две

съвсем различни неща. Той знаеше, че Тиа е единствената жена на света за него. Обичаше я всеотдайно, повече от живота.

Но брак? Беше толкова... толкова ограничаващо!

Дори не искаше да мисли за живот без Тиа. Тя щеше да роди неговото дете. Обичаше го. Той се беше борил със зъби и нокти за нея.

Брак. Беше толкова... толкова обезпокоително.

След няколко минути щеше да обещае да прекара остатъка от живота си с жената, която обичаше. Да я защитава, да се грижи за нея, да отглежда децата им в изпълнен с любов дом, осигурен от него.

Брак. Беше толкова... толкова плашещо.

Колко пъти всъщност беше предлагал брак на Тиа, преди тя най-накрая да се съгласи да стане негова съпруга? Вече не помнеше. Ако наистина не искаше да се жени за нея, нямаше да ѝ го предлага. Когато я срещна, обетът му за безбрачие отлетя като пепел по вятъра. Желаше я с изгаряща страст, която управляваше живота му и неизменно го подтикваше към непознатото; върховното предизвикателство на зрялата мъжественост.

Брак. Беше толкова... толкова окончателно!

Той беше готов.

— Какво става, старче, да не си размислил? — каза Деър.

Беше го наблюдавал как се разхожда напред-назад из стаята вече двадесет минути и не можа да не се пошегува.

— Не и ако става дума за Тиа.

— Позволено е, нали знаеш. Подозирам, че всеки мъж, който някога е заставал на твое място, е усещал студени тръпки в последния момент.

— Така ли беше с тебе?

— Ако си спомняш, се ожених за Марси Маккензи, преди да се оженя за Кейси, и нямаше по-нежелаещ младоженец от мене. Но когато се ожених за Кейси, бях повече от готов. Мислех я за мъртва. После я намерих отново в Англия и безкрайно се зарадвах. Тогава синът ни беше вече навършил една година.

— Спомням си сватбата на Робин — засмя се Бен. Двамата с Кейт повече или по-малко бяха накарани да се оженят от баща ѝ. Предсмъртното желание на Уилям Маккензи беше да се оженят. Искането ми се да можех да видя фойерверките след сватбата, но винаги бих заложил на Робин.

— Аз пък залагам на Кейт — изрече усмихнат Деър. Споменът беше подействал точно както трябваше. Сега Бен изглеждаше много по-спокоен. — Още ли имаш съмнения за този брак?

Сивите очи на Бен заблещукаха весело.

— Не се съмнявам в брака, а в способността си да бъда такъв съпруг, от какъвто има Тиа. Тя заслужава най-доброто, Деър. Животът ѝ не е бил никак лесен.

— Тя има най-доброто, братче — тупна го Деър по рамото.

Очите им, толкова подобни, се срещнаха и останаха така за един миг на съвършено разбиране, на какъвто само братята в близки отношения можеха да се радват.

— Време е, Бен, Деър. — Робин нахлу в стаята, възбуда струеше от думите му. — Гостите вече седнаха, свещеникът чака, времето е прекрасно. Бен, заклетият ерген и женкар, ще се присъедини към нас, простосмъртните, в един от най-красивите есенни дни в Нов Южен Уелс.

Деър и Бен размениха развеселени погледи.

— Ще доведе Тиа — каза Деър оставяйки брат си на съмнителните *грижи* на Робин.

Той го беше дразнил безпощадно от деня, когато научи, че приятелят му ще става баща.

— Да идем ли при свещеника? — запита Робин, отбелязвайки внезапната бледност на Бен. — Виж, приятел, не съм искал да те ядосвам. Като знаех, че светът губи един от най-отявлените си ергени, чувството ми за хумор само ставаше още по-, непоносимо. Не ми се връзвай. Тиа е чудесна жена, а ти си щастливец.

— Готов съм, Робин — изрече Бен, внезапно пожелавайки си церемонията да е свършила, гостите да са си отишли и да има Тиа само за себе си. — Шегите ти не ме дразнеха особено. Само се надявам ние с Тиа да сме толкова щастливи, колкото ти с Кейт и Деър с Кейси. Може да не го съзнавате, но и двамата ми давахте добър пример. Независимо дали вярваш или не, аз съм готов да поема цялата отговорност за съпруга и семейство. Забележително — изрече той замислено — как истинската любов побеждава дори най-нерешителния ерген.

Тиа стоеше на най-горното стъпало, положила треперещата си ръка на ръката на Деър. Той изглеждаше толкова красив, помисли тя,

усмихвайки се на бъдещия си девер. Така мрачен, мистериозен, тих и надежден. И толкова приличащ на Бен.

— Готова ли си, Тиа?

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Отдавна съм готова.

Деър се усмихна, потупа малката ѝ ръка, стиснала неговата, и тръгна надолу по стъпалата. Стигнаха най-долното стъпало и спряха пред вратата на приемната. Всички глави се обърнаха към тях и краката на Тиа се разтрепериха. Деър усети нервността ѝ и прошепна поощрително:

— Това са наши приятели. Бен гледа към тебе, усмихни се.

В мига, когато видя Тиа застанала на вратата заедно с брат му, всякакви съмнения относно брака излетяха от главата на Бен. Това беше жената, която обичаше, жената, с която искаше да прекара остатъка от живота си. Най-красивата жена, която някога беше виждал. Тя го погледна и освети стаята с лъчистата си усмивка. Обградени с дълги, гъсти мигли, очите ѝ приличаха на екзотични скъпоценности на фона на сметанено бялата ѝ кожа. Внезапно всички други в стаята престанаха да съществуват, когато тя тръгна полека към него.

— Господи, тя е невероятна — прошепна благоговейно Бен. Изглеждаше като видение на съблазнителна невинност в бежовата дантела, докато се носеше леко над застлания с килими под. Слънчевата светлина, струяща през прозорците, я обкръжаваше с контрастиращ ореол на чистота и красота. Бен беше пленен, очарован, увлечен наново от жената, която щеше да направи своя съпруга.

Тогава Деър положи малките, ледени пръсти на Тиа в голямата, загоряла ръка на Бен и се скри някъде. Остатъкът от кратката церемония мина като в мъгла. Бен предположи, че е отговорил както трябва и когато трябва, както и Тиа, защото скоро свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга и му даде позволение да целуне булката. Не му беше трудно да разбере какво се очаква от него, защото привлече Тиа в прегръдките си и я целуна с такъв ентусиазъм, че гостите заръкопляскаха. Засрамен, той прекъсна целувката, но отказа да пусне тънката талия на Тиа, докато гостите се тълпяха наоколо и им честитяха от сърце.

Приемът като че ли нямаше край. Всички се забавляваха толкова добре, че никой не изглеждаше склонен да си тръгне. Церемонията се

беше състояла по обед и към седем часа Бен вече нямаше търпение да остане насаме с невестата си. Беше казал да занесат в спалнята им бутилка вино и лека вечеря, след като всички си отидат. Робин и Кейт с децата смятаха да придружат Деър и Кейси и да прекарат няколко дни у тях, преди да се върнат в собствената си процъфтяваща ферма в Батхърст. По време на продължителния им престой в Парамата присъдата на Големия Джон беше отменена и двамата с Лизи бяха изразили желанието си да се оженят в Батхърст, където смятаха да се установят.

— Повече не издържам, скъпа — каза Бен, докато отвеждаше Тиа към един усамотен ъгъл в стаята. — Искам да останем насаме.

— И аз искам да остана сама с тебе, но не можем да изоставим гостите.

— Да се обзаложим ли? Хайде.

Той я хвана за ръката и я дръпна през тълпата право към стълбите.

— Толкова скоро ли ни изоставяш, братче?

В гласа на Деър се долавяше едва потискан смях.

— По дяволите! — изсъска Бен под нос.

Деър умееше да привлече вниманието към тях. Заставяйки се да се усмихне, той се обърна към гостите:

— Моля, чувствайте се като у дома си. Ние със съпругата ми ще се оттеглим.

— Бен! — изпъшка Тиа и лицето ѝ пламна. — Какво ще си помислят?

— Ще си помислят, че нямам търпение да остана насаме със съпругата си, и няма да сгрешат. Искам те сега, гола, в ръцете ми, в леглото ми.

Последните му думи бяха само за нейните уши, но не бе трудно да се отгатне значението им, защото пламналото лице на Тиа безмълвно свидетелстваше за нетърпеливата му страст.

— Лека нощ, братче — каза Деър, вдигайки чашата си към тях. — Погрижи се за прелестната си съпруга, аз ще се погрижа за гостите ти.

Посред смях и добродушни закачки Бен и Тиа избягаха на горния етаж в уединението на стаята си. Лицето на Тиа все още пламтеше, когато Бен затвори и заключи вратата.

— Не им вярвам — каза той, подпирайки един стол под дръжката на вратата. — Деър и Робин имат доста превратно чувство за хумор.

— Това беше ужасно грубо — изрече Тиа и се изчерви.

Не знаеше как да действа като съпруга, усещането още беше твърде ново. Бен се ухили.

— Пада им се, защото не си тръгнаха, когато трябваше. Остави ги, скъпа и се съсредоточи върху съпруга си. Сега за първи път ще се любя със собствена съпруга.

— Бен! — изпъшка Тиа ужасена. — Непоносим си!

— Да, и трябва да свикваш. Но сериозно, скъпа, ти си единствената жена, с която съм искал да се любя, от деня, когато се срещнахме. Единствената жена, с която съм се любил оттогава. Това не ти ли говори колко много съм се променил от дивите си дни в Лондон?

— Сериозно ли говориш? Ами ако се отегчиш от мене?

— Да се отегча ли! — Нисък гърлен смях се изтръгна от широките му гърди. — Може би ще ме вълнуваш, може би ще ме вбесяваш, но никога няма да ме отегчиш. Как да се отегча от такава невероятна малка вещица, която успява да се забърква в какви ли не приключения само докато мигна? Надарено, съблазнително момиче, което се забавлява да постъпва и да говори като хулиган. Не си ме заблудила нито за миг, скъпа. Всъщност ти си сладка, нежна и мила. Ужасно предизвикателна жена и изцяло моя.

Знойният му, замъглен поглед я галеше, обсебваше всеки пищен инч от съблазнителното ѝ тяло. Тялото, което носеше неговото дете. И тя охотно, жадно се отдаде на непреодолимата власт на тези невероятни сребристи очи и се отпусна в прегръдките му.

Зацелуваха се жадно. Колко възхитително беше да чувства изкусителната си съпруга в обятията си, помисли разсеяно Бен. Неговата съпруга. Думата, която някога го плашеше, сега придаваше ново значение на живота му. Меките ѝ устни се разтапяха под целувките му като топъл мед.

Той беше женен.

Тя го караше да се усеща изцяло мъж — див, страстен, способен да завоюва света. *Той беше женен.*

Ниско стенание отекна в гърдите му, когато нетърпеливите ръце на Тиа слязоха по корема му, за да намерят връзките на панталоните му. Тръпки на мъчителен възторг затанцуваха по гръбнака му.

— Вещица такава — изръмжа той. — Обърни се, нека да ти бъде камериерка.

— Само ако позволиш да ти бъде камериер.

С бавно, чувствено възхищение те съблякоха взаимно дрехите си. Скоро и двамата вече се задъхваха, ръцете им бродеха навсякъде, задържайки се на най-чувствителните места, които им даваха най-много удоволствие. Неговите устни се плъзнаха над оголеното ѝ рамо, пленявайки розовото връхче на гърдата ѝ. Той го засмука жадно.

— Люби ме, Бен! — възкликна Тиа, нямайки търпение да го усети в себе си.

— Търпение, скъпа. — Тялото ѝ беше негово и двамата го знаеха. Той я занесе в леглото, плъзвайки се под чаршафите до нея. — Мислех, че първо ще хапнем.

— Не ми се яде.

Нейното желание беше толкова силно, че помежду им сякаш прехвърчаха искри. Бен изпъшка, тялото му вече пламтеше. Без да казва нито дума повече, той разтвори краката ѝ и се плъзна между тях. Намръщи се, когато Тиа се противопостави.

— Не, искам да те яздя.

Еротичните ѝ думи постигнаха желаниния ефект и отведеха Бен почти до ръба. Стиснал здраво зъби във върховно усилие да удържи стремежа си към екстаза, той се търкулна по гръб и намести Тиа отгоре си. Хващайки седалището ѝ, той вдигна бедрата ѝ и се плъзна дълбоко в нея. Беше огромен; Тиа затвори очи, прехапа устни и изстена в блажена агония. Той засмука зърната ѝ и започна да я гали между краката със силните си загорели пръсти, докато тя отвеждаше и себе си, и него към кулминацията.

Беше диво съвкупление, страстта им беше като торнадо, виещо се, унищожавашо всичко по пътя си, довеждайки ги до най-съвършения екстаз, който някога бяха преживявали. Бен беше вцепенен, замаян и невероятно заситен.

Той беше женен.

И това му харесваше.

ЕПИЛОГ

Имението Пенрод, десет години по-късно

Тиа спря, за да погледне през прозореца към Хокебъри. Беше тих и спокоен летен ден на 1829, съвсем неприличащ на бурята, в която едва не беше загубила живота си преди десет години. Лека усмивка изви пълните и устни, щом си спомни за онзи ден, когато най-накрая разбра колко много я обича Бен.

Усмивката ѝ стана по-широка, когато видя Бен да идва откъм хамбара, насочвайки се към къщата. Десетгодишният им син Крие го следваше неотлъчно. Висок за годините си, Той не беше нито тъмнокос като баща си, нито рус като майка си. Косата му имаше цвета на есенен залез. Беше здраво момче, красиво и едро за възрастта си, както някога Бен, и умно не за годините си.

Предната врата се отвори и Тиа видя седемгодишната им дъщеря Триша да излиза спокойно на верандата, за да посрещне баща си и брат си. Напълно съзнавайки женствеността си, Триша беше дребничка като майка си, с черна коса и големи сиви очи. Един ден щеше да стане невероятна красавица.

Точно тогава една малка вихрушка мина край Тиа, за да иде при Триша на верандата. Тригодишната Поли рядко вървеше, когато имаше възможност да тича. Жива и приветлива, русата синеока Поли беше чаровницата на семейството. Не можейки да дочака баща си да стигне до нея, тя се втурна със закръглените си крачета, за да го посрещне. Бен грабна детето и го вдигна високо във въздуха. Пищейки от възторг, Поли обви пухкавите си ръчички около врата му и започна да го мляска по цялото лице. Тиа чуваше смеха им чак в приемната.

Когато Бен и децата влязоха в къщата след няколко секунди, Тиа вече ги чакаше. Очите на Бен пламнаха, когато я зърна. Малко се беше състаряла за десет години, но с всеки изминал ден ставаше все по-красива. Трите деца и зрелостта бяха закръглили неуловимо фигурата ѝ, макар че все още си оставаше тънка и гъвкава.

Тя се усмихна топло на семейството си, мислейки, че никоя жена не е била така благословена. Бен беше чудесен баща и съпруг, все още красив и мъжествен, почти без никакви признаци на остаряване, още я искаше със същата интензивност, както и преди десет години. Според нея всички мъже от семейство Пенрод бяха учудващи примери за жизненост и младежки дух независимо от възрастта. Деър, по-голям от Бен с няколко години, изглеждаше десет години по-млад от възрастта си. Братята бяха останали близки през годините и братовчедите Пенрод се виждаха често, радвайки се на близките семейни връзки. Деър и Кейси бяха още по-влюбени от преди, ако изобщо беше възможно.

Рой се беше върнал от чужбина скоро след сватбата на Тиа и Бен. Съпругата му беше починала от туберкулоза в Швейцария и Рой се беше върнал да прекара оставащите му години в лоното на семейството. Много се радваше на внуците. Живееше в имението Пенрод, все още красив и енергичен на шестдесет и пет години.

Робин, Кейт и двете им деца още бяха в Батхърст, в голямата си и процъфтяваща ферма. Прославил се като магистрат, Робин си беше създал име като първия еманципant, назначен за магистрат от губернатора Макуори. Те посещаваха често Парамата, разделяйки времето си между фермата на Деър и имението Пенрод. На свой ред семействата Пенрод често връщаха визитите им, защото за десет години пътищата бяха станали много по-добри.

Големия Джон и Лизи се бяха оженили скоро след завръщането си, в Батхърст преди десет години. Набързо бяха създали няколко деца, общо пет. Големия Джон все още беше един нежен гигант, но беше спечелил уважението на общността, помагайки на нуждаещите си и работейки с еманципantите, за да направи живота им по-лесен, фермата му процъфтяваше.

Бен пусна Поли и детето избяга тичешком. Двете по-големи деца си имаха определена работа и отидоха да я вършат. Той се загледа след тях с разнежени очи, изпълнени с любов и гордост. Обърна се към Тиа и сърцето му се разтуптя. Не можеше да си представи живота без нея. Той, който беше бягал от брака. Нямаше за какво да съжалява, но дали и с нея беше така? Вероятно не, но все пак реши да я попита.

— Съжаляваш ли, скъпа?

Странният му въпрос я изуми.

— За какво?

— Че си била далече от Лондон през всичките тези години. Че е трябвало да живееш в неопитомена, дива страна, без удобствата на големия град. Че не потърси наследството си от Деймиън. Че... че се омъжи за мене.

— Идиот такъв! Да не си откачил, Бен Пенрод? Ти си един тъп задник, ако мислиш, че ще се върна в Лондон след толкова години. Никога не съм съжалявала, че се омъжих за тебе, макар да ми задаваш глупави въпроси.

Бен зяпна. Толкова отдавна не я беше чувал да използва уличния език. Изгледа я втренчено. Сините ѝ очи блещукаха весело и устата ѝ се извиваше нагоре в усилие да скрие усмивката.

Очите им се срещнаха в съвършено разбиране и те се прегърнаха, кикотейки се истерично.

Смехът им стигна до ушите на Крие и Триша в другата част на къщата. Децата размениха многозначителни погледи и мъдро вдигнаха рамене. Крие, проникателен и опитен не за годините си, изрече онова, което им беше на устата:

— Пак започнаха.

Издание:

Кони Мейсън. Смела любов

ИК „Ирис“, 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.